Emperor of Rome Marcus Aurelius

Meditācijas

Latvian

Meditācijas

by Emperor of Rome Marcus Aurelius

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata Šī e-grāmata ir paredzēta lietošanai ikvienam ASV un lielākajā daļā citu pasaules daļu bez maksas un gandrīz bez jebkādiem ierobežojumiem. Jūs varat to kopēt, atdot vai atkārtoti izmantot saskaņā ar projekta Gūtenberga licences noteikumiem, kas iekļauti šajā e-grāmatā vai tiešsaistē vietnē www.gutenberg.org. Ja neatrodaties Amerikas Savienotajās Valstīs, pirms šīs e-grāmatas izmantošanas jums būs jāpārbauda tās valsts tiesību akti, kurā atrodaties.

Izdošanas datums: 2001. gada 1. jūnijs [eBook #2680]

Nesen atjaunināts: 2021. gada 9. martā Autori: J. Boulton un David Widger

MEDITĀCIJAS

Markuss Aurēlijs

MARKUS AURELIJS ANTONINUSS ROMAS IMPERĀRS

GRĀMATAS

IEVADS

VIŅA PIRMĀ GRĀMATA

OTRĀ GRĀMATA

TREŠĀ GRĀMATA

CETURTĀ GRĀMATA

PIEKTĀ GRĀMATA

SESTĀ GRĀMATA

SEPTĪTĀ GRĀMATA

ASTOTĀ GRĀMATA

DEVĪTĀ GRĀMATA

DESMITĀ GRĀMATA

VIENpadsmitā GRĀMATA

DIVpadsmitā GRĀMATA

PIELIKUMS

PIEZĪMES

GLOSĀRIJS

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

IEVADS

MARKUSS AURELIUSS ANTONINUSS dzimis 121. gada 26. aprīlī pēc Kristus. Viņa īstais vārds bija M. Annijs Veruss, un viņš bija no dižciltīgas ģimenes, kas apgalvoja, ka viņš ir cēlies no otrā Romas karaļa Numas. Tādējādi reliģiozākais imperators nāca no visu laiku dievbijīgāko valdnieku asinīm. Viņa tēvs Anniuss Veruss bija ieņēmis augstus amatus Romā, un viņa vectēvs ar tādu pašu vārdu bija trīs reizes bijis konsuls. Abi viņa vecāki nomira jauni, bet Markuss viņus mīloši pieminēja. Pēc tēva nāves Markusu adoptēja viņa vectēvs, konsulārs Anniuss Veruss, un starp abiem valdīja dziļa mīlestība. Savas grāmatas pašā pirmajā lappusē Markuss ar pateicību stāsta, kā no sava vectēva viņš bija iemācījies būt maigs un lēnprātīgs, kā arī atturēties no dusmām un kaislībām. Imperators Adriāns izdomāja puiša lielisko raksturu, kuru viņš mēdza dēvēt nevis par Veru, bet gan par Verisimu, kurš bija patiesāks par savu vārdu. Viņš paaugstināja Markusu līdz jātnieka rangam sešu gadu vecumā un astoņu gadu vecumā padarīja viņu par senās Salian priesterības locekli. Zēna tante Annija Galerija Faustīna bija precējusies ar Antonīnu Piju, kurš vēlāk kļuva par imperatoru. Tā notika, ka Antonīns, kam nebija dēla, adoptēja Markusu, mainot viņa vārdu uz viņu pazīstamo, un saderināja viņu ar savu meitu Faustīni. Viņa izglītība tika veikta ar visu rūpību. Viņam bija piesaistīti spējīgākie skolotāji, un viņš bija apmācīts stingri ievērot stoiķu filozofijas doktrīnu, kas viņam bija liels prieks. Viņu mācīja ģērbties vienkārši un dzīvot vienkārši, izvairīties no visa maiguma un greznības. Viņa ķermenis tika apmācīts cīņā, medībās un āra spēlēs; un, lai gan viņa uzbūve bija vāja, viņš izrādīja lielu personīgo drosmi sastapties ar

niknākajiem kuiļiem. Tajā pašā laikā viņš tika pasargāts no sava laika izšķērdībām. Lielais satraukums Romā bija Frakciju, kā tos sauca, nesaskaņas cirkā. Sacīkšu braucēji mēdza pieņemt vienu no četrām krāsām — sarkanu, zilu, baltu vai zaļu —, un viņu partizāni izrādīja dedzību tos atbalstīt, ko nekas nevarēja pārspēt. Sacīkšu ratu vilcienā gāja nemieri un korupcija; un no visām šīm lietām Markuss stingri atturējās.

140. gadā Markuss tika paaugstināts par konsulu, un 145. gadā viņa saderināšanos noslēdza laulība. Divus gadus vēlāk Faustīna viņam atnesa meitu; un drīz pēc tam viņam tika piešķirts tribunāts un citi imperatora apbalvojumi.

Antonīns Pijs nomira 161. gadā, un Marks pārņēma imperatora valsti. Viņš uzreiz saistīja ar sevi L. Ceionius Commodus, kuru Antonīns bija adoptējis kā jaunāku dēlu vienlaikus ar Marku, dodot viņam vārdu Lūcija Aurēlija Verusa. Turpmāk viņi abi ir kolēģi impērijā, un jaunākais tiek apmācīts, lai gūtu panākumus. Tiklīdz Markuss sēdās tronī, visās pusēs sākās kari. Austrumos Vologeses III. Partija sāka ilgstoši apdomātu sacelšanos, iznīcinot visu romiešu leģionu un iebrūkot Sīrijā (162). Veruss karstā steigā tika nosūtīts, lai apslāpētu šo pieaugumu; un viņš piepildīja savu uzticību, iegrimstot reibumā un izvirtībā, kamēr karš tika atstāts viņa virsnieku ziņā. Drīz pēc tam Markusam nācās saskarties ar nopietnākām briesmām mājās vairāku spēcīgu cilšu koalīcijā uz ziemeļu robežas. Galvenie no tiem bija markomanni jeb marčmeņi, kvadi (minēti šajā grāmatā), sarmati, kati, džazigi. Pašā Romā bija mēris un bads, vienu no austrumiem atnesa Verusa leģioni, bet otru izraisīja plūdi, kas bija iznīcinājuši milzīgus graudu daudzumus. Pēc tam, kad bija izdarīts viss, kas bija iespējams, lai mazinātu badu un apmierinātu neatliekamās vajadzības — Markuss bija spiests pat pārdot imperatora dārgakmeņus, lai atrastu naudu —, abi imperatori uzsāka cīņu, kurai vairāk vai mazāk bija jāturpinās arī atlikušajā Markusa valdīšanas laikā. Šo karu laikā 169. gadā Verus gāja bojā. Mums nav iespēju detalizēti sekot līdzi kampaņām; taču daudz kas ir skaidrs, ka galu galā romiešiem izdevās sagraut barbaru ciltis un panākt izlīgumu, kas padarīja impēriju drošāku. Markuss pats bija virspavēlnieks, un uzvara bija saistīta ne mazāk ar viņa paša spējām, bet gan ar viņa gudrību, izvēloties leitnantu, kas skaidri

redzams Pertinaksa gadījumā. Šajās kampaņās notika vairākas svarīgas kaujas; un viens no tiem ir kļuvis slavens ar leģendu par Pērkona leģionu. Cīņā pret kvadijiem 174. gadā šķita, ka diena ritēja par labu ienaidniekam, kad pēkšņi sacēlās liela pērkona vētra un lietus, zibens šausmās iespēra barbariem, un viņi pārgāja. Vēlākajās dienās tika teikts, ka šī vētra tika sūtīta, atbildot uz leģiona lūgšanām, kurā bija daudz kristiešu, un tādēļ tai būtu jāpiešķir nosaukums Pērkona leģions. Pērkona leģiona nosaukums ir zināms agrāk, tāpēc šī stāsta daļa vismaz nevar būt patiesa; bet vētras palīdzību apliecina viena no ainām, kas izgrebta Antonīnas kolonnā Romā, kas piemin šos karus.

Izlīgums, kas tika panākts pēc šīm nepatikšanām, varēja būt apmierinošāks, bet neparedzētam austrumu kāpumam. Avidijs Kasijs, spējīgs kapteinis, kurš bija ieguvis slavu partiju karos, šajā laikā bija austrumu provinču galvenais gubernators. Ar jebkādiem līdzekļiem viņš bija iecerējis pasludināt sevi par imperatoru, tiklīdz Markusam, kura veselība bija vāja, bija jāmirst; un pēc tam, kad viņam tika nosūtīts ziņojums, ka Markuss ir miris, Kasijs izdarīja, kā bija plānojis. Markuss, uzzinot šīs ziņas, nekavējoties nomierināja mieru un atgriezās mājās, lai stātos pretī šīm jaunajām briesmām. Imperatora lielās skumjas bija par to, ka viņam bija jāiesaistās pilsoņu nesaskaņu šausmās. Viņš uzteica Kasija īpašības un izteica sirsnīgu vēlēšanos, lai Kasijs netiktu mudināts nodarīt sev pāri, pirms viņam ir iespēja bez maksas apžēlot. Bet, pirms viņš paspēja ierasties austrumos, Kasijam bija atnākušas ziņas, ka imperators joprojām dzīvo; viņa sekotāji atteicās no viņa, un viņš tika noslepkavots. Markuss tagad devās uz austrumiem, un tur slepkavas atnesa viņam Kasija galvu; bet imperators sašutis atteicās no viņu dāvanas un arī nepielaida vīriešus savā klātbūtnē.

Šajā ceļojumā viņa sieva Faustīna nomira. Pēc atgriešanās imperators svinēja triumfu (176). Tūlīt pēc tam viņš remontēja Vāciju un atkal uzņēmās kara nastu. Viņa operācijām sekoja pilnīgi panākumi; bet pēdējo gadu nepatikšanas bija pārāk daudz viņa konstitūcijai, nevienā brīdī spēcīga, un 180. gada 17. martā viņš nomira Panonijā.

Labajam imperatoram netika saudzētas sadzīves nepatikšanas. Faustīna viņam bija dzemdējusi vairākus bērnus, kurus viņš ļoti mīlēja. Viņu

nevainīgās sejas joprojām var redzēt daudzās skulptūru galerijās, kas ar dīvainu efektu atgādina viņu tēva sapņaino seju. Bet viņi nomira viens pēc otra, un, kad Markuss nonāca pie sava gala, vēl dzīvoja tikai viens no viņa dēliem — vājais un nevērtīgais Komods. Pēc sava tēva nāves Komods, kurš viņu nomainīja, ar pārsteidzīgu un neprātīgu mieru atcēla daudzo kampaņu darbu; un viņa divpadsmit gadus ilgā valdīšana pierādīja, ka viņš ir mežonīgs un asinskārs tirāns. Skandāls ir atbrīvojis ar pašas Faustīnas vārdu, kura tiek apsūdzēta ne tikai neuzticībā, bet arī intriģēšanā ar Kasiju un viņa liktenīgo sacelšanos, jāatzīst, ka šīs apsūdzības nav pamatotas ar drošiem pierādījumiem; un imperators jebkurā gadījumā viņu ļoti mīlēja un nekad neizjuta ne mazāko aizdomu sajūtu.

Kā karavīrs mēs esam redzējuši, ka Markuss bija gan spējīgs, gan veiksmīgs; kā administrators viņš bija apdomīgs un apzinīgs. Lai gan viņš bija pārņemts ar filozofijas mācībām, viņš nemēģināja pārveidot pasauli pēc kāda iepriekš izdomāta plāna. Viņš gāja pa ceļu, ko sita viņa priekšgājēji, cenšoties tikai izpildīt savu pienākumu, cik vien labi varēja, un izvairīties no korupcijas. Viņš izdarīja dažas neprātīgas lietas, tā ir taisnība. Izveidot konkurentu impērijā, kā viņš to darīja ar Verusu, bija bīstams jauninājums, kas varēja gūt panākumus tikai tad, ja viens no abiem iznīcinās sevi; un Diokletiāna vadībā tieši šis precedents izraisīja Romas impērijas sadalīšanos uz pusēm. Viņš kļūdījās savā civilajā pārvaldē, pārlieku centralizējot. Taču viņa valdīšanas stiprā puse bija tiesu administrēšana. Markuss meklēja nolikumu, lai aizsargātu vājos, lai padarītu vergu likteni mazāk grūtu, lai nostātos tēva vietā bez tēva. Tika piešķirti labdarības fondi nabadzīgo bērnu audzināšanai un izglītošanai. Provinces tika aizsargātas pret apspiešanu, un tika sniegta valsts palīdzība pilsētām vai rajoniem, kurus varētu piemeklēt nelaime. Lielais traips uz viņa vārda, un tas ir patiešām grūti izskaidrojams, ir viņa izturēšanās pret kristiešiem. Viņa valdīšanas laikā Džastins Romā kļuva par savas ticības mocekli un Polikarps Smirnā, un mēs zinām par daudziem fanātisma uzliesmojumiem provincēs, kas izraisīja ticīgo nāvi. Nav attaisnojums aizbildināties ar to, ka viņš neko nezināja par zvērībām, kas izdarītas viņa vārdā: tas bija viņa pienākums zināt, un, ja viņš to nedarītu, viņš būtu pirmais, kurš būtu atzinis, ka nav izpildījis savu pienākumu. Bet no viņa paša toņa, runājot par kristiešiem, ir skaidrs, ka viņš tos pazina tikai no

apmelošanas; un mēs dzirdam par pasākumiem, kas nav veikti pat, lai nodrošinātu viņu taisnīgu uzklausīšanu. Šajā ziņā Trajans bija labāks par viņu.

Domājošam prātam tāda reliģija kā Romas reliģija sniegtu nelielu gandarījumu. Tās leģendas bieži bija bērnišķīgas vai neiespējamas; tās mācībai ar morāli bija maz sakara. Romiešu reliģijai patiesībā bija darījuma raksturs: cilvēki maksāja noteiktus upurus un rituālus, un dievi sniedza viņiem labvēlību neatkarīgi no tā, vai tas bija pareizi vai nepareizi. Šajā gadījumā visas dievbijīgās dvēseles tika iemestas atpakaļ uz filozofiju, kā tas bija, lai gan mazākā mērā, Grieķijā. Agrīnās impērijas laikā pastāvēja divas konkurējošas skolas, kas praktiski sadalīja jomu, stoicisms un epikūrisms. Ideālais komplekts pirms katra nomināli bija vienāds. Stoiķi tiecās pēc ἀπάθεια, visu emociju apspiešanas, bet epikūrieši — pēc ἀταραξία, brīvības no jebkādiem traucējumiem; tomēr rezultātā viens ir kļuvis par spītīgas izturības sinonīmu, bet otrs – nevaldāmai licencei. Ar epikūrismu mums tagad nav ko darīt; taču būs vērts ieskicēt stoiķu sektas vēsturi un principus.

Zenons, stoicisma pamatlicējs, dzimis Kiprā kādā nezināmā datumā, taču var teikt, ka viņa dzīve ir aptuveni no 350. līdz 250. gadam p.m.ē. Kipra kopš neatminamiem laikiem ir bijusi Austrumu un Rietumu tikšanās vieta, un, lai gan mēs nevaram piešķirt nekādu nozīmi iespējamam feniķiešu asiņu celmam viņā (jo feniķieši nebija nekādi filozofi), tomēr ir diezgan iespējams, ka caur Mazāziju viņš varētu būt saskāries ar Tālajiem Austrumiem. Viņš mācījās ciniķa Crates vadībā, taču viņš neatstāja novārtā citas filozofiskās sistēmas. Pēc daudzu gadu studijām viņš atvēra savu skolu kolonādē Atēnās ar nosaukumu Painted Porch jeb Stoa, kas deva stoikiem vārdu. Blakus Zenonam Veranda skola visvairāk ir parādā Krisipam (280-207 p.m.ē.), kurš organizēja stoicismu sistēmā. Par viņu tika teikts,

— Bet Krisipam lieveņa nebija.

Stoiķi uzskatīja, ka spekulācijas ir līdzeklis mērķa sasniegšanai, un šis mērķis bija, kā izteicās Zenons, dzīvot konsekventi (ὁμολογουμένος ζῆν) vai, kā vēlāk tika paskaidrots, dzīvot saskaņā ar dabu (ὁμολογ῎ογ). φύσει ζῆν). Šī dzīves atbilstība dabai bija stoiķu tikumības ideja. Šo teikumu var viegli

uztvert kā tādu, ka tikums ir padošanās katram dabiskajam impulsam; bet tas bija ļoti tālu no stoiķu nozīmes. Lai dzīvotu saskaņā ar dabu, ir jāzina, kas ir daba; un šim nolūkam tiek izveidots trīskāršs filozofijas iedalījums — fizikā, kas nodarbojas ar Visumu un tā likumiem, dievišķās valdības un teleoloģijas problēmām; Loģika, kas apmāca prātu atšķirt patiesību no nepatiesības; un Ētika, kas šādi iegūtās un pārbaudītās zināšanas pielieto praktiskajā dzīvē.

Stoiskā fizikas sistēma bija materiālisms ar panteisma pieplūdumu. Pretēji Platona viedoklim, ka patiesi eksistē tikai parādību idejas jeb prototipi, stoiķi uzskatīja, ka pastāv tikai materiālie objekti; bet materiālajā Visumā imanents bija garīgais spēks, kas darbojās caur tiem, izpaudoties daudzos veidos, piemēram, kā uguns, ētera, gars, dvēsele, saprāts, valdošais princips.

Visums tātad ir Dievs, kura izpausmes ir tautas dievi; savukārt leģendas un mīti ir alegoriski. Tādējādi cilvēka dvēsele ir dievišķa izstarojums, kurā tā galu galā atkal iesūksies. Dievišķais valdošais princips liek visām lietām darboties kopā uz labu, bet par labu visam. Cilvēka augstākais labums ir apzināti strādāt kopā ar Dievu kopējā labuma labā, un tādā nozīmē stoiķi centās dzīvot saskaņā ar dabu. Indivīdam vien tikums spēj to darīt; kā Providence valda pār Visumu, tā tikumībai dvēselē ir jāvalda pār cilvēku.

Loģikā stoiķu sistēma ir ievērības cienīga ar viņu teoriju par patiesības pārbaudi, Kritēriju. Viņi salīdzināja jaundzimušo dvēseli ar papīra lapu, kas bija gatava rakstīšanai. Uz tā jutekļi raksta savus iespaidus (φαντασίαι), un, piedzīvojot vairākus no tiem, dvēsele neapzināti veido vispārīgus priekšstatus (κοιναὶ ἔννοιαι) vai paredzējumus (προελή). Kad iespaids bija neatvairāms, to sauca (καταληπτικὴ φαντασία) par tādu, kas turas, vai, kā viņi to skaidroja, par tādu, kas iziet no patiesības. Idejas un secinājumi, kas mākslīgi radīti ar dedukcijas vai tamlīdzīgi palīdzību, tika pārbaudīti ar šo "noturīgo uztveri". Par ētisko pielietojumu es jau runāju. Augstākais labums bija tikumīga dzīve. Tikums vien ir laime, un netikums ir nelaime. Izvirzot šo teoriju līdz galējībai, stoiķi teica, ka starp tikumu un netikumu nevar būt nekādu gradāciju, lai gan, protams, katram ir savas īpašās izpausmes. Turklāt nekas nav labs kā vien tikums, un nekas cits kā netikums nav slikts. Tās ārējās lietas, kuras parasti sauc par labām vai sliktām, piemēram, veselība un slimības, bagātība un nabadzība, bauda un sāpes, viņam ir

vienaldzīgas (ἀδιάφορα). Visas šīs lietas ir tikai sfēra, kurā var darboties tikums. Ideāls Gudrais cilvēks ir pietiekams sev visās lietās (αὐταρκής); un, zinot šīs patiesības, viņš būs laimīgs pat tad, kad būs izstiepts uz plaukta. Visticamāk, neviens stoiķis par sevi neapgalvoja, ka viņš ir šis Gudrais, bet katrs tiecās pēc tā kā ideāla, tāpat kā kristietis tiecas pēc līdzības ar Kristu. Tomēr pārspīlējums šajā izteikumā bija tik acīmredzams, ka vēlākie stoiķi bija spiesti vēl vairāk sadalīt lietas par to, kas ir vēlams (προηγμένα) un kas ir nevēlams (ἀποπροηγμένα).

Viņi arī uzskatīja, ka tam, kurš nebija sasniedzis nevainojamu gudrību, ir piemērotas noteiktas darbības. (καθήκοντα) Tie nebija ne tikumīgi, ne ļauni, bet, tāpat kā vienaldzīgās lietas, ieņēma vidus vietu.

Īpaši jāpiemin divi punkti stoiķu sistēmā. Viens no tiem ir rūpīga atšķirība starp lietām, kas ir mūsu varā, un lietām, kas nav. Vēlme un nepatika, viedoklis un pieķeršanās ir gribas spēkos; tā kā veselība, bagātība, gods un citas tādas vispār nav. Stoiķis tika aicināts kontrolēt savas vēlmes un pieķeršanos un vadīt savu viedokli; pakļaut visu savu būtni gribas vai vadošā principa varā, tāpat kā Visumu vada un pārvalda dievišķā Providence. Šis ir īpašs grieķu iemīļotā mērenības tikuma (σωφροσύνη) pielietojums, un tam ir arī paralēle kristīgajā ētikā. Otrais punkts ir stingra uzstājība uz Visuma vienotību un cilvēka pienākumiem kā daļa no liela veseluma. Sabiedriskais gars bija visskaistākais senās pasaules politiskais tikums, un tas šeit tiek padarīts par kosmopolītisku. Atkal ir pamācoši atzīmēt, ka kristīgie gudrie uzstāja uz to pašu. Kristiešiem tiek mācīts, ka viņi ir vispasaules brālības locekļi, kur nav ne grieķu, ne ebreju, ne saišu, ne brīvu, un ka viņi dzīvo kā Dieva līdzstrādnieki.

Tāda ir sistēma, kas ir Markusa Aurēlija meditāciju pamatā. Zināmas zināšanas par to ir nepieciešamas pareizai grāmatas izpratnei, taču mums galvenā interese ir citur. Mēs nenākam pie Markusa Aurēlija pēc traktāta par stoicismu. Viņš nav skolas vadītājs, lai studentiem noteiktu doktrīnu kopumu; viņš pat neiedomājas, ka citiem būtu jālasa viņa rakstītais. Viņa filozofija nav dedzīga intelektuāla izpēte, bet gan vairāk tas, ko mums vajadzētu saukt par reliģiskām izjūtām. Bezkompromisa stīvums Zeno vai Chrysippus ir mīkstināts un pārveidots, izejot cauri dabai godbijīgai un

iecietīgai, maigai un bez viltības; drūmā rezignācija, kas padarīja iespējamu dzīvi stoiķu gudrajam, kļūst viņā gandrīz kā tieksmes noskaņa. Viņa grāmatā ir ierakstītas viņa sirds visdziļākās domas, kas noliktas, lai tās atvieglotu, ar tādām morāles maksimām un pārdomām, kas var palīdzēt viņam izturēt pienākumu nastu un neskaitāmos saspringtās dzīves traucējumus.

Ir pamācoši salīdzināt meditācijas ar citu slavenu grāmatu — Kristus imitāciju. Abos ir viens un tas pats paškontroles ideāls. Imitācija saka, ka vīrieša uzdevums ir pārvarēt sevi un katru dienu būt stiprākam par sevi. 'Pretoties kaislībām, valda sirdsmiers.' "Noliksim cirvi pie saknes, lai mums, attīrītiem no kaislībām, būtu mierīgs prāts." Šim nolūkam ir jāveic pastāvīga pašpārbaude. “Ja jūs nevarat pastāvīgi pulcēties kopā, proti, dažreiz dariet to vismaz reizi dienā, no rīta vai vakarā. No rīta, vakarā pārrunā veidu, kāds tu esi bijis šajā dienā, vārdos, darbā un domās. Bet, lai gan romiešu raksturs ir pieticīgs pašpaļāvība, kristieša mērķis ir pasīvāks noskaņojums, pazemība un lēnprātība, kā arī paļaušanās uz Dieva klātbūtni un personīgo draudzību. Romietis rūpīgi pārbauda savas kļūdas, taču bez sevis nicināšanas, kas kristieti padara 'viņa acīs zemisku'. Kristietis, tāpat kā romietis, aicina "mācīties, lai atrautu savu sirdi no mīlestības uz redzamām lietām"; bet tā nav viņa pienākuma aizņemtā dzīve, bet gan visu pasaulīgo lietu nicināšana un "visu zemāko prieku nogriešana". Abi vērtē vīriešu uzslavas vai vainas viņu patiesajā nevērtīgumā; "Tavs miers lai nav cilvēku mutē," saka kristietis. Taču Dievam kristieši vēršas pie sevis, romieši — uz savu dvēseli. Uz sīkām netaisnības vai nelaipnības radītajām nepatikšanām katrs raugās ar tādu pašu augstprātību. 'Kāpēc kaut kas, kas teikts vai izdarīts pret tevi, padara tevi nožēlu? Tas nav nekas jauns; tas nav ne pirmais, ne arī pēdējais, ja tu dzīvo ilgi. Labākajā gadījumā cieši pacietīgi, ja nevari ciest ar prieku. Kristietim vajadzētu vairāk skumt par citu cilvēku ļaunprātību, nevis par mūsu pašu pāridarībām; bet romietis sliecas mazgāt rokas no likumpārkāpēja. ”Mācieties būt pacietīgiem, ciešot un paciešot citu cilvēku neveiksmes un visa veida vājības,” saka kristietis; bet romietis nekad nebūtu domājis piebilst: "Ja visi cilvēki būtu perfekti, kas tad mums būtu jācieš no citiem cilvēkiem Dieva dēļ?" Ciešanas tikums pats par sevi ir ideja, kas meditācijās mūs nesastop. Abi apzinās, ka cilvēks ir viena no lielas kopienas. "Neviens cilvēks nav pietiekams pats sev," saka kristietis; 'mums kopā

jāpacieš, kopā jāpalīdz, kopā jāmierina.' Bet, lai gan viņš saskata galveno nozīmi dedzībā, augstās emocijās, tas ir, un izvairīšanās no remdenuma, romietis galvenokārt domāja par pienākumu, kas jādara tik labi, cik tas varētu būt, un mazāk par sajūtu, kas būtu jāpapildina ar to. Svētajam tāpat kā imperatoram pasaule labākajā gadījumā ir nabadzīga lieta. ”Patiesi, ir posts dzīvot uz zemes,” saka kristietis; maz un ļaunas ir cilvēka dzīves dienas, kas pēkšņi pāriet kā ēna.

Bet ir viena liela atšķirība starp abām grāmatām, kuras mēs apsveram. Imitācija ir adresēta citiem, meditācijas rakstnieks sev. Mēs neko nemācāmies no paša autora dzīves Imitācijas, izņemot tiktāl, ciktāl var pieņemt, ka viņš ir praktizējis savas sludināšanas; Meditācijas atspoguļo garastāvokli pēc garastāvokļa tā prāta, kurš tās rakstījis. Viņu tuvībā un atklātībā slēpjas viņu lielais šarms. Šīs piezīmes nav spredikļi; tās pat nav atzīšanās. Atzīšanās vienmēr ir jūtama pašapziņas gaiss; šādās atklāsmēs vienmēr pastāv nekaunības vai vulgaritātes draudi labākajiem vīriešiem. Svētais Augusts-tīns ne vienmēr ir skaidrs no aizvainojuma, un pats Džons Bunjans pārspīlē niecīgos ķekatus par briesmīgiem grēkiem. Taču Markuss Aurēlijs nav ne vulgārs, ne nepieklājīgs; viņš neko neapmierina, bet ļaunprātībā nekas nenonāk. Viņš nekad nepozē auditorijas priekšā; viņš var nebūt dziļš, viņš vienmēr ir patiess. Un tā ir cēla un mierīga dvēsele, kas šeit ir atklāta mūsu priekšā. Šķiet, ka vulgāri netikumi viņu nevilina; tas nav sasiets ar ķēdēm, ko viņš cenšas saraut. Kļūdas, ko viņš atklāj sevī, bieži vien ir tādas, kuras vairumam vīriešu nebūtu acu, ko redzēt. Lai kalpotu dievišķajam garam, kas ir ieaudzināts viņā, cilvēkam ir "jāglabā sevi tīram no visām vardarbīgām kaislībām un ļaunām pieķeršanās, no jebkādas pārsteidzības un iedomības, un no visa veida neapmierinātības attiecībā uz dieviem vai cilvēkiem" vai, kā viņš citur saka, "neaptraipīts baudu, nebaidīts no sāpēm". Viņa mērķis ir nelokāma pieklājība un apdomība. 'Lai ko kāds darītu vai teiktu, tev jābūt labam;' 'vai kāds vīrietis apvainojas? Viņš apvainojas pret sevi. Kāpēc tas tevi apgrūtina? Pārkāpējam vajag žēlumu, nevis dusmas; pret tiem, kuriem jālabo, jāizturas ar taktu un maigumu; un vienmēr jābūt gatavam mācīties labāk. "Labākais atriebības veids ir nekļūt viņiem līdzīgam." Ir tik daudz mājienu par aizvainojumiem, kas tiek piedoti, ka mēs varam ticēt, ka piezīmes sekoja asiem faktiem. Iespējams, viņš nav

sasniedzis savu mērķi un tādējādi cenšas atgādināt savus principus un stiprināt sevi nākotnei. Tas, ka šie teicieni nav tikai runas, ir skaidrs no stāsta par Avidiju Kasiju, kurš būtu uzurpējis savu imperatora troni. Tādējādi imperators uzticīgi īsteno savu principu, ka ļaunums ir jāuzvar ar labu. Par katru citu vainu Daba (saka viņš) mums ir devusi pretēju tikumu; 'kā, piemēram, pret nepateicīgajiem, tas ir devis labestību un lēnprātību kā pretlīdzekli.'

Viens tik maigs pret ienaidnieku noteikti bija labs draugs; un patiešām viņa lapas ir pilnas ar dāsnu pateicību tiem, kas viņam kalpoja. Savā Pirmajā grāmatā viņš nosaka visus parādus, kas pienākas saviem radiniekiem un skolotājiem. Vectēvam viņš bija parādā savu maigo garu, tēvam - kaunu un drosmi; viņš uzzināja no savas mātes, ka viņa ir reliģioza, bagātīga un vienprātīga. Rustiks nestrādāja velti, ja parādīja skolēnam, ka viņa dzīvē ir jālabo. Apollonijs viņam mācīja vienkāršību, saprātīgumu, pateicību, patiesas brīvības mīlestību. Tātad saraksts turpinās; Šķiet, ka katrs, ar kuru viņš bija darījis, ir devis viņam kaut ko labu, drošu pierādījumu viņa dabas labestībai, kas nedomāja par ļaunu.

Ja viņa bija tā godīgā un patiesā sirds, kas ir kristiešu ideāls, tas ir vēl brīnišķīgāks ar to, ka viņam trūka ticības, kas padara kristiešus stiprus. Viņš varētu teikt, tā ir taisnība: “Vai nu ir Dievs, un tad viss ir kārtībā; vai, ja viss notiek nejaušības un veiksmes dēļ, tomēr drīksti izmantot savu gādību lietās, kas attiecas uz tevi pareizi; un tad tu esi vesels. Vai arī vēlreiz: "Mums ir jāatzīst, ka pastāv daba, kas pārvalda Visumu." Bet viņa paša daļa lietu shēmā ir tik maza, ka viņš necer uz nekādu personisku laimi, kas pārsniedz to, ko mierīga dvēsele var uzvarēt šajā mirstīgajā dzīvē. "Ak, mana dvēsele, būs laiks, uz kuru es paļaujos, kad tu būsi labs, vienkāršs, atvērtāks un redzamāks nekā ķermenis, ar kuru tas ir ieskauts." bet tas ir teikts par mierīgo apmierinājumu ar cilvēka likteni, ko viņš cer sasniegt, nevis par laiku, kad ķermeņa rāmji tiks atmesti. Pārējai pasaulei un tās slavai un bagātībai “viss ir iedomība”. Iespējams, ka dievi par viņu īpaši rūpējas, taču viņu īpašās rūpes ir par Visumu kopumā: ar to vajadzētu pietikt. Viņa dievi ir labāki par stoiķu dieviem, kuri sēž nomaļus no visām cilvēciskajām lietām, nemierīgi un nerūpīgi, taču viņa personīgā cerība diez vai ir spēcīgāka. Par

šo punktu viņš saka maz, lai gan ir daudz mājienu uz nāvi kā dabisko mērķi; bez šaubām, viņš gaidīja, ka viņa dvēsele kādu dienu iesūksies universālajā dvēselē, jo nekas nerodas no nekā un nekas nevar tikt iznīcināts. Viņa garastāvoklis ir smags nogurums; viņš pilda savu pienākumu kā labs karavīrs, gaidot trompetes skaņu, kas atkāpsies; viņam nav tās dzīvespriecīgās pārliecības, kas noveda Sokratu cauri ne mazāk cildenai dzīvei, līdz nāvei, kuras mērķis bija ievest viņu pie dieviem, kurus viņš pielūdza, un cilvēku, kurus viņš bija cienījis.

Bet, lai gan Markuss Aurēlijs, iespējams, intelektuāli uzskatīja, ka viņa dvēselei ir lemts uzsūkties un zaudēt apziņu, bija brīži, kad viņš juta, kā tas dažkārt jājūt visiem, kas to tur, cik neapmierinoša ir šāda ticības apliecība. Tad viņš akli taustās pēc kaut kā mazāk tukša un veltīga. "Tu esi uzkāpis uz kuģa," viņš saka, "tu esi kuģojis, tu esi nācis uz sauszemes, ej ārā, ja uz citu dzīvi, tad arī tur atradīsi dievus, kas ir visur." Šeit ir vairāk nekā pieņēmums par konkurējošas teorijas argumentu dēļ. Ja pasaulīgās lietas ir tikai sapnis, tad nav tālu doma, ka var notikt pamošanās tam, kas ir īsts. Kad viņš runā par nāvi kā par vajadzīgām pārmaiņām un norāda, ka bez pārmaiņām nevar panākt neko lietderīgu un izdevīgu, vai viņš varbūt domāja par izmaiņām kviešu kukurūzā, kas nav atdzīvināta, ja vien tā nemirst? Dabas brīnišķīgais spēks atjaunoties no korupcijas noteikti neaprobežojas tikai ar ķermeniskām lietām. Daudzas viņa domas izklausās kā tālas Svētā Pāvila atbalsis; un patiešām dīvaini, ka šim kristīgākajam imperatoram nav nekā laba sakāma par kristiešiem. Viņam tās ir tikai sektas, kuras “vardarbīgi un kaislīgi izturas pret pretestību”.

Šīs meditācijas noteikti nav dziļas kā filozofija; bet Markuss Aurēlijs bija pārāk sirsnīgs, lai nesaskatītu viņa pieredzē ietverto lietu būtību. Senās reliģijas lielākoties bija saistītas ar ārējām lietām. Veiciet nepieciešamos rituālus, un jūs izlīdzināsit dievus; un šie rituāli bieži bija nenozīmīgi, dažkārt tie pārkāpa pareizo sajūtu vai pat morāli. Pat tad, kad dievi nostājās taisnības pusē, viņus vairāk uztrauca darbība, nevis nodoms. Taču Markuss Aurēlijs zina, ar ko sirds pilna, to vīrietis izdarīs. "Tādas ir tavas domas un parastās pārdomas," viņš saka, "tāds tavs prāts būs laikā." Un katra grāmatas lappuse parāda, ko viņš zināja, ka tas noteikti tiks īstenots. Viņš

urbj savu dvēseli it kā pareizos principos, lai, kad pienāks laiks, tā varētu vadīties pēc tiem. Gaidīt līdz ārkārtas situācijai ir par vēlu.

Viņš redz arī patieso laimes būtību. "Ja laime sastāvēja no baudām, kā gan bēdīgi slaveniem laupītājiem, nešķīstām riebīgām aknām, paricīdiem un tirāniem tik lielā mērā bija daļa baudu?" Tas, kuram bija pavēlēti visi pasaules prieki, var rakstīt tā: "Laimīga daļa un daļa ir labas dvēseles tieksmes, labas vēlmes, laba rīcība."

Ar likteņa ironiju šis cilvēks, tik maigs un labs, tik ļoti vēlējies pēc klusiem priekiem un bez rūpēm, tika nostādīts Romas impērijas priekšgalā, kad no austrumiem un rietumiem draudēja lielas briesmas. Vairākus gadus viņš pats komandēja savas armijas virsotnēs. Nometnē pirms kvadi viņš iepazīstina ar savu meditāciju pirmo grāmatu un parāda, kā viņš var atkāpties sevī rupjā roku šķindošanā. Pompa un godība, ko viņš nicināja, piederēja viņam; Tas, kas lielākajai daļai vīriešu ir ambīcijas vai sapnis, viņam bija nogurdinošu uzdevumu kārta, ko nevarēja pārvarēt nekas cits kā stingra pienākuma apziņa. Un viņš savu darbu paveica labi. Viņa kari bija lēni un nogurdinoši, bet veiksmīgi. Ar valstsvīra gudrību viņš paredzēja barbaru baru briesmas no ziemeļiem Romai un veica pasākumus, lai tos novērstu. Kā tas bija, viņa apmetne deva divus gadsimtus atelpas Romas impērijai; ja viņš būtu izpildījis plānu virzīt impērijas robežas līdz Elbai, kas, šķiet, bija viņa prātā, iespējams, būtu paveikts daudz vairāk. Bet nāve pārtrauca viņa dizainu.

Patiesi reta iespēja tika dota Markusam Aurēlijam parādīt, ko prāts spēj paveikt, neskatoties uz apstākļiem. Vismierīgākais no karavīriem, lielisks monarhs, kura ideāls bija klusa laime mājas dzīvē, noliekts līdz tumsai, bet dzimis varenībai, mīlošs bērnu tēvs, kurš nomira jauns vai izrādījās naidīgs, viņa dzīve bija viens paradokss. Lai nekā netrūktu, viņš nomira nometnē ienaidnieka priekšā un devās uz savu vietu.

Šeit ir saraksts ar galvenajiem Markusa Aurēlija tulkojumiem angļu valodā: (1) Merika Kazaubona, 1634; (2) Džeremijs Koljērs, 1701. gads; (3) Džeimss Tomsons, 1747; (4) R. Graves, 1792; (5) H. McCormac, 1844; (6) Džordžs Longs, 1862; (7) G. H. Rendall, 1898; un (8) J. Jackson, 1906. Renana “Marc-

Aurèle” viņa “Kristietības izcelsmes vēsturē”, kas parādījās 1882. gadā, ir vissvarīgākā un oriģinālākā grāmata, kas saistīta ar Markusa Aurēlija laiku. Patera “Mariuss epikūrietis” veido vēl vienu ārēju komentāru, kas noder tēlainam mēģinājumam atkal radīt periodu.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

VIŅA PIRMĀ GRĀMATA

par VIŅU:

Kur Antonīns pieraksta, ko un par ko, vai vecākiem, draugiem,

vai Meistari; ar viņu labajiem piemēriem vai labiem padomiem un padomiem viņam bija

uzzināja:

Sadalīts skaitļos vai sadaļās.

ANTONĪNS Grāmata vi. Num. xlviii. Ikreiz, kad tu pats vēlies priecāties,

padomā un meditē par tām labajām daļām un īpašajām dāvanām, kuras tu

nevienā no tiem, kas dzīvo kopā ar tevi, nav novērojis:

kā rūpniecība vienā, citā pieticība, citā pārpilnība, iekšā

vēl kāda cita lieta. Jo nekas nevar tik ļoti tevi iepriecināt, kā

vairāku tikumu līdzības un paralēles, kas izceļas dispozīcijās

no tiem, kas dzīvo kopā ar tevi, it īpaši, ja viņi visi uzreiz

pārstāv sevi tev. Tāpēc raugies, lai tie tev vienmēr būtu

gatavībā.

PIRMĀ GRĀMATA

I. No sava vectēva Verusa esmu iemācījies būt maigs un lēnprātīgs, un

atturēties no visām dusmām un kaislībām. No viņa slavas un atmiņas, ka

mani dzemdēja. Esmu iemācījusies gan nekaunību, gan vīrišķīgu uzvedību. No mana

māte Es esmu iemācījusies būt reliģioza un bagātīga; un pieļaut, nevis

tikai darīt, bet domāt jebkādu ļaunu; apmierināt sevi ar rezerves diētu,

un lidot visu tādu pārpalikumu, kas ir raksturīgs lielai bagātībai. No mana

vecvectēvs, gan uz biežām valsts skolām un auditorijām, gan uz

dabūt man mājās labus un spējīgus skolotājus; un ka man nevajadzētu daudz domāt,

ja tādos gadījumos man tika izvirzītas pārmērīgas apsūdzības.

II. Par viņu, kurš mani audzināja, lai nebūtu mīļi atkarīga ne no viena, ne otra

divas lielās cirka kursu dalībnieku grupas, ko sauc par Prasini, un

Veneti: ne amfiteātrī, lai daļēji atbalstītu kādu no gladiatoriem,

vai paukotāji, kā vai nu Parmularii, vai Secutores. Turklāt, lai

izturēt darbu; ne arī vajag daudzas lietas; kad man ir ko darīt, ko darīt

to es pats, nevis citi; neiejaukties daudzos uzņēmumos; un

nav viegli atzīt nekādus apmelojumus.

III. Par Diognētu, lai nenoslogotos ar veltīgām lietām un ne viegli

ticēt tām lietām, par kurām parasti runā tādi cilvēki kā uzņemas

tos darīt brīnumus, un burvji, vai prestidigitators, un

viltnieki; par piekariņu spēku un to izdzīšanu

dēmoni vai ļaunie gari; un tamlīdzīgi. Neturēt paipalas spēlei;

nedz dusmoties pēc tādām lietām. Lai neapvainotos uz citiem vīriešiem

vārda brīvību un pielietot sevi filozofijā. Viņš arī man ir jādara

paldies, ka kādreiz es dzirdēju vispirms Bacchius, tad Tandasis un Marcianus, un

ka es jaunībā rakstīju dialogus; un ka man patika

filozofu mazie dīvāni un ādas, un tādas citas lietas, kuras ar

Grieķu disciplīna ir piemērota tiem, kas apliecina filozofiju.

IV. Uz Rustiku es redzu, ka es vispirms iegāju iedomībā

ka mana dzīve vēlējās kādu kompensāciju un ārstēšanu. Un tad, ka es nenokritu

parastu sofistu ambīcijās vai nu rakstīt traktātus par

parastās teorēmas vai mudināt cilvēkus uz tikumību un to izpēti

filozofija ar publiskajām runām; kā arī to, ka es nekad ārišķības dēļ

man izdevās parādīt sevi kā aktīvu un spējīgu vīrieti jebkura veida ķermenim

vingrinājumi. Un es atdevu retorikas un dzejas studijas, un

eleganta glīta valoda. Ka es neesmu izmantojis staigāt pa māju manā

garu halātu, ne arī darīt tādas lietas. Turklāt es iemācījos no viņa rakstīt

vēstules bez aizkustinājuma vai ziņkārības; kā tas bija, kas ar

viņš tika rakstīts manai mātei no Sinuesas: un lai būtu viegli un gatavs būt

samierinājos un atkal ļoti apmierināts ar tiem, kas mani bija aizvainojuši, tiklīdz

kā jebkurš no viņiem būtu apmierināts, ja atkal meklētu mani. Lai lasītu ar

centība; neapmierināties ar vieglām un virspusējām zināšanām,

nedz arī ātri piekrist lietām, par kurām parasti runā: arī man jāpateicas

ka kādreiz es uzgaismoju Epiktetu viņa Hipomnemata jeb morāles komentārus

un kopīgās frakcijas: ko viņš man arī iedeva no sava.

V. No Apollonija, patiesa brīvība un nemainīga nelokāmība, un ne

uzskatīt par kaut ko vispār, lai gan nekad tik maz, bet pareizi un saprātīgi:

un vienmēr, vai nu pie asākajām sāpēm, vai pēc bērna zaudēšanas,

vai ilgstošās slimībās, lai joprojām būtu tas pats vīrietis; kurš arī bija dāvana un

man redzams piemērs, ka vienam un tam pašam vīrietim varēja būt abi

nikns un nolaidīgs: cilvēks, kas nav pakļauts satraukumam un aizvainojumam

viņa zinātnieku un auditoru nespēja piedalīties lekcijās un ekspozīcijās;

un patiess cilvēka paraugs, kurš no visām savām labajām dāvanām un spējām ir vismazākais

cienīja sevī, ka viņa izcilā prasme un spēja mācīt un

pārliecināt citus par stoiķu filozofijas vispārpieņemtajām teorēmām un maksīmām. No

viņam arī es iemācījos saņemt labvēlību un laipnību (kā parasti

tiek ieskaitīti:) no draugiem, lai es nekļūtu nepatīkams

tos viņiem, ne vairāk piekāpjoties gadījumam, nekā man pienākas;

un tomēr, lai es viņiem nepaietu garām, kā nesaprātīgam un

nepateicīgs cilvēks.

VI. No Sextus, maigums un ģimenes modelis, ko pārvalda

tēva pieķeršanās; un mērķis dzīvot saskaņā ar dabu: būt nopietnam

bez aizkustinājuma: rūpīgi ievērot vairākas manas dispozīcijas

draugi, lai neapvainotos uz idiotiem, kā arī nepārspējami uzlikt

tie, kas tiek nēsāti ar vulgāriem viedokļiem, ar teorēmām un filozofu principi: viņa saruna ir piemērs tam, kā cilvēks var pielāgoties visiem vīriešiem un kompānijām; tā ka gan viņa uzņēmums bija saldāki un patīkamāki nekā jebkura glaimotāja svilināšana un zīlēšana; tomēr tas bija tajā pašā laikā visvairāk cienīts un cienīts: kam arī bija a pareizu laimi un spējas, racionāli un metodiski noskaidrot, un sakārtot visas nepieciešamās apņēmības un norādījumus vīrietim dzīvi. Vīrietis bez mazākajām dusmām un citām aizraušanās; tajā pašā laikā visprecīzāk var novērot stoisko apātiju, vai bezkaislīgums, un tomēr jābūt vismaigākajam: vienmēr par labu kredīts; un tomēr gandrīz bez trokšņa vai baumām: ļoti mācīts, un tomēr veido nelielu izrādi.

VII. No Aleksandra gramatiķa, lai es būtu nepārsodāms, un ne pārmetoši pārmest jebkuram vīrietim par barbarismu, solecismu vai jebko citu nepatiesu izrunu, bet veikli, atbildot vai liecinot, vai tās pašas lietas apstiprinājums (neņemot vērā vārdu), lai to izrunātu kā vajadzēja runāt; vai kāds cits tik tuvs un netiešs pamudinājumu, skaisti un civilizēti pastāstīt viņam par to.

VIII. Fronto, cik skaudības, krāpšanas un liekulības ir valsts a tirāniskais karalis ir pakļauts, un kā tie, kurus parasti sauc εὐπατρίδαι, t.i., cēli dzimuši, kaut kādā veidā nespējīgi vai bez dabas

pieķeršanās.

IX. Par Aleksandru Platoni ne bieži, ne bez lielas nepieciešamības

pateikt vai uzrakstīt kādam vīrietim vēstulē: "Es neesmu brīvajā laikā"; ne arī iekšā

šādā veidā joprojām atlikt tos pienākumus, ko esam parādā saviem draugiem un

paziņas (katram viņa veidam), aizbildinoties ar steidzamām lietām.

X. No Catulus, lai nenosodītu neviena drauga izspiešanu, kaut arī netaisnīgu,

bet censties viņu reducēt uz viņa agrāko nostāju: brīvi un sirsnīgi

lai jebkurā gadījumā labi runātu par visiem saviem kungiem, kā tas tiek ziņots

Domīcijs un Athenodots: un mīlēt savus bērnus ar patiesu mīlestību.

XI. No mana brāļa Severusa, lai esmu laipns un mīlošs pret visiem maniem

māja un ģimene; ar kuru arī es uzzināju par Traseju un

Helvīdijs, un Kato, un Dio, un Brutus. Viņš arī bija tas, kas mani nolika

pirmajā iedomībā un vēlmē pēc vienlīdzīgas kopības, ko pārvalda

taisnīgums un vienlīdzība; un par valstību, kurā nevajadzētu uzskatīt par neko

vairāk nekā subjektu labklājība un labklājība. No viņa arī novērot a

pastāvīgs tenors (nepārtraukts, ar jebkādām citām rūpēm un traucēkļiem)

filozofijas izpētē un novērtēšanā: būt bagātīgam un liberālam

lielākais pasākums; vienmēr cerēt uz labāko; un būt pārliecinātam, ka mans

draugi mani mīl. Kuros es turklāt novēroju atklātu izturēšanos pret tiem

kuru viņš jebkurā laikā pārmeta, un lai viņa draugi varētu bez šaubām

vai daudz novērošanas zināt, ko viņš gribētu vai nē, tik atklāts un vienkāršs

vai viņš bija.

XII. No Klaudija Maksima, visās lietās, lai censtos iegūt varu

par sevi un ne par ko, kas būtu jānes; būt dzīvespriecīgam un

drosmīgs visās pēkšņās situācijās un negadījumos, tāpat kā slimībās: mīlēt

maigums un mērenība, un smagums: un darīt savu biznesu, neatkarīgi no tā

tas būtu pamatīgi un bez šaubām. Lai ko viņš teiktu, visi vīrieši

ticēja viņam, ka, kā viņš runāja, tā viņš domāja, un neatkarīgi no tā, ko viņš darīja, tā

viņš to darīja ar labu nodomu. Viņa maniere bija tāda, ka nekad ne par ko nebrīnījās;

nekad nesteigties un tomēr lēnām, ne apjukt, vai

nomākts vai jebkurā laikā nepiedienīgs, vai pārmērīgi smieties: ne arī būt

dusmīgs vai aizdomīgs, bet vienmēr gatavs darīt labu, piedot un darīt

runāt patiesību; un tas viss kā tāds, kas drīzāk šķita viņam pašam

bijis taisns un pareizs, nekā jebkad agrāk bijis izlabots vai labots;

nebija arī neviena cilvēka, kurš būtu domājis, ka viņš sevi nenovērtē par zemu, vai

kas varētu atrast viņa sirdī, uzskatīt sevi par labāku cilvēku par viņu. Viņš

arī būtu ļoti patīkami un laipni.

XIII. Savā tēvā es ievēroju viņa lēnprātību; viņa pastāvība bez

svārstības tajās lietās, kuras pēc pienācīgas pārbaudes un apspriedes,

viņš bija noteicis. Cik brīvs no iedomības viņš bija matērijā

par godu un cieņu, (kā viņi tiek cienīti:) viņa darbietilpība un

centība, viņa gatavība uzklausīt ikvienu cilvēku, kuram bija kaut kas sakāms

jebkurš kopīgs labums: cik vispārīgi un objektīvi viņš katram cilvēkam dotu savu

termiņš; viņa prasmes un zināšanas, kad ir stingrība vai ekstremitāte, vai nepiekāpība

vai mērenība bija sezonā; kā viņš atturējās no jebkādas nešķīstas mīlestības pret

jauniešiem; viņa mērenā piekāpšanās citu vīriešu gadījumos kā parasts

cilvēks, nedz absolūti neprasot no saviem draugiem, lai viņi gaidītu

uz viņu parastajās ēdienreizēs, nedz arī to, ka tie būtu obligāti

pavadīt viņu viņa ceļojumos; un tas ikreiz, kad kāds darīs kādu

nepieciešamie gadījumi bija jāatliek un jāizlaiž, pirms tas varēja notikt

beidzās, viņš kādreiz tika atrasts, kad viņš atkal devās uz to, tas pats vīrietis, kurš viņš

bija agrāk. Viņa precīza lietu izskatīšana konsultācijās, un

pacietīga citu cilvēku dzirde. Viņš steigā neatdotu meklēšanu

lietu, kā vienu viegli apmierināties ar pēkšņām priekšstatiem un

bažām. Viņa rūpes par draugu saglabāšanu; kā ne jebkurā laikā

viņš ar nicinošu nolaidību vērsās pret viņiem un pieaugs

noguris no tiem; ne arī nekad neprātīgi mīlēt tos. Viņa apmierināts

prāts visās lietās, viņa jautrais vaigs, viņa rūpes paredzēt lietas

tālu un ievērot kārtību pēc iespējas mazāk, bez trokšņa un kņadas.

Turklāt, kā viņš apspieda visas aplaimošanas un glaimi: kā

viņš rūpīgi ievēroja visas valdībai nepieciešamās lietas un glabāja
ņemot vērā kopējos izdevumus un to, cik pacietīgi viņš to ievēroja
daži nosoda viņa stingro un stingro izturēšanos. Kā viņš
nebija ne māņticīgs dievu pielūdzējs, ne ambiciozs
vīriešu iepriecinātājs vai populāru aplausu pētnieks; bet prātīgs visās lietās,
un visur ievērot to, kas bija piemērots; nav ietekmētāja
jaunināj umi: tajās lietās, kas viņam atviegloja un atviegloja,
(daudz ko viņam atļāva viņa bagātība) bez lepnuma un lielīšanās,
tomēr ar visu brīvību un brīvību, lai kā viņš tos brīvi baudītu
bez satraukuma vai aizrautības, kad viņi bija klāt; tāpēc prombūtnes laikā
viņš neatrada, ka pēc tiem trūkst. Turklāt, ka viņu nekad neviens nav uzteicis
cilvēks kā izglītots akūts vīrietis, vai uzmācīgs ierēdnis, vai a
smalks orators; bet kā nobriedis cilvēks, pilnīgs vesels cilvēks; tādu, kas varētu
nepaciest būt glaimotam; spēj pārvaldīt gan sevi, gan citus.
Turklāt, cik ļoti viņš godināja visus patiesos filozofus, nepārmetot
tie, kas tādi nebija; viņa sabiedriskums, viņa laipnais un apburošais
saruna, bet nekad līdz sāta sajūtai; viņa rūpes par savu ķermeni robežās
un mēra, nevis kā tāda, kas vēlējās dzīvot ilgi vai pārlieku mācās
kārtīgums un elegance; un tomēr ne kā tādu, kas to neuzskatīja: tātad
paša gādības un gādības dēļ viņam reti bija vajadzīga iekšēja fizika,
vai ārēji pielietojumi: bet jo īpaši tas, cik ģeniāli viņš piekāptos
jebkurš, kas bija ieguvis kādu īpašu spēju, piemēram, daiļrunību vai

zināšanas par likumiem vai senajām paražām vai tamlīdzīgi; un kā viņš

piekrita viņiem, savās rūpēs un centienos, lai katrs no viņiem

varētu būt cienīts un cienīts ar savu veidu, jo tas, ar ko viņš bija izcils:

un, lai gan viņš visu darīja rūpīgi pēc savām senajām paražām

priekšteči, tomēr pat to viņš negribēja, lai cilvēki to pieņemtu

ievērojiet, ka viņš atdarina senās paražas. Atkal, kā viņam nebija viegli

kustējās un mētājās uz augšu un uz leju, bet mīlēja būt nemainīgam, abiem vienādi

vietas un uzņēmumi; un kā viņš to darītu pēc lielajām galvassāpju lēkmēm

atgriežas svaigs un enerģisks pie savām ierastajām lietām. Atkal, tas viņu noslēpj

nebija ne daudz, ne bieži, un tikai tādi, kas attiecas uz sabiedriskajām lietām:

viņa rīcības brīvība un mērenība, eksponējot publiskos apskates objektus un

izrādes tautas priekam un izklaidei: sabiedriskās ēkās.

kongiji un tamlīdzīgi. Visās šajās lietās cienīt cilvēkus

tikai kā cilvēki, un pašu lietu taisnīgumam, nevis pret

slava, kas varētu sekot. Nekad nelietojiet vannas ārpus sezonas

stundas; nav celtnieka; nekad nav ziņkārīgs vai prasīgs ne par savu gaļu, ne

par viņa apģērba meistarību vai krāsu, vai par jebko citu

piederēja ārējam skaistumam. Visā viņa sarunā, tālu no visiem

necilvēcība, visa pārdrošība un nepieklājība, visa mantkārība un uzmundrinājums;

nekad neko nedarot ar tādu nopietnību un nodomu, ka vīrietis

varētu teikt par viņu, ka viņš par to svīda; bet gluži pretēji, visas lietas skaidri, kā brīvajā laikā; bez problēmām; kārtīgi, saprātīgi un patīkami. Kāds vīrietis, iespējams, viņam to attiecināja, un tas ir ierakstīts Sokratam, ka viņš zināja, kā gribēt un baudīt šīs lietas trūkumā no kā lielākā daļa vīriešu izrādās vāji; un pēc tam – mērens: bet turēties stingri un nemainīgi un turēt patiesības kompasā mērenība un prātīgums abos gadījumos ir raksturīgs vīrietim, kuram ir a perfekta un neuzvarama dvēsele; kā viņš sevi parādīja slimībā Maximus.

XIV. No dieviem es saņēmu, ka man ir labi vectēvi un vecāki, laba māsa, labi saimnieki, labi mājinieki, mīloši radinieki, gandrīz visi kas man ir; un ka es nekad steigas un pārsteidzības dēļ nepārkāpu pret jebkuru no viņiem, neskatoties uz to, ka mana attieksme bija tāda ko tādu (ja būtu bijis gadījums) ļoti labi varētu būt izdarījis mani, bet ka Tā bija dievu žēlastība, lai novērstu šādu vienprātību jautājumiem un gadījumiem, kas varētu likt man uzņemties šo vainu. Tāda es biju neilgi audzināja mana tēva konkubīne; ka es saglabāju mana jaunības zieds. Ka es neuzņēmu sevi par vīrieti pirms sava laika, bet drīzāk atlikt to ilgāk, nekā man vajadzēja. Ka es dzīvoju zem mana kunga un tēva valdība, kas atņems man visu lepnumu un veltīgu godību, un samaziniet mani līdz šai iedomībai un uzskatam, ka tā nebija

princim neiespējami dzīvot galmā bez sargu pulka un

sekotāji, neparasti apģērbi, tādas un tādas lāpas un statujas, un

citas līdzīgas ziņas par stāvokli un krāšņumu; bet ka vīrietis var

samazināt un sarauties gandrīz līdz privāta cilvēka stāvoklim, un tomēr

lai tas viss nekļūtu par zemiskāku un nolaidīgāku šajā sabiedrībā

lietas un lietas, kur ir nepieciešama vara un autoritāte. Kas man ir

bija tāds brālis, kurš ar savu piemēru varētu mani rosināt domāt

es pats; un ar viņa cieņu un mīlestību iepriecini un iepriecini mani. Kas man ir

ieguva atjautīgus bērnus, un ka viņi nav dzimuši izkropļoti, ne ar

jebkura cita dabiska deformācija. Ka man nebija lielas zināšanas šajā pētījumā

par retoriku un dzeju, un citām spējām, ko es, iespējams, varētu

esmu dzīvojis pie tiem, ja es būtu atklājis, ka turpinu tajās ar panākumiem. Tas

Laikam jau man labāk patika tie, kas mani audzināja, nevis tādām vietām un

cieņas, ko viņi man šķita visvairāk vēlējušies; un ka es to nedarīju

atbaida viņus ar cerībām un cerībām, ka (kopš tā viņi vēl bija, bet

jauns) Es darītu tāpat arī turpmāk. Ka es kādreiz pazinu Apolloniju un

Rusticus un Maximus. Tas man ir bijis bieži un efektīvi

pārdomājiet un meditējiet ar sevi par dzīvi, kas atbilst

dabai, kāda ir tā būtība un veids: tā ka par dieviem

un tādi ieteikumi, palīdzība un iedvesma, kā to varētu sagaidīt

viņiem nekas netraucēja, bet tas, ka es varētu būt sācis dzīvot ilgi pirms tam saskaņā ar dabu; vai ka pat tagad, kad es vēl nebiju dalībnieks un iekšā Es pats esmu šīs dzīves īpašums (tajā es neievēroju šīs iekšējās kustības un ieteikumi, jā un gandrīz vienkārši un acīmredzami dievu norādījumi un brīdinājumi), bija vienīgais tās cēlonis. Tas mans ķermenis šādā dzīvē ir spējis tik ilgi izturēt. Ka es nekad tas bija saistīts ar Benediktu un Teodotu, jā un pēc tam, kad es nokritu Dažās mīlas lēkmēs es drīz tiku izārstēts. Tā tas bijis bieži neapmierināts ar Rusticus, es nekad viņam neko nedarīju, par ko pēc tam es bija iespēja nožēlot grēkus. Tā kā manai mātei bija jāmirst jaunai, tomēr viņa dzīvoja kopā ar mani visus savus pēdējos gadus. Ka tik bieži, cik man bija a mērķis ir palīdzēt un palīdzēt tiem, kas bija nabadzīgi vai iekrituši dažos Pašreizējā nepieciešamība, mani virsnieki man nekad nav atbildējuši, ka nav pietiekami gatava nauda, lai to izdarītu; un man pašam nekad nav bijis gadījuma pieprasīt līdzīgu palīdzību no jebkura cita. Ka man ir tāda sieva, tā paklausīgs, tik mīļš, tik atjautīgs. Ka man bija iespēja izvēlēties piemērotus un spējīgus vīriešus, kam es varētu uzticēt savu bērnu audzināšanu. Ka pēc sapņiem es ir saņēmuši palīdzību, tāpat kā par citām lietām, tāpēc jo īpaši, kā es varētu paliec mana asins liešana un dziedini manu reiboni, jo tas arī tas notika ar tevi Kajetā, tāpat kā ar Krizu, kad viņš lūdza Dievu

jūras krasts. Un kad es pirmo reizi pieteicos filozofijai, es to nedarīju
nonākt dažu sofistu rokās vai arī pavadīju laiku lasot
ne parasto filozofu daudzajiem apjomiem, ne arī sevis praktizēšanai
argumentu un maldu risinājumu, kā arī nekavējās pie pētījumiem
meteori un citi dabas kuriozi. Visas šīs lietas bez
dievu palīdzība un laime nevarēja būt.
XV. Kvadi valstī Granuā šie. Reizēm no rīta
saki sev: šo dienu man būs darīšana ar dīkā ziņkārīgu cilvēku, ar
nepateicīgs cilvēks, apvainotājs, viltīgs, viltus vai skaudīgs cilvēks; an
nesabiedrisks un labdarīgs cilvēks. Visas šīs sliktās īpašības ir notikušas
viņi nezināja par to, kas ir patiesi labs un patiesi slikts. Bet es
kas saprot labā būtību, ka tam ir tikai jābūt
vēlams, un no tā, kas ir slikts, tikai tas, ka tas ir patiesi pretīgs un
apkaunojoši: kas turklāt zina, ka šis pārkāpējs, lai arī kāds viņš būtu
mans radinieks, nevis ar tām pašām asinīm un sēklām, bet ar līdzdalību
tā paša iemesla un tās pašas dievišķās daļiņas; Kā gan es varu sāpināt
kāds no tiem, jo viņu spēkos nav man likt kaut ko nodarīt
tas tiešām ir pārmetoši? vai dusmīgs, un slikti ietekmēts pret viņu, kurš ar
daba man ir tik tuvu? jo mēs visi esam dzimuši, lai būtu līdzstrādnieki, kā
pēdas, rokas un plakstiņi; kā augšējās un apakšējās rindas
zobi: tāpēc, ka tādi ir opozīcijā, ir pret dabu; un ko
vai tas ir, lai tracināties un atturēties no tā, bet būt opozīcijā?

XVI. Lai kas es būtu, tas ir vai nu miesa, vai dzīvība, vai tas, ko mēs

parasti sauc par kundzi un cilvēka valdošo daļu; iemesls. Projām ar

savas grāmatas, vairs neļauj savam prātam tikt novērstam un piespiestam

un turp; jo tā nebūs; bet, tā kā pat tagad gatavs mirt, maz domā

tava miesa: asinis, kauli un āda; smuks adījums un savīts

darbs, kas sastāv no nerviem, vēnām un artērijām; nedomājiet par to vairāk, nekā

tātad. Un kas attiecas uz savu dzīvi, padomā, kas tā ir; vējš; ne viena konstante

vējš arī ne, bet katru stundu stundu izlaida, un atkal iesūcas.

Trešais, ir tava valdošā daļa; un šeit apsveriet; Tu esi vecs vīrs;

neciet to izcilo daļu pakļauties un kļūt

verdzisks: paļaujieties, lai tas netiktu novilkts uz augšu un uz leju ar nepamatotu un

nesabiedriskas iekāres un kustības, it kā ar vadiem un nerviem; paciest to

vairs ne atturēties pret visu, kas tagad ir, vai baidīties un lidot

viss, kas nāks, ko liktenis tev ir noteicis.

XVII. Viss, kas tūlīt nāk no dieviem, to darīs jebkurš cilvēks

dotācija ir pilnībā atkarīga no viņu dievišķās aizgādības. Kas attiecas uz tām lietām

Par kuriem parasti tiek teikts, ka tas notiek ar laimi, pat tie ir jāuztver

būt atkarībai no dabas vai no šīs pirmās un vispārējās saiknes,

un visu to lietu savienošana, kuras acīmredzot ir dievišķas

Providence tiek pārvaldīta un īstenota. Visas lietas nāk no

no turienes: un neatkarīgi no tā, kas tas ir, tas ir gan vajadzīgs, gan veicinošs viss (daļa, no kuras tu esi), un viss, kas ir nepieciešams un nepieciešams, lai saglabātu vispārējo, obligāti jābūt par katru konkrēto dabu, esiet labs un izturīgs. Un kas attiecas uz kopumu, tas tiek saglabāta, kā vienkāršā mūžīgā mutācija un pārvēršana elementi viens otrā, tātad arī mutācijas un pārveidošanas rezultātā lietas sajauktas un sajauktas. Lai tev pietiek ar šīm lietām; ļaujiet viņiem būt vienmēr tev, kā tavi vispārīgie noteikumi un priekšraksti. Kas attiecas uz tavām slāpēm pēc grāmatām, prom ar to ar visu ātrumu, ka tu nomirsti nekurnējot un žēlojošs, bet patiesi lēnprātīgs un apmierināts, un no tavas sirds pateicīgs dieviem.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

OTRĀ GRĀMATA

I. Atcerieties, cik ilgi jūs jau esat atlikuši šīs lietas un kā bieži vien kādu dienu un stundu, ko tev noteikusi dievi, tu esi to atstājis novārtā. Ir pēdējais laiks jums saprast abas pasaules patiesā daba, kuras daļa tu esi; un no tā Kunga un pasaules pārvaldnieks, no kura kā avota kanāls tu tu pats plūdi: un ka ir tikai noteikts laika ierobežojums tev nozīmēts, ko, ja tu neizmantosi, lai nomierinātu un nomierinātu daudzās tavas dvēseles kaites, tas pāries un tu līdz ar to, un nekad pēc atgriešanās.

II. Lai tās ir tavas nopietnās un nemitīgās rūpes kā romietis un vīrietis

izpildi visu, par ko tu nodarbojies, ar patiesu un neviltotu

smagums, dabiska pieķeršanās, brīvība un taisnīgums: un tāpat kā viss pārējais

rūpes un iztēles, kā jūs varētu atvieglot savu prātu no tiem. Kuru tu

darīs; ja tu veiksi katru darbību kā savu pēdējo darbību, brīvi

no visas iedomības, visas kaislīgās un tīšas novirzes no saprāta, un

no visa veida liekulības un patmīlības, un nepatikas pret tām lietām, kuras ar

ar tevi ir notikuši Dieva likteņi vai iecelšana. Tu to redzi

tās lietas, kuras vīrietim noturēt plaukstošā gaitā un pie

dzīvot dievišķu dzīvi, ir nepieciešami un nepieciešami, to nav daudz, jo

dievi vairs neprasīs nevienam cilvēkam, kas tikai paturēs un ievēros

šīs lietas.

III. Dari, dvēsele, dari; ļaunprātīgi izmantot un noniecināt sevi; vēl laiciņš un laiks

lai tu sevi cienītu, beigsies. Katra vīrieša laime

ir atkarīgs no viņa paša, bet redzi, tava dzīve ir gandrīz beigusies

nedodot sev nekādu cieņu, tu liec savai laimei izpausties

citu cilvēku dvēseles un iedomības.

IV. Kāpēc kaut kas no šīm lietām, kas notiek ārēji, tik daudz

novērst tavu uzmanību? Dodiet sev brīvu laiku, lai uzzinātu kaut ko labu, un beidziet

klīst un klīst šurpu turpu. Jums jāņem vērā arī cita veida

klaiņošanu, jo viņi ir dīkdienīgi savās darbībās, kas strādā un strādā

šo dzīvi, un viņiem nav noteiktas darbības jomas, uz kuru vērst visas savas kustības,

un vēlmes.

V. Par cita cilvēka dvēseles stāvokļa neievērošanu reti bija kādreiz

jebkurš vīrietis, par kuru zināms, ir nelaimīgs. Pastāstiet tiem, kas nedomā, un

nevada savas dvēseles kustības ar saprātu un ieskatiem, viņi

obligāti jābūt nelaimīgam.

VI. Šīs lietas jums vienmēr jāpatur prātā: kāda ir daba

no Visuma, un kas ir mans — jo īpaši: Šis uz to, kas

saistība tai ir: kāda veida daļa, kāda veida Visums tas ir: Un

lai neviens tev nevarētu traucēt, bet lai tu vienmēr varētu

gan dara, gan runā lietas, kas atbilst šai dabai

tu esi daļa.

VII. Teofrasts, kur viņš salīdzina grēku ar grēku (kā pēc vulgāra

sajūtu tādas lietas es piešķiru var salīdzināt:) saka labi un patīk a

filozofs, ka lielāki ir tie grēki, kas izdarīti iekāres dēļ,

nekā tie, kas izdarīti dusmu dēļ. Jo šķiet, ka tas, kurš ir dusmīgs

ar sava veida skumjām un ciešu sevis saraušanos, no kā novērsties

iemesls; bet kas grēko iekāres dēļ, baudas pārņemts, tas iedarbojas

pats viņa grēks rada impotentāku un necilvēcīgāku raksturu. Nu tad

un kā filozofs viņš saka, ka viņš no abiem ir vairāk

nosodīts, kas grēko ar prieku, nekā tas, kas grēko ar bēdām. Par

tiešām, šim pēdējam var šķist, ka vispirms ir nodarīts pāri, un dažos tā ir noticis

bēdu dēļ bijis spiests dusmoties, turpretī viņš

kas iekāres dēļ kaut ko dara, pats tikai apņēmās

šī darbība.

VIII. Neatkarīgi no tā, ko jūs ietekmējat, visu, ko jūs plānojat, dariet,

un tāpēc projicē visu kā tādu, kurš, kaut arī tu nezini, to var darīt

tagadne aiziet no šīs dzīves. Un par nāvi, ja ir kādi dievi,

nav nekas sāpīgs atstāt vīriešu sabiedrību. Dievi tevi darīs

nesāp, tu vari būt drošs. Bet, ja tā ir, lai nebūtu dievu, vai

ka viņi nerūpējas par pasauli, kāpēc lai es vēlētos dzīvot a

pasaule bez dieviem un visas dievišķās aizbildniecības? Bet dievi ir

noteikti, un viņi rūpējas par pasauli; un kas attiecas uz tām lietām, kuras

būt patiesi ļauni, kā netikums un nelietība, tādas lietas viņi ir ielikuši a

paša cilvēka spēks, lai viņš varētu no tiem izvairīties, ja vien gribētu

jebkas, izņemot to, kas būtu bijis patiesi slikts un ļauns, viņiem būtu bijis a

parūpējies arī par to, lai vīrietis varētu no tā izvairīties. Bet kāpēc lai tā būtu

tiek uzskatīts, ka tas sāpina un aizskar cilvēka dzīvi šajā pasaulē, kas nevar

kāds veids padara cilvēku par labāku vai sliktāku savā personā?

Mēs arī nedrīkstam domāt, ka Visuma daba to ir izdarījusi

neziņa pāriet šīs lietas, vai, ja ne tik neziņā par tām, tomēr kā nespējīga

vai nu lai novērstu, vai labāk tos pasūtīt un iznīcināt. Tā nevar būt

Viņai, trūkstot spēka vai prasmēm, vajadzēja to izdarīt

lieta, lai ciestu visu gan labo, gan ļauno, vienādi un

izlaidīgi, lai tas notiktu ar visu labo un ļauno. Kas attiecas uz dzīvi

tātad un nāve, gods un negods, darbs un bauda, bagātība

un nabadzība, visas šīs lietas patiešām notiek ar cilvēkiem, gan labas, gan sliktas,

vienādi; bet kā lietas, kas pašas par sevi nav ne labas, ne sliktas;

pašu dēļ, ne apkaunojoši, ne slavējami.

IX. Apsveriet, cik ātri visas lietas tiek izšķīdinātas un atrisinātas:

paši ķermeņi un vielas, par vielu un vielu

pasaule: un viņu atmiņas par vispārējo pasaules vecumu un laiku.

Apsveriet visu pasaulīgo saprātīgo lietu būtību; īpaši no tiem,

kas vai nu iegrimst baudas slazdā, vai arī to apnicības dēļ ir šausmīgi,

vai par to ārējo spīdumu un izrādi ir lielā cieņā un lūgumā, kā

zemisks un nicināms, cik zemisks un samaitājams, cik bez visa patiesā

dzīve un būtne viņi ir.

X. Tā ir daļa no cilvēka, kas apveltīts ar labu saprašanas spēju, lai

apsveriet, kas viņi paši ir ļoti darbos, no kura plikām iedomībām

un balsis, gods un gods turpinās: kā arī tas, kas ir mirt, un

kā, ja cilvēks uzskata, ka tas pats par sevi, mirt un šķirties

no tā viņa prātā visas tās lietas, kas ar to parasti attēlo

paši mums, viņš to nevar uztvert citādi, kā tikai kā darbu

dabas, un tas, kurš baidās no jebkura dabas darba, ir ļoti bērns. Tagad

nāve, tas ir ne tikai dabas darbs, bet arī labvēlība dabai.

XI. Padomājiet ar sevi, kā cilvēks un kāda viņa daļa ir savienots Dievam, un kā šī cilvēka daļa tiek ietekmēta, kad tā tiek teikts izkliedēts. Nav nekā nožēlojamāka par to dvēseli, kas savā ziņā ķēde aptver visas lietas, meklējot (kā viņš saka) pat pašu zemes dzīles; un pēc visām pazīmēm un minējumiem, kas iedziļinās pašā domas par citu cilvēku dvēselēm; un tomēr tas nav saprātīgi, ka tas ir pietiekami, lai cilvēks pilnībā pielietotu sevi un ierobežotu visu savu domas un rūpes par tā gara tieksmi, kas ir viņā, un patiesi un patiesi viņam kalpot. Viņa kalpošana sastāv no tā, ka a cilvēks sargā sevi no vardarbīgām kaislībām un ļaunām pieķeršanās, no visa veida neapdomība un iedomība, un no visa veida neapmierinātības, vai nu iekšā attiecībā uz dieviem vai cilvēkiem. Jo viss, kas nāk no dieviem, ir pelnījis cieņu par savu vērtību un izcilību; un neatkarīgi no tā, kas notiek no cilvēkiem, jo viņi ir mūsu radinieki, lai mēs priecājamies ar mīlestību, vienmēr; dažreiz, kā izriet no viņu nezināšanas, par to, kas ir patiesi labs un slikts (ne mazāk aklums kā tas, ar kuru mēs neesam spēj atšķirt balto un melno:) ar tādu kā žēlumu un arī līdzjūtība.

XII. Ja tu dzīvotu trīs tūkstošus vai pat desmit tūkstošus gadu, tomēr atcerieties to, ka cilvēks var šķirties no dzīvības pareizi, izņemot ar to mazo dzīves daļu, ko viņš tagad dzīvo: un to, ko viņš

dzīvības, nav nekas cits kā tas, no kā viņš ik mirkli šķiras. Tas
tad, kas ir garākais, un tas, kurš ir visīsākais, nāk abi
uz vienu efektu. Jo gan attiecībā uz to, kas tur jau ir pagātnē
var būt kāda nevienlīdzība, tomēr tas laiks, kas tagad ir un ir,
ir vienāds ar visiem cilvēkiem. Un tas ir tas, ar kuru mēs šķiramies ikreiz, kad mēs
mirst, acīmredzami šķiet, ka tas var būt tikai mirklis, tas
tad šķiramies ar. Jo kas attiecas uz pagātni vai nākamajiem, cilvēks
nevar teikt, ka šķiros no tā. Par to, kā vīrietim šķirties
kas viņam nav? Tāpēc jums ir jāatceras šīs divas lietas.
Pirmkārt, ka visas lietas pasaulē no visas mūžības, ar mūžīgu
to pašu laiku revolūcija un lietas, kas jebkad turpinātas un atjaunotas, ir no
viens veids un daba; tā ka vai uz simts vai divsimt gadiem
tikai vai bezgalīgu laika posmu cilvēks redz tās lietas, kas ir
joprojām tas pats, tas var būt neatkarīgi no liela brīža. Un, otrkārt, tas
mūžs, kāds ir garākajām aknām vai īsākajām aknu daļām,
ir vienāds pēc ilguma un ilguma, tikai tam, kas ir klāt,
ir tas, ko kāds no viņiem var zaudēt, jo tas ir tikai tas, ko viņi
ir; par to, kā viņam nav, nevar teikt, ka neviens cilvēks zaudē.
XIII. Atcerieties, ka šajās lietās viss ir tikai viedoklis un iedomība
ir skaidri un acīmredzami, kas tika runāts Monimusam ciniķim; un kā
skaidrs un acīmredzams ir šo lietu izmantošana, ja tāda ir
kas viņos ir patiess un nopietns, tiek uzņemts tāpat kā tas, kas ir

salds un patīkams.

XIV. Cilvēka dvēsele rīkojas nepareizi un neciena vispirms sevi, un jo īpaši,

kad tikpat daudz kā sevī slēpjas, tas kļūst par apostēmu un it kā an

pasaules izcēlums, lai būtu bēdīgs un ne par ko neapmierināts

kas notiek pasaulē, ir tieša atkrišana no būtības

Visums; kura daļa ir visas īpašās pasaules dabas.

Otrkārt, ja viņa vai nu izturas pret jebkuru vīrieti, vai arī viņu vada pretēji

vēlmes vai pieķeršanās, tieksme uz viņa aizvainojumu un aizspriedumiem; tādi kā ir

to dvēseles, kuras ir dusmīgas. Treškārt, kad viņu pārvar jebkurš

prieks vai sāpes. Ceturtkārt, kad viņa izjaucas, un slēpti un

nepatiesi kaut ko dara vai saka. Piektkārt, kad viņa to dara

ietekmēt vai censties jebko bez gala, bet pārdomāti un bez attaisnojuma

racionalizāciju un apsvēršanu, cik tas ir izrietoši vai nekonsekventi

kopējais gals. Jo pat vismazākās lietas nevajadzētu darīt bez

attiecības līdz galam; un saprātīgo radījumu beigas ir, lai

sekojiet un paklausiet viņam, kas it kā ir iemesls, un tā likums

lieliska pilsēta un sena sadraudzība.

XV. Vīrieša dzīves laiks ir kā punkts; tā būtība jebkad

plūstošs, sajūta neskaidra; un visa ķermeņa sastāva kopšana

uz korupciju. Viņa dvēsele ir nemierīga, laime ir neskaidra un slava apšaubāma;

īsumā, tāpat kā straume ir visas lietas, kas pieder ķermenim; kā a

sapnis vai kā dūmi, tādi ir viss, kas pieder dvēselei. Mūsu dzīve ir a karadarbība un vienkāršs svētceļojums. Slava pēc dzīves nav labāka par aizmirstība. Kas tad turēsies un sekos? Tikai viena lieta, filozofija. Un filozofija tajā ir, lai cilvēks to saglabātu tas gars, kas ir viņā, no visa veida contumelies un traumas un galvenokārt sāpes vai baudas; arī nekad neko nedarīt nepārdomāti, iztēloti, vai liekulīgi: pilnībā atkarīgs no sevis un viņa paša īstā rīcība: viss, kas ar viņu notiek, lai to apskautu apmierināts, it kā nāktu no Tā, no kura arī viņš pats nācis; un augstāk viss, ar visu lēnprātību un mierīgu jautrību, sagaidīt nāvi, kā kas nav nekas cits kā to elementu izšķirtspēja, no kuriem katrs radījums sastāv. Un, ja paši elementi neko necieš šī ir viņu mūžīgā viena pārvēršanās par otru, šī izšķīšana un pārmaiņām, kas ir tik kopīgas visiem, kāpēc gan kādam no tās būtu jābaidās?

Vai tas nav saskaņā ar dabu? Bet nekas, kas atbilst dabai var būt ļauns.

Kamēr es biju Carnuntum.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

TREŠĀ GRĀMATA

I. Vīrietim ir jādomā ne tikai par to, cik ikdienu viņa dzīve izšķiež un samazinās, bet arī tas, ka, ja viņš dzīvo ilgi, viņš nevar būt pārliecināts, vai viņa izpratne turpinās tik spējīga un pietiekama, lai

vai nu diskrēta attieksme pret uzņēmējdarbību; vai priekš
kontemplācija: tā ir lieta, uz kuras patiesas zināšanas par lietām
Dievišķais un cilvēciskais, ir atkarīgs. Jo, ja viņš reiz sāks mīlēt, viņa
elpošana, uzturs, viņa iztēles, un ēstgribas, un citas dabas
var turpināt to pašu: viņš neatradīs to trūkumu. Bet
kā pareizi izmantot sevi, kā viņam vajadzētu, kā novērot
tieši visās lietās, kas ir pareizi un taisnīgi, kā atlīdzināt un
izlabot visas nepareizās vai pēkšņās bažas un iztēles, un pat
tas ir jāapsver, vai viņam vajadzētu dzīvot ilgāk vai nē
pienācīgi; visām šādām lietām, kur vislabākais spēks un spars
prāts ir visvairāk nepieciešams; viņa spēks un spējas būs pagātnē un
pazudīs. Tu
tāpēc jāsteidzas; ne tikai tāpēc, ka tu ar katru dienu esi tuvāk
nāvi nekā citi, bet arī tāpēc, ka tevī ir intelektuālā spēja,
ar ko tu esi spējīgs zināt lietu patieso būtību un sakārtot kārtību
visas tavas darbības ar šīm zināšanām ik dienas izšķiež un sabojājas: vai var
izgāzies, pirms tu nomirsti.
II. Tas arī jums ir jāievēro, lai kas tas būtu dabiski
kas notiek ar dabas lietām, pašam par sevi ir kaut kas patīkams
un apburošs: kā lielisks klaips, kad tas tiek cepts, dažas tā daļas saplīst
it kā un sadalīties, un padarīt tās garozu raupju un nevienlīdzīgu,
un tomēr tās daļas no tā, lai gan kaut kādā veidā tas ir pret mākslu un
nodoms cepties pati, ka tie tdjdi ir saplaisti un atdalti, kas

vispirms vajadzēja būt vienmērīgam un vienveidīgam, viņi par to kļūst tomēr, un tiem ir noteikta savdabīga īpašība, lai maisītu apetīte. Tāpēc vīģes tiek uzskatītas par godīgākajām un nobriedušākajām tad, kad tās sākas sarukt un it kā nokalst. Tik nogatavojušās olīvas, kad tās ir blakus pūšanas, tad tie ir savā īstajā skaistumā. Nokarāšana no vīnogas — lauvas uzacis, putojošas mežacūkas putas un daudzas citas līdzīgas lietas, lai gan pašas par sevi uzskata, tās ir tālu no jebkurš skaistums, tomēr, tā kā tie notiek dabiski, tie abi ir jauki un apburošs; tā ka, ja cilvēks ar dziļu prātu un bažām, apsveriet visas lietas pasaulē, pat starp visām lietām, kas ir bet vienkārši aksesuāri un dabīgie piedēkļi it kā būs maz viņam parādīties jebkas, kurā viņš neatradīs prieku un prieks. Tā viņš ar tikpat lielu prieku redzēs patieso savvaļas rictus zvēri, kādi ir prasmīgi gleznotāji un citi mākslinieki atdarināts. Tātad viņš spēs uztvert pareizu gatavību un skaistumu vecums neatkarīgi no tā, vai tas ir vīrietis vai sieviete: un kāds cits tas ir skaists un pievilcīgs, lai kāds tas būtu, ar šķīstām un kontinentālām acīm viņš drīz uzzinās un atklās. Tās un daudzas citas lietas viņš darīs atšķirt, ne visiem ticami, bet tikai tiem, kas ir patiesi un pazīstami gan ar pašu dabu, gan visām dabiskajām lietām.

III. Hipokrāts, izārstējis daudzas slimības, pats saslima un nomira. Kaldeji un astrologi, kas pareģoja ūdenslīdēju nāvi,

pēc tam paši bija pārsteigti par likteņiem. Aleksandrs un Pompejs,
un Kajuss Cēzars, iznīcinājis tik daudz pilsētu un nocirtis laukā
tik daudz tūkstošu zirgu un kāju, bet viņi paši beidzot bija
vēlas šķirties no savas dzīves. Heraclitus ir uzrakstījis tik daudz
dabas traktāti par pēdējo un vispārējo pasaules ugunsgrēku,
pēc tam nomira, viss iekšā bija piepildīts ar ūdeni un viss bija notraipīts ar netīrumiem
un mēsli bez. Utis nogalināja Demokritu; un Sokrāts, cita veida
kaitēkļi, ļauni bezdievīgi cilvēki. Kā tad ir šī lieta? Tu esi paņēmis
kuģi, tu esi izbraucis, tu esi nācis uz sauszemes, ej ārā, ja uz citu dzīvi,
tur tu atradīsi arī dievus, kas ir visur. Ja visa dzīve un jēga
beidzas, tad pārstās arī būt pakļauts vai nu sāpēm, vai
prieki; un apkalpot un kopt šo zemo namiņu; tik daudz viltīgāks, ko
cik daudz tas, kas tai kalpo, izceļas; kurš ir racionāls
viela un gars, otrs nekas cits kā zeme un asinis.
IV. Netērē savas dienas atlikušās domās un iedomās
citi vīrieši, ja tas nav saistīts ar kādu kopīgu labumu, kad ar to tu
māksla traucēta citam labākam darbam. Tas ir, nepavadiet savu laiku
domājot, ko tāds cilvēks dara un kādam nolūkam: ko viņš saka un ko
viņš domā, par ko viņš ir, un tādas citas lietas vai kuriozi,
kas liek cilvēkam staigāt un klīst no tā rūpēm un novērošanas
daļa no viņa paša, kas ir racionāla un dominējoša. Tāpēc skatīt
vesela virkne un tavu domu savienojums, ko esi uzmanīgs

novērst visu, kas ir dīkstāvē un nekaunīgs, bet jo īpaši tas, kas ir

ziņkārīgs un ļaunprātīgs: un tev ir jāizmanto sevi, lai domātu tikai par tādiem

lietas, par kurām, ja vīrietis tev pēkšņi jautā, kas tas ir

tu tagad domā, tu vari atbildēt uz šo un to, brīvi un

drosmīgi, lai no tavām domām tūlīt parādītos, ka visās tevī

ir sirsnīgs un miermīlīgs; kā pienākas, kas radīts sabiedrībai, un

neuzskata par baudām, nedz arī dod vietu kaislīgai iztēlei

visi: brīvi no jebkādām strīdiem, skaudības un aizdomām, un no

jebko citu, ko tu vēlētos nosarkt, lai atzītu, ka tavas domas ir bijušas.

Tas, kas ir tāds, noteikti ir tas, kas neatliek to satvert

kas patiešām ir vislabākais, ļoti priesteris un dievu kalps

iepazinies un labā sarakstē ar viņu īpaši, ka sēž

un ielikts sevī kā templī un svētnīcā, kam arī viņš

saglabā un saglabā sevi baudu neaptraipītu, sāpju nebaidītu; bezmaksas

no jebkāda veida aplamības vai apvainojuma, ko pats sev piedāvājis:

nav spējīgs uz ļaunu no citiem: labākā veida cīkstonis, un par

augstākā balva, lai viņu nenomāc kāda kaislība vai

viņa paša pieķeršanās; dziļi nokrāsots un taisnībā piesūkts, apskāvis

un ar visu sirdi pieņem visu, kas notiek vai notiek

viņam piešķirts. Tāds, kurš ne bieži, ne bez kādas lielas nepieciešamības

tiecoties uz kādu sabiedrisko labumu, domājot par to, ko kāds cits, vai nu runā, vai

dara, vai mērķis: tikai tām lietām, kas ir viņa paša spēkos, vai

kas patiesi pieder viņam, ir viņa darba un viņa darba objekti
domas vienmēr tiek aizņemtas ar tām lietām, kuras no visa Visuma
ir likteņa vai Providences lemts un piesavināts viņam pašam.
Tās lietas, kas ir viņa paša un viņa paša spēkos, viņš pats ņem
lai tie būtu labi, un kas viņam notiek, viņš
uzskata, ka tie tādi ir. Par to partiju un daļu, kas ir piešķirta
katrs, kā tas ir neizbēgami un vajadzīgs, tā tas vienmēr ir izdevīgs.
Turklāt viņš atceras, ka viss, kas piedalās saprātā, ir viņam līdzīgs,
un ka rūpēties par visiem vīriešiem kopumā ir piekrišana a būtībai
cilvēks: bet kas attiecas uz godu un uzslavu, kam parasti nevajadzētu būt
uzņemti un pieņemti no visiem, bet tikai no tādiem, kas dzīvo saskaņā
uz dabu. Kas attiecas uz tiem, kas nedara, kādi vīrieši viņi ir mājās, vai
ārzemēs; diena vai nakts, kā nosacīti sevi ar kādu veidu
apstki, vai ar vrieiem no kdiem apstkiem vii moil un iet prom the
Kopā pavadīto laiku viņš zina un labi atceras, tāpēc viņš to ņem vērā
ne tādu uzslavu un aprobāciju, kā izriet no tiem, kam nevar patikt
un apstiprināt sevi.
V. Nedari neko ne pret savu gribu, ne pret kopienu, ne
bez pienācīgas pārbaudes vai ar nevēlēšanos. Ietekmēt neizklāstīt savu
domas ar ziņkārīgu glītu valodu. Neesiet ne izcils runātājs, ne a
lielisks apbedītājs. Turklāt lai tavs Dievs, kas ir tevī, valda pār tevi,
noskaidro, ka viņam ir sakars ar vīrieti; vecs vīrietis; sabiedrisks vīrietis;

romietis; princis; kas savu dzīvību ir sakārtojis, kā tas, kas gaida,
it kā nekas cits kā trompetes skaņa, skanot atkāpšanās brīdim
aiziet no šīs dzīves ar visu ekspedīciju. Tāds, kurš par savu vārdu vai
darbībām nav vajadzīgs ne zvērests, ne kāds cilvēks, kas būtu liecinieks.
VI. Būt jautram un izturēt bez vajadzības citu vīriešu palīdzības
vai apmeklējums, vai atpūta un miers, kam tev jābūt
skatoties uz citiem par. Drīzāk tāds, kas ir taisns pats par sevi, vai
jebkad ir bijis taisns, nekā tas, kas ir izlabots.
VII. Ja jūs atradīsiet kaut ko labāku šajā mirstīgajā dzīvē
taisnība, nekā patiesība, atturība, stingrība un vispār labāk
nekā prāts, kas apmierināts gan ar tām lietām, kuras saskaņā ar tiesībām un
kāpēc viņa to dara, un tajos, kas notiek bez viņas gribas un nezināšanas
tev ar aizgādību; ja es saku, jūs nevarat uzzināt neko labāku
nekā tas, pieliecies tam no visas savas sirds un tam, kas ir
labāko, lai kur jūs to atrastu, izbaudiet brīvi. Bet ja nekas tad tu
atradīsi cienīgu, lai tev būtu priekšroka nekā garam, kas ir tevī; ja
nekas nav labāks, kā pakļaut tev savas iekāres un iegribas, un
nepadoties nevienam iedomam vai iztēlei, pirms to esi izdarījis
Ņemot vērā tos, nekas labāks kā atsaukt sevi (izmantot
Sokrata vārdi) no visas juteklības un pakļaujies dieviem,
un vispār rūpēties par visiem cilvēkiem: ja tu atklāsi, ka visi pārējie
lietas, salīdzinot ar to, ir tikai zemiskas un īsas; tad

nedod ceļu nevienai citai lietai, kas ir reiz gan, bet ietekmēja un

sliecas uz to, tas vairs nebūs tavā varā bez jebkādas uzmanības novēršanas kā

tev ir jādod priekšroka un jātiecas pēc tam labumam, kas tev pieder

un tavs labums. Jo nekas, kas ir, nav atļauts

cits un zemāks veids un daba, lai tā būtu, kā vai nu

tautas aplausi, vai gods, vai bagātības, vai prieki; būtu jācieš

stāties pretī un it kā cīnīties ar to, kas ir racionāls, un

operatīvi labs. Par visām šīm lietām, ja vienreiz, bet uz laiku,

viņi sāk iepriecināt, šobrīd gūst virsroku un sagroza vīrieša prātu vai

pagriezt vīrieti no pareizā ceļa. Vai tu tāpēc es saku pilnīgi un

brīvi izvēlēties labāko un pieturēties pie tā. Tagad tas

viņi saka, ka ir labākais, kas ir visrentablākais. Ja tie nozīmē izdevīgi cilvēkam

tā kā viņš ir racionāls cilvēks, esiet pie tā un saglabājiet to; bet ja viņi

nozīmē izdevīgs, jo viņš ir radījums, tikai noraidiet to; un no šī tavs

princips un secinājums rūpīgi izvairieties no visiem ticamajiem šoviem un krāsām

ārējais izskats, lai jūs varētu pareizi atšķirt lietas.

VIII. Nekad neuzskatiet neko par ienesīgu, kas vienmēr ierobežos

vai nu lai salauztu savu ticību, vai pazaudētu savu pieticību; ienīst jebkuru vīrieti,

turēt aizdomās, nolādēt, izjaukt, iekārot jebko, kas prasa

sienu vai plīvuru noslēpums. Bet tas, kas dod priekšroku visam, kas ir savs

racionālā daļa un gars, un svētie tikumības noslēpumi, kas izdod

no tā viņš nekad nežēlos un neraudās, nekad nenopūšas; viņš nekad

vēlas vai nu vientulību, vai sabiedrību: un kas ir galvenais no visiem, viņš to darīs

dzīvot bez vēlmes vai bailēm. Un kas attiecas uz dzīvi, vai uz ilgu vai

īsu brīdi viņš izbaudīs savu dvēseli, ko šādi apņem ķermenis, viņš ir

pavisam vienaldzīgs. Jo, ja arī tagad viņš aizietu, viņš ir gatavs

par to, tāpat kā par jebkuru citu darbību, ko var veikt ar pieticību un

pieklājība. Visas dzīves garumā tā ir viņa vienīgā rūpe, lai viņa prāts varētu to darīt

vienmēr nodarboties ar tādiem nodomiem un objektiem, kas ir raksturīgi a

racionāls sabiedrisks radījums.

IX. Saprātā, kas reiz ir patiesi disciplinēts un attīrīts, tu to vari

neatrast neko, ne sliktu, ne nešķīstu, vai, kā teiktu, sašutumu: neko

kas ir vai nu kalpojošs, vai ietekmēts: nav daļējas saites; nav ļaunprātīga

nepatika; nekas nepatīkams; nekas nav slēpts. Tāda dzīve,

nāve nekad nevar pārsteigt kā nepilnīga; kā aktierim, tam vajadzētu mirt

Pirms viņš bija beidzies vai pati luga bija beigusies, cilvēks varētu runāt.

X. Izmantojiet savu domājošo spēju ar visu godu un cieņu

Viņa patiesi ir viss, lai tavas domas neaugtu tavā saprašanā

jebkas, kas ir pretrunā dabai vai pareizai a

racionāls radījums. Racionālas konstitūcijas mērķis un mērķis ir darīt

nekas nepārdomāts, būt laipni ietekmētam pret vīriešiem un visās lietās

labprāt pakļautos dieviem. Liešana tāpēc visas pārējās lietas
malā, paturiet sevi pie šiem dažiem un atcerieties, ka neviens cilvēks pareizi
var teikt, ka dzīvo vairāk nekā tas, kas tagad ir klāt, kas ir tikai a
laika moments. Viss, kas ir, izņemot vai nu, jau ir pagātnē, vai
nenoteikts. Tāpēc laiks, ko ikviens dzīvo, ir tikai mazs
vieta, kur viņš dzīvo, ir tikai mazs zemes stūrītis, un
lielākā slava, kāda var palikt cilvēkam pēc viņa nāves, pat tā ir
bet maz, un arī tas, kāds tas ir, kamēr tas ir, ir pēc kārtas
no muļķīgajiem mirstīgajiem cilvēkiem, kuri tāpat drīz mirs, un pat
kamēr viņi dzīvo, nezina, kas viņi paši ir, un daudz
mazāk var zināt vienu, kurš jau sen ir miris un aizgājis.
XI. Šiem vienmēr klātesošajiem palīgiem un piemiņām pievienosim vēl vienu,
jebkad veikt konkrētu aprakstu un robežu it kā par katru
priekšmets, kas parādās tavā prātā, lai tu varētu pilnībā un
pamatīgi kontemplēt to, kā tas ir, kailu un kailu;
pilnībā un atsevišķi; sadalīts vairākās daļās un ceturtdaļās: un
tad pats savā prātā sauc gan to, gan lietas, par kurām tā
kas sastāv, un kurā tas tiks atrisināts, pēc viņu pašu patiesības
nosaukumi un nosaukumi. Jo nav nekā tik iedarbīga, lai radītu patiesību
augstsirdību, lai spētu patiesi un metodiski pārbaudīt un apsvērt
visas lietas, kas notiek šajā dzīvē, un tādējādi iekļūt tajās
dabu, ka tajā pašā laikā tas var arī piekrist mūsu bažām:

kāda ir tā patiesā izmantošana? un kāda ir šī Visuma patiesā būtība,

kam tas noder? cik tas var būt attiecībā uz Visumu

cienījamais? cik daudz attiecībā uz cilvēku, augstākās pilsētas pilsoni, no

kuras visas citas pasaules pilsētas ir it kā tikai mājas un

ģimenes?

XII. Kas tas ir, par ko man tagad ir domas? par to, ko lietas dara

tas sastāv? cik ilgi tas var ilgt? kurš no visiem tikumiem ir īstais

tikumība šim pašreizējam lietojumam? it kā lēnprātība, stingrība, patiesība, ticība,

sirsnība, apmierinātība vai kas cits? Par visu tāpēc tu

jāizmanto sevi, lai pateiktu: Tas tūlīt nāk no Dieva, šis ar to

liktenīga saikne un lietu savienošana vai (kas gandrīz notiek

viens) kāda nejauša negadījuma dēļ. Un kas attiecas uz šo, tas izriet no manas

kaimiņš, mans radinieks, mans biedrs: viņa nezināšanas dēļ patiešām, jo viņš

nezina, kas viņam ir dabisks, bet es to zinu, un tāpēc

tiecos pret viņu saskaņā ar dabisko sadraudzības likumu; ka

ir laipns un taisnīgs. Kas attiecas uz tām lietām, kas pašas par sevi ir

pilnīgi vienaldzīgs, jo pēc mana prāta es visu uztveru

ir pelnījuši vairāk vai mazāk, tāpēc es eju uz to.

XIII. Ja jūs plānojat to, kas ir klāt, ievērojot noteikumu par

pareizi un saprātīgi rūpīgi, stingri, lēnprātīgi un nesajauciet neko

citiem uzņēmumiem, bet to pētīs tikai tāpēc, lai saglabātu savu garu

nepiesārņots un tīrs, un pieķersies viņam bez cerības vai

baidies no visa, visās lietās, ko tu darīsi vai runāsi,

apmierinot sevi ar varonīgo patiesību, tu dzīvosi laimīgi; un no

tas, nav neviena cilvēka, kas varētu tevi kavēt.

XIV. Tā kā ārstiem un ķirurgiem instrumenti vienmēr ir gatavi

pie rokas visām pēkšņajām ārstniecības iestādēm; tā tu vienmēr esi savus dogmus a

gatavība izzināt lietas, gan dievišķas, gan cilvēciskas: un

visu, ko tu dari, pat vismazākajās lietās, ko tu dari

kādreiz jāatceras šīs savstarpējās attiecības un saikne, kas pastāv starp

šīs divas dievišķās lietas un cilvēciskās lietas. Jo bez attiecības ar Dievu,

tu nekad nesteidzies nevienā pasaulīgā darbībā; ne arī otrā pusē iekšā

jebkura dievišķa, bez cieņas pret lietām, kas cilvēciskas.

XV. Neesiet maldināts; jo tu nekad nepārdzīvosi, lai lasītu savu morāli

komentāri, ne arī slaveno romiešu un grieķu darbības; ne tie

fragments no vairākām grāmatām; visu, ko tu biji sagādājis un nolicis

sevi pret savām vecumdienām. Tāpēc pasteidzieties līdz galam un padodieties

visas veltīgās cerības, palīdzi sev laikā, ja rūpējies par sevi, kā tu

būtu jādara.

XVI. Zagt, sēt, pirkt, atpūsties, skatīties, kas darāms

(kuru redz nevis acis, bet cita veida skats:) kas šie

vārdi nozīmē, un cik daudz veidu jāsaprot, viņi nesaprot.

Ķermenis, dvēsele, sapratne. Tā kā sajūtas dabiski pieder

ķermeni un vēlmes un pieķeršanos dvēselei, tāpat arī dogmāti

sapratni.

XVII. Būt spējīgam iedomām un iztēli, ir raksturīgi cilvēkiem un

zvērs. Vardarbīgi vilkt un aizkustināt viņu iekāres un vēlmes

dvēsele, ir raksturīga savvaļas zvēriem un briesmoņiem, piemēram, Phalaris un Nero

bija. Viņiem ir ierasts sekot prātam parastajiem pienākumiem un darbībām

arī tie, kas netic, ka ir kādi dievi, un viņu labā

neliktu sirdsapziņas nodot savu valsti; un kurš kad reiz

aizveriet viņiem durvis, uzdrošinieties darīt jebko. Ja tāpēc visas lietas

cits būt kopīgs šiem tāpat, no tā izriet, ka vīrietim patīk un

aptver visu, kas notiek un ir paredzēts viņam, nevis tam

apgrūtināt un apgrūtināt to garu, kas sēž viņa paša templī

krūtis, ar daudzām veltīgām iedomām un iedomām, bet lai viņu paturētu

labvēlīgs un paklausīt viņam kā dievam, nekad nerunājot neko

pretrunā patiesībai vai darīt jebko, kas ir pretrunā taisnīgumam, ir vienīgā patiesība

laba cilvēka īpašums. Un tāds, lai gan nevienam cilvēkam nevajadzētu ticēt

viņš dzīvo tā, kā viņš dara, vai nu patiesi un apzinīgi, vai jautri un

apmierināti; tomēr viņš par to nav dusmīgs ne uz kādu cilvēku, ne

ar to novirzīts no ceļa, kas ved uz viņa dzīves beigām, cauri

kas cilvēkam jāiztur tīram, vienmēr gatavam aiziet un pašam gribošam

bez jebkādas piespiešanas iederēties un pielāgoties savai vietai

un porcija.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

CETURTĀ GRĀMATA

I. Šī cilvēka iekšējā saimniece, ja tā ir savā patiesajā dabiskajā formā

rūdījums, ir pret visām pasaulīgajām iespējām un notikumiem, kas kādreiz ir tik noskaņoti un

ietekmēts, ka tas viegli pagriezīsies un pielietos sevi tam, kas varētu būt,

un ir saviem spēkiem, lai saprastu, kad tas sākotnēji nevar būt

tas bija paredzēts. Jo tas nekad nerada absolūtu atkarību un nepiemēro sevi nevienam

viens objekts, bet neatkarīgi no tā, ko tas tagad plāno un apsūdz, tas

ierosina to ar izņēmumiem un atrunām; lai kas tas arī būtu

kas izkrīt pretēji saviem pirmajiem nodomiem, pat ka pēc tam

padara savu īsto objektu. Pat kā uguns, kad tā ņem virsroku pār tiem

lietas, kas ir viņa ceļā; ar ko lietas patiešām nedaudz uguns būtu

ir apdzisuši, bet liela uguns drīz vien pārvēršas savā dabā, un

tāpēc patērē visu, kas viņam pa ceļam nāk; jā, ar to arī tas notiek

padarīja lielāku un lielāku.

II. Lai nekas netiek darīts pārsteidzīgi un nejauši, bet viss notiek saskaņā

visprecīzākajiem un perfektākajiem mākslas noteikumiem.

III. Viņi meklē sev privātu pensionēšanos

vietas, piemēram, lauku ciemati, jūras krasts, kalni; jā, tu pats

māksla pēc šādām vietām neilgst ilgi. Bet tas viss tev ir jāzina
izriet no vienkāršības augstākajā pakāpē. Kurā laikā jūs
vīst, tavā spēkos ir atkāpties sevī un būt mierā, un
brīvs no visiem uzņēmumiem. Cilvēks nekur nevar aiziet pensijā labāk
viņa paša dvēsele; jo īpaši tas, kurš ir iepriekš nodrošināts ar šādām lietām
iekšā, kas vienmēr, kad viņš atkāpjas, lai ieskatītos, var
šobrīd sniedz viņam pilnīgu vieglumu un mieru. Ar mieru I
saprast pienācīgu, sakārtotu izvietojumu un pārvadāšanu, brīvu no visa
apjukums un nemierīgums. Atļaujieties tad sev šo aiziešanu pensijā
nepārtraukti un tādējādi atsvaidzini un atjauno sevi. Lai šie priekšraksti paliek
īsi un fundamentāli, kas, tiklīdz jūs tos atcerēsities, var
tev pietiks, lai pilnībā iztīrītu savu dvēseli un lai tevi labi atlaiž
apmierināts ar tām lietām, lai kādas tās būtu, kas tagad atkal pēc tam
īsi atkāpjoties sevī, tu atgriezīsies pie savas dvēseles. Priekš kam
vai tu esi apvainojies? Vai tas var būt pie vīriešu nelietības, kad
tu atceries šo secinājumu, ka visi saprātīgie radījumi ir tādi
uztaisīja vienu otram? un ka tas ir daļa no taisnīguma, lai tos paciestu?
un ka viņi apvainojas pret viņu gribu? un cik jau ir,
kuri reiz tāpat apsūdzēja savus naidīgos, turēja aizdomās, ienīda un
nikni cīnījās, tagad jau sen ir izstiepti un samazināti līdz
pelni? Ir pienācis laiks tev pielikt punktu. Kas attiecas uz tām lietām, kuras starp

kopējās pasaules izredzes notiek ar tevi kā tavu īpašo daļu un

daļu, vai tu vari būt neapmierināts ar kādu no tiem, kad tu sauc

ka mūsu parastā dilemma prātā, vai nu Providence, vai Demokrits viņa

atomi; un līdz ar to viss, ko mēs atnesām, lai pierādītu, ka visa pasaule ir

it kā viena pilsēta? Un kas attiecas uz tavu ķermeni, ko tu vari baidīties, ja tu esi?

nedomā, ka tavs prāts un saprāts, ja reiz tā ir

atcerējās sevi un zina savu spēku, kas ir šajā dzīvē un elpā

(vai tas darbojas gludi un maigi, vai arī skarbi un rupji), nē

vispār interesē, bet ir pilnīgi vienaldzīgs: un kas cits tu

vai esat dzirdējuši un piekrituši par sāpēm vai prieku? Bet

rūpes par savu godu un reputāciju, iespējams, novērsīs tavu uzmanību? Kā var

tas ir, ja tu atskaties atpakaļ un pārdomā, cik ātri viss notiek

tas ir, ir aizmirsti, un kāds milzīgs mūžības haoss bija agrāk,

un sekos visam: un slavas tukšumam, un

cilvēku spriedumu un viedokļu nekonsekvence un mainīgums, un

vietas šaurība, kurā tā ir ierobežota un norobežota? Par

visa zeme ir tikai kā viens punkts; un no tā, šī tās apdzīvotā daļa, ir

bet ļoti maza daļa; un no šīs daļas, cik daudz un ko

Vai tie ir vīri, kas tevi uzslavēs? Kas tad atliek, bet

ka tu bieži pielieto praksē šāda veida sevis atkāpšanos, uz šo

maza daļa no sevis; un pāri visam izvairieties no

novērš uzmanību un nedomā neko dedzīgi, bet esi brīvs un apdomā
visas lietas, kā cilvēks, kura īstais mērķis ir Tikums, kā cilvēks, kura patiesība
dabai jābūt laipnai un sabiedriskai kā pilsonim, kā mirstīgai būtnei.
Cita starpā, kas jāņem vērā un jāizpēta, kas jums jāizmanto
atkāpieties, lai tie divi ir vieni no acīmredzamākajiem un pie rokas.
Viens, ka lietas vai priekšmeti paši nenonāk līdz dvēselei, bet
stāvēt bez miera un klusuma, un ka tas ir no viedokļa tikai kurš
ir iekšā, ka viss nemiers un visas nepatikšanas turpināsies. Nākamais,
ka visas šīs lietas, ko tu tagad redzi, būs pavisam nedaudz
kamēr esi mainīts un vairs nebūs: un vienmēr atceries, cik daudz izmaiņu
un pārmaiņām pasaulē tu pats jau esi bijis aculiecinieks
no tavā laikā. Šī pasaule ir tikai pārmaiņas, un šī dzīve, viedoklis.
IV. Ja saprast un būt saprātīgam ir kopīgs visiem cilvēkiem, tad
vai tas ir iemesls, kura dēļ mēs tiekam dēvēti par saprātīgu, visiem kopīgs. Ja
iemesls ir vispārējs, tad tas ir arī iemesls, kas nosaka, kas ir
darīts un kas nē, visiem kopīgs. Ja tā, tad likums. Ja likums, tad ir
mēs, līdzpilsoņi. Ja tā, tad mēs esam partneri kādā vienā kopībā. Ja
tātad pasaule ir it kā pilsēta. Kurai citai kopienai tā ir,
ka visus vīriešus var uzskatīt par biedriem? No šīs kopīgās pilsētas tas ir,
ka izpratne, saprāts un likums mums ir cēlušies, jo no kurienes
citādi? Jo kā tas, kas manī ir zemisks, man ir no kādas kopīgas zemes;
un tas, kas ir mitrs no kāda cita elementa, tiek nodots; kā mana elpa

un dzīvībai ir savs īstais avots; un tas tāpat kas ir sauss un ugunīgs manī: (jo nav nekā, kas no kaut kā neiznāktu; tāpat nav nekā tāda, ko varētu reducēt uz neko:) tā arī vai ir kāds kopīgs sākums, no kurienes mana izpratne ir turpinājās.

V. Kā paaudze ir, tā arī nāve ir dabas gudrības noslēpums: a elementu maisījums, atkal sadalīts tajos pašos elementos, lieta noteikti par ko nevienam cilvēkam nevajadzētu kaunēties: virknē citu liktenīgu notikumu un sekas, kurām ir pakļauta saprātīga būtne, nevis nepareiza vai neatbilstoša, ne arī pretrunā cilvēka dabiskajai un pareizajai uzbūvei pats.

VI. Tādas un tādas lietas, no tādiem un tādiem cēloņiem, obligāti turpināt. Tas, kuram tādas lietas nenotiktu, ir tāds, kam tas notiktu lai vīģes koks aug bez sulas vai mitruma. Rezumējot, atcerieties to, ka pēc pavisam neilga brīža gan tu, gan viņš būsi miruši, un pēc kāda laika vairāk, ne tik daudz, cik jūsu vārdi un atmiņas būs atlikušais.

VII. Lai tiek atņemts viedoklis, un neviens neuzskatīs, ka ir nodarīts pāri. Ja neviens neuzskata, ka ir nodarīts pāri, tad tāda vairs nav lieta kā nepareiza. Tas, kas nepadara cilvēku pašu sliktāku, nevar padarīt viņa dzīve ir sliktāka, un tā nevar viņam kaitēt ne iekšēji, ne ārēji. Dabā tas bija lietderīgi, lai tas tā būtu, un tāpēc tas bija vajadzīgs.

VIII. Viss, kas notiek pasaulē, notiek taisnīgi, un tātad, ja

tu labi uzmanies, tu to atradīsi. Es saku ne tikai pareizi

kārtībā ar virkni neizbēgamu seku, bet saskaņā ar taisnīgumu un

it kā vienlīdzīgi sadalot, atbilstoši patiesajai vērtībai

viss. Tad turpini ņemt vērā to, kā tu esi sācis, un

lai ko jūs darītu, nedariet to bez šī nosacījuma, lai tā būtu lieta

tāda rakstura, kādu var darīt labs cilvēks (kā pareizi tiek uztverts vārds labs).

to. Tas rūpīgi jāievēro katrā darbībā.

IX. Neesi iedomīgs, kā to domā tas, kas tev dara pāri,

vai gribu, lai tu ieņemtu, bet ieskaties pašā lietā un redzi

kas tas patiesībā ir.

X. Šie divi noteikumi, jums vienmēr jābūt gatavībā. Pirmkārt, dari

vispār nekas, bet kāds saprāts izriet no tā karaliskā un augstākā

daļa, cilvēku labā un labā ieteiks tev. Un

otrkārt, ja kāds klātesošais spēs tevi izlabot vai izlabot

Atbrīvojieties no kādas kļūdainas pārliecināšanas, lai jūs vienmēr būtu gatavs tam

mainiet savas domas, un šīs izmaiņas jāturpina, nevis no jebkādas cieņas

prieks vai kredīts no tā atkarībā, bet vienmēr no kāda iespējama

šķietamais taisnīguma pamats vai kāds sabiedrisks labums, kas tādējādi būtu

veicināta; vai no kāda cita šāda pamudinājuma.

XI. Vai tev ir iemesls? man ir. Kāpēc tad tu to neizmanto? Par ja

tavs saprāts dara viņas daļu, ko vēl tu vari prasīt?

XII. Kā daļa līdz šim jums ir bijusi īpaša iztika: un tagad

tu pazudīsi Viņa pirmatnējā kopējā būtībā

vai, pareizāk sakot, tu atkal tiksi pie sākotnējā racionāla

viela, no kuras visas pārējās ir izdotas un tiek pavairotas. Daudzi

mazi vīraka gabaliņi tiek novietoti uz tā paša altāra, vienu pilienu vispirms

un tiek patērēts, cits pēc; un viss sanāk viens.

XIII. Desmit dienu laikā, ja tā notiks, tu tiksi cienīts kā dievs

tiem, kas tagad, ja tu atgriezīsies pie dogmām un godināšanas

saprāts, nevērtēs tevi labāk kā vienkāršu rupju un pērtiķi.

XIV. Nevis tā, it kā tev būtu jādzīvo tūkstošiem gadu. Nāve karājas

pār tevi: kamēr tu vēl dzīvo, kamēr tu esi, esi labs.

XV. Tagad viņš iegūst daudz laika un brīvā laika, ko tas nevēlas zināt

ko viņa tuvākais ir teicis, darījis vai mēģinājusi, bet tikai

ko viņš pats dara, lai tas būtu taisns un svēts? vai izteikt to

Agatas vārdi: Neskatīties uz citu ļaunajiem apstākļiem, bet gan

skriet taisni līnijā, bez vaļīgiem un ekstravagantiem

satraukums.

XVI. Tas, kurš pēc savas nāves ir mantkārīgs pēc kredītu un reputācijas, nedomā, ka tie paši, kas viņu atceras, drīz pēc tam mirs; un tie arī tiem padodas; līdz beidzot visa atmiņa, kas līdz šim pēc kārtas apbrīnoja un drīz pēc nāves ir piedzīvojusi savu gaitu, ir diezgan izzudusi. Bet pieņemsim, ka gan tie, kas tevi pieminēs, gan tava piemiņa ar viņiem būtu nemirstīga, kas tev par to? Es tev neteikšu pēc tam, kad tu būsi miris; bet pat tev, dzīvajam, kāda ir tava slava? Bet tikai slepeniem un politiskiem apsvērumiem, ko mēs

saucam par οἰκονομίαν jeb dispensāciju. Kas attiecas uz to, ka tā ir dabas dāvana, kas tevī tiek uzslavēts, un tas, ko no turienes varētu iebilst, lai tagad, kad mēs esam pie cita apsvēruma, tiek izlaists kā nepiemērots. Tas, kas ir godīgs un labs, lai kāds tas būtu un kādā ziņā tas būtu godīgs un labs, tas ir pats par sevi un beidzas pats par sevi, nepieņemot uzslavu kā daļu vai biedru: tāpēc tas, kas tiek slavēts, netiek padarīts ne labāks, ne sliktāks. To es saprotu pat par tām lietām, kuras parasti sauc par godīgām un labām, kā par tām, kuras tiek uzslavētas vai nu par pašu lietu, vai par zinātkāro darbu. Kas attiecas uz to, kas ir patiesi labs, tad kam gan var būt vajadzīgs vairāk nekā taisnīgums vai patiesība; vai vairāk par laipnību un pieticību? Kurš no tiem visiem kļūst labs vai taisnīgs, jo uzslavēts; vai neslavētam ir kāds kaitējums? Vai smaragds pats par sevi kļūst sliktāks vai zemiskāks, ja tas netiek uzslavēts? Vai zelts, ziloņkauls, vai purpurs? Vai ir kaut kas tāds, kas nekad nav tik izplatīts kā nazis, zieds vai koks?

XVII. Ja tā, lai dvēseles paliek pēc nāves (sakiet, ka tās nebūs

ticiet); kā gaiss no mūžības spēj tos saturēt? Kā ir

Zeme (teiksim, es) kopš tā laika spēj saturēt to ķermeņus

kas ir apglabāti? Jo kā šeit mirušo ķermeņu maiņa un izšķiršana par

cita veida iztika (lai kāda tā būtu;) dod vietu citiem mirušajiem

ķermeņi: tā dvēseles pēc nāves pārceļas gaisā, pēc tam, kad tās ir

kādu laiku tur sarunājās, ir vai nu transmutācijas ceļā, vai

transfūziju vai uzliesmojumu, kas atkal saņemts šajā sākotnējā racionālajā

viela, no kuras iziet visas pārējās: un tā dod ceļu tām

dvēseles, kuras agrāk bija saistītas ar ķermeņiem, tagad sāk pastāvēt

vientuļš. Tas, pieņemot, ka dvēseles pēc nāves kādu laiku dara

iztikt viens, var atbildēt. Un šeit (neskaitot ķermeņu skaitu,

tik apglabāts un ietverts zemē), mēs varam sīkāk apsvērt skaitli

no vairākiem zvēriem, ko mēs, cilvēki, un citas radības apēdām. Par
neskatoties uz to, ka tik daudz to katru dienu patērē, un kā tas
tika aprakti ēdāju ķermeņos, tomēr ir tā pati vieta un ķermenis
spēj tos saturēt, pateicoties to pārvēršanai, daļēji asinīs,
daļēji gaisā un ugunī. Par ko šajās lietās ir runa
patiesība? sadalīt lietas pasīvajās un materiālās; un tas
kas ir aktīvs un formāls.

XVIII. Neklīst no ceļa, bet pēc katras kustības un vēlmes,
izpildīt to, kas ir taisnīgs: un vienmēr būt uzmanīgiem, lai sasniegtu
patiesa dabiska izpratne par katru iedomu, kas parādās.

XIX. Viss, kas tev noder, pasaule, noder man;
nekas nevar būt “nepiemērots man vai novecojis, kas man
tu esi sezonāls. Ko nesīs tavi laiki, tas vienmēr būs ar mani
tiek uzskatīts par laimīgu augli un vairojas. Ak daba! no tevis ir visas lietas,
Tevī viss paliek, un tev viss. Vai viņš varētu teikt par Atēnām,
Tu jaukā Cecrops pilsēta; un nesaki par pasauli: Tu!
jaukā Dieva pilsēta?

XX. Viņi parasti sacīs: nejaucies daudzās lietās, ja vēlies
dzīvo jautri. Protams, nav nekā labāka kā vīrietim
aprobežoties ar nepieciešamajām darbībām; tādiem un tik daudziem tikai, kā saprāts
radījumā, kas zina, ka ir dzimis sabiedrībai, pavēlēs un pavēlēs.
Tas ne tikai sagādās to jautrību, kas no labestības, bet

tas arī, kas no darbību mazuma parasti notiek. Par

tā kā tas ir tā, ka lielākā daļa no tām lietām, par kurām mēs runājam vai darām,

ir nevajadzīgi; ja cilvēks tos nogriež, tad tam ir jāseko viņam

tādējādi iegūs daudz brīvā laika un ietaupīs daudz nepatikšanas, un tāpēc plkst

ikviena rīcība, kas vīrietim privāti jāierosina, pamudinot

pats, ko? nedrīkst šo, ka tagad es eju par, būt no skaita

nevajadzīgas darbības? Viņš arī nedrīkst izmantot sevi tikai darbību pārtraukšanai,

bet arī domas un iztēles, kas tam nav vajadzīgas

nevajadzīgas konsekventas darbības, jo labāk novērst un pārtraukt.

XXI. Pamēģini arī kā laba cilvēka dzīve; (no viena, kas ir ļoti apmierināta

šīs lietas neatkarīgi, kas starp kopējām izmaiņām un iespējām

šī pasaule krīt uz savu daļu un pieder viņam; un var dzīvot labi apmierināti un

pilnībā apmierināts ar savas pašreizējās rīcības taisnīgumu, un

viņa labestība nākotnei:) tev piekritīs.

Jums ir bijusi cita veida dzīves pieredze: tagad pārbaudiet

arī šis. Turpmāk vairs neapgrūtini sevi, samazinies līdz

perfekta vienkāršība. Vai kāds vīrietis apvainojas? Tas ir pret sevi, ka viņš

vai apvainojas: kāpēc tas tevi apgrūtina? Vai ar tevi kas ir noticis?

Tas ir labi, lai kāds tas būtu, tas ir tas, kurš no visām kopīgajām iespējām

no paša sākuma visu citu lietu sērijā

kas ir vai notiks, bija paredzēts un nozīmēts tev. Uz

saprast visu dažos vārdos, mūsu dzīve ir īsa; mums ir jācenšas

iegūt pašreizējo laiku ar vislabāko diskrētumu un taisnīgumu. Izmantojiet atpūtu

ar prātīgumu.

XXII. Vai nu šī pasaule ir κόσμος, vai

pievilcīgs gabals, jo viss tiek izkārtots un pārvaldīts pēc noteiktas kārtības: vai ja

tas ir maisījums, lai gan tas ir apmulsis, tomēr tas ir pievilcīgs gabals. Par ir

iespējams, ka tevī vispār ir jābūt skaistumam, un ka iekšā

visa pasaule nedrīkst būt nekas cits kā nekārtības un apjukums? un

arī visas lietas tajā, pēc dabīgām atšķirīgām īpašībām viena no otras

atšķiras un atšķiras; un tomēr viss cauri izkliedēts, un līdz

dabiska līdzjūtība, viens pret otru vienoti, kā viņi ir?

XXIII. Melns vai ļauns raksturs, sievišķīgs raksturs; an

cieta nepielūdzama nosliece, mežonīga necilvēcīga nosliece, aitains

izturēšanās, bērnišķīga attieksme; klucis, nepatiess, spalgs, a

krāpnieks, tirānisks: ko tad? Ja viņš pasaulē ir svešinieks,

kas nezina lietas, kas tajā atrodas; kāpēc lai nebūtu arī svešinieks,

ka brīnās par lietām, kas tajā tiek darītas?

XXIV. Viņš ir īsts bēglis, kas lido no saprāta, ar kuru izturas vīrieši

sabiedrisks. Tas akls, kurš neredz ar prāta acīm. Viņš

nabags, kam vajadzīgs cits, un kuram pašam nav visu

nepieciešams šai dzīvei. Viņš pasaules apostēms, kurš ar būtību
neapmierināts ar to, kas ar viņu notiek pasaulē, dara kā
tā bija atkrišana un atdalījās no parastās dabas racionālā viedokļa
administrācija. Jo tā pati daba tev to nes,
lai kas tas būtu, tas pirmais tevi atveda pasaulē. Viņš paaugstina
dumpis pilsētā, kurš ar neracionālām darbībām atņem savu dvēseli
no šīs vienotās un kopējās visu racionālo radību dvēseles.
XXV. Ir, kurš bez tik daudz kā mēteļa; un ir, kurš bez
kā grāmata, filozofiju pielieto praksē. Es esmu puskails,
man nav arī maizes, ko ēst, un tomēr es neatkāpjos no saprāta, saka viens.
Bet es saku; Es gribu ēdienu no labas mācības un norādījumiem, un tomēr es
neatkāpies no saprāta.
XXVI. Cik mākslu un profesiju esi apguvis, tiecies pēc
ietekmēt to un mierināt sevi tajā; un nodod savu atlikušo mūžu
kā tāds, kurš no visas sirds apņemas sevi un visu, kas pieder
pie viņa, pie dieviem, un kas attiecas uz cilvēkiem, nenesiet arī sevi
tirāniski vai verdziski pret jebkuru.
XXVII. Padomājiet, piemēram, Vespasiāna laikus:
tu redzēsi tikai vienu un to pašu: daži precas, citi audzina
bērni, daži slimi, daži mirst, daži cīnās, daži mielojas, daži
tirdzniecība, daži augsnes apstrāde, daži glaimojumi, daži lielīšanās, daži
aizdomīgi, daži grauj, daži vēlas mirt, daži satraucas un

murrājot savā pašreizējā īpašumā, daži bildinās, daži krāj, daži

kas meklē maģistrātus un daži pēc karaļvalstīm. Un vai tas nav viņu

vecums diezgan beidzies, un beidzās? Atkal, tagad apsveriet Trajāna laikus. Tur

tāpat tu redzi tās pašas lietas, un arī šis vecums ir tagad

beidzās un beidzās. Tādā pašā veidā apsveriet citus periodus abas reizes

un no veselām tautām, un paskatieties, cik daudz cilvēku, pēc tam, kad viņiem bija ar visu savu

varētu un galvenais iecerējis un apsūdzējis kādu vienu pasaulīgu lietu vai citu izdarīja

drīz pēc tam nokrita un tika sadalīti elementos. Bet īpaši

tev ir jāatsauc prātā tie, kurus tu pats savas dzīves laikā esi pazinis

daudz apjucis par veltīgām lietām un tikmēr atstājis novārtā to, ko darīt

un cieši un neatdalāmi (kā pilnībā apmierināti ar to) ievērot

to prasīja viņu pašu atbilstošā konstitūcija. Un šeit tu

jāatceras, ka jūsu pārvadāšanai katrā biznesā ir jāatbilst

tā vērtība un atbilstošā proporcija, jo tā tu nebūsi viegli noguris

ārā un satraukts, ja tu nekavēsies pie sīkumiem ilgāk, nekā tas ir

montāža.

XXVIII. Tie vārdi, kas kādreiz bija parasti un parasti, tagad ir kļuvuši

neskaidrs un novecojis; un tā kādreiz plaši pazīstami vīriešu vārdi un

slaveni, tagad ir kļuvuši savā ziņā neskaidri un novecojuši nosaukumi. Kamills,

Cēso, Volēzijs, Leonnatuss; neilgi pēc tam Scipion, Kato, tad Augusts,

tad Adrians, tad Antonīns Pijs: tas viss pēc neilga laika iznāks
datumu, un it kā citas pasaules lietas kļūst pasakainas. Un
to es saku par viņiem, kuri reiz spīdēja kā savu laikmetu brīnumi, par kā
pārējiem ne ātrāk viņiem beidzas derīguma termiņš, kā ar viņiem visa slava
un atmiņa. Un kas tad ir tas, ko vienmēr atcerēsies? viss ir
iedomība. Kas ir tas, par ko mums jāvelta savas rūpes un centība? pat
tikai uz šo: lai mūsu prāts un griba būtu taisnīgi; lai mūsu rīcība būtu
labdarības; lai mūsu runa nekad nebūtu mānīga vai lai mūsu izpratne
nedrīkst būt pakļauts kļūdām; lai mūsu tieksme vienmēr tiktu pieņemta
viss, kas ar mums notiks, kā nepieciešams, kā parasti, kā parasti, kā
kas plūst no tāda sākuma, un tāda strūklaka, no kuras gan tu
sevi un visas lietas ir. Tāpēc labprātīgi un pilnībā padoties
sevi šai liktenīgajai savienošanai, nododoties likteņiem,
jāatbrīvojas pēc saviem ieskatiem.
XXIX. Viss, kas tagad ir klātesošs, pastāv katru dienu;
visi atmiņu objekti un paši prāti un atmiņas,
nemitīgi apsveriet, visas lietas, kas ir, ir ar izmaiņām un
izmaiņas. Tāpēc bieži izmantojiet sevi, lai meditētu par to, ka
Visuma daba ne par ko vairāk iepriecina, kā tikai ar to mainīšanu
lietas, kas ir, un padarīt citus sev līdzīgus. Lai mēs varētu teikt,
ka viss, kas ir, ir tikai kā sēkla tam, kas būs. Par
ja tu domā, ka tā ir tikai sēkla, kas ir vai nu zeme, vai dzemde

saņem, tu esi ļoti vienkāršs.

XXX. Tu tagad esi gatavs mirt, un tomēr neesi to sasniedzis

šī nevainojamā vienkāršība: tu tomēr esi pakļauts daudzām nepatikšanām un

traucējumi; vēl nav brīvs no visām bailēm un aizdomām par ārējo

nelaimes gadījumi; nedz arī tik lēnprātīgs pret visiem cilvēkiem, kā tu

plecu; vai tik ietekmēts kā viens, kura vienīgā mācība un vienīgā gudrība ir, uz

būt taisnīgam visās savās darbībās.

XXXI. Redziet un novērojiet, kāds ir viņu racionālās daļas stāvoklis; un

tie, kurus pasaule uzskata par gudriem, redz, kas viņi lido un ir

baidās no; un kādas lietas viņi medī.

XXXII. Cita cilvēka prātā un izpratnē tavu ļaunumu nevar pastāvēt,

ne arī atbilstošā temperamentā vai jūsu dabiskās uzbūves dēļ

ķermenis, kas ir tikai tavas dvēseles mētelis vai māja. Kurā

tad, bet tajā tavā daļā, kur iedomība un apziņa par

kāds posts var pastāvēt? Tāpēc lai šī daļa neko tādu neatzīst

iedomība, un tad viss ir labi. Lai gan tavam ķermenim, kas atrodas tik tuvu tam, vajadzētu

vai nu tikt sagrieztam vai sadedzinātam, vai ciest jebkādā sabojāšanā vai pūšanā, tomēr ļaut

tai daļai, kurai tā pieder, lai par tiem spriestu, mierīgi esi mierīgs; ka

ir, lai viņa to spriež, lai ar ko tas arī notiktu

ļauns cilvēks un labam cilvēkam nav ne labs, ne ļauns. Par to, kas

Tas notiek vienādi ar to, kas dzīvo saskaņā ar dabu, un ar to
nedara, nav ne saskaņā ar dabu, ne pret to; un līdz
līdz ar to ne labi, ne slikti.

XXXIII. Vienmēr uzskatiet un domājiet par pasauli kā tikai vienu dzīvu
būtība, un kam ir tikai viena dvēsele, un kā ir visas lietas pasaulē
izbeigts vienā sensitīvā spēkā; un tiek veiktas ar vienu vispārīgu kustību kā
tā bija, un šīs vienas dvēseles apdoma; un kā visas lietas, kas ir,
piekrīt viens otra būtības cēlonim un kādā veidā
savienojums un konkatenācija viss notiek.

XXXIV. Kas tu esi, ka labāka un dievišķā daļa izņemot, bet kā
Epiktēts labi teica, nožēlojama dvēsele, iecelts, lai nestu līķi augšā un
uz leju?

XXXV. Ciet pārmaiņām nevar būt par ļaunu; kā nekāda labuma tas nav, mainot uz
sasniegt būtību. Pasaules vecums un laiks ir it kā plūdi un
strauja strāva, kas sastāv no lietām, kas tiek nodotas cauri
pasaulē. Jo, tiklīdz kaut kas ir parādījies un pagājis, tad cits
izdodas, un tas arī šobrīd pazudīs no redzesloka.

XXXVI. Viss, kas notiek pasaulē, notiek dabas gaitā,
kā parasti un parasti kā roze pavasarī un augļi vasarā. No
tā pati daba ir slimība un nāve; neslavas celšanu, un gaidīšanu, un
jebkas cits, ko parasti dara muļķiem, ir iemesls vai nu
prieks vai bēdas. Tas, lai kas tas arī būtu, kas nāk pēc tam, vienmēr dara ļoti

dabiski un it kā pazīstami sekojiet tam, kas bija iepriekš.

Jo jums ir jāuzskata pasaules lietas, nevis kā brīvs neatkarīgs

skaits, kas sastāv tikai no nepieciešamajiem notikumiem; bet kā diskrēts

lietu savienojums sakārtots un harmoniski sakārtots. Ir tad

būt redzamam pasaules lietās, nevis tukša pēctecība, bet gan

apbrīnojama sarakste un radniecība.

XXXVII. Lai Hērakleita prāts nekad nebūtu jūsu prātā, ka zemes nāve ir ūdens un ūdens nāve ir gaiss; un gaisa nāve ir uguns; un tā gluži otrādi. Atcerieties arī to, kurš nezināja, uz kurieni ceļš veda un kā šis saprāts ir tas, ar kuru viss pasaulē tiek pārvaldīts un ar ko cilvēki pastāvīgi un visdziļākajā iekšienē pārzina; tomēr tā ir lieta, ar ko viņi parasti visvairāk pretojas un kā tās lietas, kas ikdienā notiek viņu vidū, ik dienas nepārstāj būt viņiem dīvainas, un ka mēs nerunājam un nedarām to kā cilvēki. iztēle: jo tad mēs domājam, ka runājam un darām, un mēs nedrīkstam būt kā bērni, kas seko sava tēva piemēram; vislabākā iemesla dēļ, apgalvojot, ka viņu tukša καθότι παρειλήφαμεν; vai arī mēs to esam saņēmuši saskaņā ar secīgām tradīcijām no mūsu senčiem.

XXXVIII. Pat it kā kāds no dieviem tev teiktu: tev būs

noteikti nomirsi rīt vai nākamajā dienā, tu negribētu, ja vien tu nebūtu

ārkārtīgi zemisks un niecīgs, ņemiet to par lielu labumu, nevis

mirst nākamajā dienā pēc, nekā rīt; (diemžēl, kas ir

atšķirība!), tāpēc tā paša iemesla dēļ uzskatiet, ka nomirt nav lielas nozīmes

drīzāk pēc daudziem gadiem, nevis jau nākamajā dienā.

XXXIX. Lai tā ir tava mūžīgā meditācija, cik ārstu, kuri

reiz izskatījās tik drūmi un tik teatrāli sarauca uzacis

pacienti, paši ir miruši un aizgājuši. Cik astrologu, pēc tam

lielā ārišķībā viņi bija pareģojuši dažu citu nāvi, cik daudz

filozofi pēc tik daudziem izstrādātiem traktātiem un sējumiem par vienu vai otru

mirstība vai nemirstība; cik drosmīgu kapteiņu un komandieru, pēc

tik daudzu cilvēku nāve un nogalināšana; cik ķēniņu un tirānu, pēc tiem

ar tādām šausmām un nekaunību bija ļaunprātīgi izmantojuši savu varu pār vīriešu dzīvībām, kā

lai gan paši bija nemirstīgi; cik daudz, lai es tā varētu runāt, vesels

pilsētas gan vīrieši, gan pilsētas: Helice, Pompejas, Herculaneum un citas

neskaitāmi ir miruši un aizgājuši. Pārbrauc arī viņiem, ko tu pats, viens

pēc cita, savā laikā esi zinājis pamest. Tāds un tāds

parūpējās par tādu un tādu apbedījumu un drīz pēc tam tika apglabāts

pats. Tik viens, tik otrs: un viss īsā laikā. Šeit

Patiešām, viss vienmēr ir jāskatās uz visām pasaulīgajām lietām kā uz lietām

to pastāvība, kas ir tikai vienu dienu, un to vērtība ir visnelabvēlīgākā,

un nicināms, piemēram, Kas ir cilvēks? Tas, kurš, bet otrs

diena, kad viņš tika ieņemts, bija nežēlīgs; un dažu dienu laikā būs

vai nu balzamēts liemenis, vai vienkārši pelni. Tā jums ir saskaņā ar

patiesība un daba, rūpīgi apsveriet, kāda ir cilvēka dzīve, bet ļoti

laika moments, un tāpēc aiziet lēnprātīgi un apmierināti: pat it kā nobriedusi olīve

krītot vajadzētu slavēt zemi, kas viņu atnesa, un pateikties

koks, kas viņai dzemdēja.

XL. Tev jābūt kā jūras ragam, pret kuru gan

viļņi sit nepārtraukti, tomēr tā gan pati stāv, gan arī ir

šie pietūkuma viļņi apklusa un apklusa.

XLI. Ak, nožēlojamais es, ar kuru ir noticis šis negadījums! nē, es laimīgs,

kam tas notika, es varu turpināt bez bēdām; nē

ievainoti no tā, kas ir klāt, nedz bailēs no tā, kas būs.

Jo tas varēja notikt jebkuram cilvēkam, bet jebkuram cilvēkam

tāda lieta viņu piemeklēja, nevarēja turpināties bez bēdām. Kāpēc

vai tad tai drīzāk vajadzētu būt nelaimei, nevis laimei? Bet

tomēr, vai tu vari, cilvēk! terminu, ka nelaime, kas nav nejaušība

uz cilvēka dabu I Vai tu vari domāt, ka nepareiza dabai

cilvēks, kas nav pretrunā ar viņa dabas mērķi un gribu? Ko tad

vai tu esi sapratis, kāda ir cilvēka dabas griba? Dariet to, kam ir

ar tevi noticis, vai traucē tev būt taisnam? vai augstsirdīgs? vai

mērens? vai gudrs? vai apdomīgs? vai taisnība? vai pieticīgs? vai bezmaksas? vai no

jebkas cits no visām tām lietām, kuras tagad bauda un glabā

no kā cilvēka daba (kā tad baudīt visu, kas viņai pienākas)

ir pilnībā apmierināts? Tagad noslēgsim; atcerieties visos bēdu gadījumos

turpmāk izmantot šo dogmu, ka neatkarīgi no tā ir

Tas ir noticis ar tevi, vai patiesībā nav tādas lietas kā a

nelaime; bet dāsni panest to noteikti ir liela laime.

XLII. Tas ir tikai parasts rupjš, tomēr tas ir labs efekts

līdzeklis pret bailēm no nāves, lai vīrietis savā prātā apsvērtu

piemēri tādiem, kas alkatīgi un kāri (it kā) darīja ilgi

laiks izbauda savu dzīvi. Kas viņiem ir vairāk nekā tiem, kuru nāves

ir bijuši nelaikā? Vai viņi paši beidzot nav miruši? kā

Cadiciant's, Fabius, Julianus Lepidus vai jebkurš cits, kurš savas dzīves laikā

daudzus apglabājuši, beidzot tika apglabāti paši. Visa telpa

jebkura cilvēka dzīvība ir maz; un, lai cik maz tas būtu, ar kādām nepatikšanām,

ar kāda veida izturēšanos, un sabiedrībā, cik nožēlojams a

ķermenis ir jāiziet! Tāpēc lai tas tev ir kā a

vienaldzības jautājums. Jo ja tu skatīsies atpakaļ; lūk, kāda an

bezgalīgs laika haoss atklāj tevi; un kā bezgalīgs a

haoss, ja tu skaties uz priekšu. Tajā, kas ir tik bezgalīgs, ko

var būt atšķirība starp to, kas dzīvo tikai trīs dienas, un to

kas dzīvo trīs gadus?

XLIII. Lai jūsu gaita vienmēr ir vispiemērotākā. Visvairāk

bagātīgs ir tas, kas ir saskaņā ar dabu: tas ir, visos abos

vārdi un darbi, vienmēr sekot tam, kas ir visskaidrākais un pilnīgākais. Par

šāds lēmums atbrīvos cilvēku no visām nepatikšanām, strīdiem, šķelšanās,

un ārišķība.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

PIEKTĀ GRĀMATA

I. No rīta, kad nevēlaties piecelties, padomājiet

ar sevi šobrīd, tas ir iet par vīrieša darbu, ka esmu maisa
uz augšu. Vai tad es vēl nevēlos to darīt, kam es pats esmu dzimis
un ievests šajā pasaulē? Vai arī es esmu radīts tam, lai mani noguldītu,
un padarīt sevi daudz siltā gultā? "O, bet tas ir patīkami." Un bija
vai tāpēc tu esi dzimis, lai tu varētu baudīt prieku?
Vai tas nebija patiesi, ka tu vienmēr būtu aizņemts un
darbībā? Vai tu neredzi, kā viss pasaulē, turklāt kā viss
koku md augs, kā zvirbuļi un skudras, zirnekļi un bites: kā viss savā
veida mērķis ir it kā kārtīgi veikt jebko (pret
šī sakārtotā Visuma saglabāšana) dabiski kļūst un pieder
līdz tievam? Un vai tu nedari to, kas pieder cilvēkam? Vilts
vai tu neskrien to darīt, ko prasa tava daba? 'Bet tev vajag
mazliet atpūties.' Jā, tev vajag. Dabai ir arī tas, kā arī
ēšana un dzeršana, ļāva jums noteiktu skopienu. Bet jūs viesis ārpus tās
tavs darba laiks un ārpus tā, kas būtu pietiekams, un attiecībā uz rīcību,
tur tev pietrūkst tā, ko tu vari. Tam jābūt
tāpēc, ka tu nemīli sevi, jo, ja tu mīli, tu
tu arī mīlētu savu dabu un to, ko tava daba piedāvā
sevi kā savu galu. Citi, cik vien gūst prieku savā amatā un
profesiju, var pat piedzīvot savus darbus un atstāt novārtā savus
ķermeņi un viņu barība tam; un vai tu mazāk godā savu dabu nekā
parasts mehāniķis viņa arods; vai labs dejotājs savu mākslu? nekā iekārotājs

cilvēks savu sudrabu, un tukšs cilvēks aplausi? Šie, lai kādi tie būtu

uzņemt pieķeršanos, var apmierināties ar to, ka vēlas viņu gaļu un gulēt, lai turpinātu

ka katrs, ko viņš ietekmē: un darbības, kas tiecas uz kopējo

labums cilvēku sabiedrībai, jums šķiet zemiskāks vai mazākas cieņas vērts

un nodoms?

II. Cik viegli vīrietim ir atlikt no viņa visu nemierīgo

nejauša iztēle, un šobrīd būt ideālā atpūtā un

miers!

III. Uzskatiet, ka esat piemērots un cienīgs runāt vai darīt jebko, kas ir

saskaņā ar dabu, un nepieļaujiet pārmetumus vai ziņojumus par dažiem, kas var

seko tam, vienmēr attur tevi. Ja tas ir pareizi un godīgi, ka tiek runāts vai

darīts, nenovērtē sevi tik ļoti, lai atturētu no tā. Kas attiecas uz

viņiem ir sava racionālā pārvaldošā daļa un sava īstā

tieksme: ko tu nedrīksti stāvēt un skatīties, lai to pamanītu,

bet turpini taisni, kur gan savējais, gan kopīgais

daba tevi vada; un ceļš uz abiem ir tikai viens.

IV. Es turpinu savu kursu, rīkojoties saskaņā ar dabu, līdz es

krist un apstāties, izelpojot savu pēdējo elpu tajā gaisā, ar kuru

nepārtraukti ieelpoju es dzīvoju; un krītot uz šīs zemes, no

kuras dāvanas un augļus savāca mans tēvs savu sēklu, mana māte – tās asinis,

un mana māsiņa viņas pienu, no kura tik daudzus gadus esmu bijusi
gan gaļu, gan dzērienus. Un visbeidzot, kas man nenes šo protektoru
uz to, un pacieš mani, ka tik daudzos veidos to izmanto ļaunprātīgi vai tik brīvi
izmantojiet to, tik daudz veidu, lai sasniegtu tik daudz mērķu.
V. Neviens cilvēks nevar tevi apbrīnot par tavu aso akūto valodu, tāda ir tava
dabiskā invaliditāte tādā veidā. Lai tā būtu: tomēr ir daudz citu labu
lietas, kuru trūkuma dēļ tu nevari aizbildināties ar trūkumu vai dabisko
spēja. Lai tevī parādās tie, kas pilnībā no tevis ir atkarīgi;
sirsnība, smagums, darbietilpība, baudu nicināšana; neesi
kluss, esi apmierināts ar mazumiņu, esi laipns, esi brīvs; izvairīties no visa
pārpalikums, visa veltīga klabināšana; esi augstsirdīgs. Vai tu neuztver,
cik daudz lietu ir, kas, neskatoties uz jebkādu izlikšanos pēc dabas
nespēku un nepiemērotību, jūs varētu būt uzstājušies un izstādīti,
un tomēr tu brīvprātīgi turpini slīdēt uz leju? Vai vīst
tu saki, ka tas ir tavas dabiskās uzbūves defekta dēļ
māksla, kas spiesta kurnēt, būt zemiska un nožēlojama, lai glaimotu; tagad uz
apsūdzēt un tagad izpatikt un nomierināt savu miesu: būt slavējam, būt
tik reibinoša galva. un nemierīgs savās domās? nē (liecinieki ir
Dievi) no visa tā tu jau sen bijāt atbrīvots: tikai šis tu
jābūt apmierinātam, jāuzņemas vainas tam, kas ir
nedaudz lēns un blāvs, kur tev tā jāvingrina kā tādam, kurš

nedz daudz ņem vērā šo viņa dabisko trūkumu, nedz arī patīk pats tajā.

VI. Tādi ir, kuri, izdarījuši labu pagriezienu kādam, ir gatavi likt viņiem par to punktu un pieprasīt atriebību. Citi tur būt, kas, lai gan viņi neiztur atriebību, pieprasīt kādu, tomēr viņi tomēr domā ar sevi, ka tāds ir viņu parādnieks, un viņi zina, ka viņu vārds ir tas, ko viņi ir izdarījuši. Citi atkal tur būt, kas kad viņi ir darījuši kaut ko tādu, ne tik daudz, cik zināt, kas viņiem ir darīts; bet ir kā vīnogulājam, kas nes savas vīnogas, un kad vienreiz viņa ir nesusi savus īstos augļus, ir apmierināta un nemeklē tālāk atlīdzināt. Kā zirgs pēc sacensībām un medību suns, kad viņam ir medīja, un bite, kad viņa ir padarījusi savu medu, nemeklējiet aplausus un uzslavas; tā arī tas, kas pareizi saprot savu, nesaprot savu dabu, kad viņš ir darījis labu darbu, bet no viena dara citu, kā vīnogulāju pēc tam, kad tā reiz ir nesusi augļus savējos īstajā sezonā, ir gatavs citai reizei. Tāpēc jums ir jābūt vienam no tie, kas, ko viņi dara, tik tikko to dara bez turpmākas domāšanas un ir tādā veidā, kas nav jūtams pret to, ko viņi dara. "Nē, bet," daži atbildēs iespējams, 'šī lieta, kas racionālam cilvēkam ir jāsaprot kas tas ir, to viņš dara. Viņi saka, ka tā ir tā īpašums ir dabiski sabiedrisks, lai būtu saprātīgs, ka viņš darbojas sabiedriski: nē, un vēlēties, lai pusei viņam pašam, ar kuru sabiedriski tiek galā, vajadzētu

esiet arī saprātīgi. Es atbildu: tas, ko tu saki, ir patiesi,

bet teiktā patieso nozīmi tu nesaproti. Un

tāpēc tu esi viens no tiem pirmajiem, kurus es pieminēju. Jo viņi arī ir

ko izraisīja iespējama saprāta parādīšanās. Bet, ja tu to vēlies

saproti patiesi, kas ir teikts, nebaidies, ka tev tas būs

tāpēc atsakieties no jebkādas sabiedriskas darbības.

VII. Atēniešu lūgšanas forma bija šāda: “Ak, lietus, lietus, labi

Jupiters uz visiem laukiem un laukiem, kas pieder atēniešiem.

Vai nu mums nevajadzētu lūgt vispār, vai arī tātad absolūti un brīvi; un nē

katrs par sevi, jo īpaši viens pats.

VIII. Kā mēs parasti sakām: ārsts šim cilvēkam ir izrakstījis

izjādes; citam aukstas vannas; trešdaļai iet basām kājām: tā arī ir

līdzīgi teikt: Visuma daba ir noteikusi šo cilvēku

slimība, vai aklums, vai kāds zaudējums, vai bojājums, vai kaut kas tamlīdzīgs. Par

kā tur, kad mēs sakām par ārstu, ka viņš jebko ir izrakstījis,

mūsu nozīme ir tāda, ka viņš to ir iecēlis par pakārtotu un

veicinot veselību: tātad šeit ir viss, kas ar kādu notiek

iecelts viņam kā likteņiem pakārtota lieta, un tāpēc darīt

mēs sakām par tādām lietām, ka viņi to dara

συμβαίνειν, tas ir,

notikt vai sakrist kopā; kā no kvadrātveida akmeņiem, kad vai nu sienās, vai

piramīdas noteiktā stāvoklī tās sader viena ar otru un it kā sakrīt

harmonijā, mūrnieki saka, ka viņi to dara

συμβαίνειν; it kā tu

vajadzētu teikt, krist kopā: tā, ka kopumā, lai gan lietas

esiet ūdenslīdēji, kas to dara, taču pati piekrišana vai harmonija ir tikai viena. Un

tā kā visa pasaule sastāv no visiem īpašajiem pasaules ķermeņiem,

viens perfekts un pilnīgs ķermenis, ar tādu pašu dabu kā atsevišķiem ķermeņiem;

tā arī konkrētu cēloņu un notikumu liktenis ir viens vispārējs, no

tāda pati būtība kā konkrētiem cēloņiem. Ko es tagad saku, pat viņi to

ir vienkārši idioti, kas nav neziņā: jo viņi saka parasti

τοῦτο ἔφερεν

ἀυτῷ, tas ir, tā ir viņa liktenis

viņu. Tāpēc likteņi to pareizi un īpaši nesuši

par to, jo īpaši par šo, to nosaka ārsts

noteikts. Tāpēc pieņemsim tos tāpat kā mēs

tos, ko mums, mūsu ārstiem, ir izrakstījuši. Viņiem arī iekšā

paši atklāsim, ka satur daudzas skarbas lietas, bet mēs

tomēr, cerot uz veselību un atveseļošanos, pieņemiet tos. Ļaujiet

to lietu piepildīšana un izpilde, kas ir kopīgas

ir nolēmis, lai esi kā tava veselība. Tad pieņemiet un esiet apmierināti

ar visu, kas notiek, kaut arī citādi skarbi un netīkami, kā

tiecoties uz šo mērķi, uz Visuma veselību un labklājību, kā arī uz

Džoves laime un labklājība. Lai arī kāds tas būtu, nevajadzētu ir radīti, ja tas nebūtu darīts par labu Visumam. Par arī kāda parasta īpaša daba neko nedod, tas neattiecas uz to, kas ietilpst tās sfērā administrācija un valdība ir pieņemama un pakļauta. Šiem diviem apsvērumi, tad tev jābūt apmierinātam ar visu, ko dara notiek ar tevi. Pirmkārt, tāpēc, ka jums tas bija pareizi ej, un tev tas bija noteikts; un tas jau no paša sākuma pēc pirmo cēloņu virknes un savienojuma tai jebkad ir bijusi a atsauce uz tevi. Un, otrkārt, tāpēc, ka labi panākumi un perfekti labklājība un patiesi Viņa turpināšana, tas ir Visa administrators, kaut kādā veidā ir atkarīgs no tā. Visam (jo vesels, tātad vesels un nevainojams) ir sakropļots un sakropļots, ja tu vispār kaut ko nogriezīsi, ar ko saskaņotību un tiek saglabāta un saglabāta blakusparādība kā daļu, tātad cēloņu. No kas noteikti ir, ka tu nogriez (cik daudz tevī gulstas), un kaut kādā veidā vardarbīgi kaut ko atņem, cik bieži vien tu esi neapmierināts ar visu, kas notiek.

IX. Neesiet neapmierināts, neesiet sarūgtināts, neesiet bez cerības, ja bieži ar tevi neizdodas precīzi un precīzi visu izdarīt lietas pēc pareizajām dogmām, bet reiz atmests, atgriezies atkal viņiem, un kas attiecas uz tiem daudzajiem un biežākajiem gadījumiem,

vai nu no pasaulīgajiem traucēkļiem, vai cilvēka vājībām, kuras kā cilvēks tu

nevari, bet kaut kādā mērā esi pakļauts, neesi neapmierināts

ar viņiem; bet tomēr mīli un ietekmē tikai to, ko tu putekļi atdod

to: filozofa dzīve un pareiza nodarbošanās pēc visprecīzākā

veidā. Un, kad tu atgriezīsies pie savas filozofijas, tad neatgriezies pie tās kā

dažu veids ir pēc spēles un brīvības, it kā viņiem

skolmeistari un pedagogi; bet kā tie, kam ir sāpīgas acis

sūklis un ola: vai kā cits uz viņa kataplazmu; vai kā citi viņu

aizkustinājumi: tāpēc tu to nemaz nepadari par ārišķīgumu

paklausīt saprātam, bet gan vieglumam un komfortam. Un atcerieties šo filozofiju

neprasa no tevis neko, bet to, ko tava daba prasa un vēlas

vai tu pats vēlies visu, kas nav saskaņā ar dabu? kuram no

to tu saki; tas, kas ir saskaņā ar dabu vai pret to, ir no

pati laipnāka un patīkamāka? Vai ne par to cieņu, jo īpaši, ka

prieks pati par sevi ir tik daudziem vīriešiem ievainots un gāzts, visizplatītākais,

jo cienījamie parasti visvairāk laipni, un dabiski? Bet apsveriet labi

vai drīzāk augstprātība, patiesa brīvība un patiesa vienkāršība, un

mierīgums un svētums; vai tie nav ļoti laipni un dabiski? Un

apdomība pati par sevi, kas ir vēl laipnāka un piemīlīgāka par to, ja tu būsi patiesi

padomājiet ar sevi, kas tas ir caur visiem jūsu pareizajiem objektiem

racionālu intelektuālo fakultāti šobrīd turpināt bez jebkāda krituma vai paklupt? Kas attiecas uz pasaules lietām, to patiesā būtība ir savā ziņā tik ļoti saistīti ar tumsonību, ka daudziem filozofiem un tiem, kas nav zemiski tie likās pilnīgi nesaprotami, un paši stoiķi,
lai gan viņi tos neuzskata par pilnīgi nesaprotamiem, tomēr trūcīgiem un ne bez lielām grūtībām, saprotami, tā ka visa mūsu piekrišana ir maldīgs, jo kas ir tas, kas ir nekļūdīgs savos secinājumos? No lietu būtība, pārejiet pie to priekšmetiem un matērijas: cik īslaicīgi, cik zemiski es esmu tādi, kas var būt dažu varā un īpašumā riebīgi vaļīgas aknas, dažu parastu trompetu, dažu bēdīgi slavenu apspiedējs un izspiedējs. No turienes pāriet uz viņu izvietojumu ar ko tu parasti sarunājies, cik grūti mēs izturam, pat ar vismīļākā un mīļākā! lai es neteiktu, cik grūti mums ir izturēt pat paši pret sevi tādā neskaidrībā un lietu netīrībā: tādā un tādā nepārtrauktā gan vielu, gan laika plūsmā; abiem pašas kustības un lietas kustējās; ko mēs varam piesprādzēt uz; vai nu cienīt un īpaši cienīt; vai nopietni, un cītīgi meklēt; Es nevaru iedomāties, jo viņi patiešām ir lietas pretēji.
X. Tev jāmierina sevi, cerot uz savu dabisko izšķīšanu un tikmēr neskumst par kavēšanos; bet atpūties apmierināts ar šīm divām lietām. Pirmkārt, lai ar tevi nekas nenotiktu,

kas neatbilst Visuma dabai. Otrkārt, ka tā ir

Tavā spēkā nedari neko pret savu patieso Dievu un iekšēji

gars. Jo neviena cilvēka spēkos nav tevi piespiest pārkāpt

pret viņu.

XI. Kāds man ir labums, ko es tagad izmantoju savai dvēselei? Tādējādi

ik pa laikam un visos gadījumos tev šis jautājums ir jāuzdod

sevi; kas tagad ir tā mana daļa, ko viņi sauc par racionālo

saimniece daļa, nodarbināta apmēram? Kura dvēsele man tagad pareizi pieder? a

bērna? vai jaunības? sievietes? vai tirāna? kāds rupjš, vai kāds mežonīgs

zvēra dvēsele?

XII. Kas ir tās lietas pašas par sevi, kuras lielākā daļa ir

cienījamais labais, tu vari savākties pat no tā. Jo, ja cilvēks dzird

lietas, kas minētas kā labas, kas patiešām ir labas, tādas, kādas ir

apdomība, mērenība, taisnīgums, stingrība, pēc tik daudz dzirdētā un

ieņemts, viņš nevar paciest neko vairāk dzirdēt, jo vārds labs ir

pareizi runāts par viņiem. Bet kas attiecas uz tiem, kas vulgāri tiek cienīti

labi, ja viņš dzird, ka tie tiek pieminēti kā labi, viņš uzklausa vairāk.

Viņš ir apmierināts, dzirdot, ka tas, ko runā komiķis, ir bet

pazīstami un populāri runāts, lai pat vulgāri aizturētu

atšķirība. Jo kāpēc gan citādi, ka tas neaizskar un nevajag

attaisnots, kad tikumi tiek veidoti labi: bet tas, kas tiek runāts

bagātības, baudas vai goda atzinība, mēs to izklaidējam tikai kā

jautri un patīkami runāts? Tāpēc turpiniet un jautājiet tālāk,
vai nevarētu būt, ka arī tās lietas, kuras tiek pieminētas
skatuve bija jautra un ar lielām pūļa aplausiem ņirgājās
ar šo joku, kas tiem, kas tos bija, nebija visā pasaulē
viņu pašu, (tāda bija viņu pārticība un pārpilnība) tik daudz kā vieta
kur izvairīties no viņu ekskrementiem. Vai, es saku, arī tiem nevajadzētu būt
ļoti cienīts un cienīts, kā vienīgā lieta, kas
ir patiesi labi.
XIII. Viss, no kā es sastāvu, ir forma vai matērija. Nekāda korupcija nevar
nevienu no tiem samaziniet par neko, jo arī es neesmu kļuvis par neko
pastāvīgs radījums. Katra mana daļa tad mutācijas rezultātā būs
izmests uz noteiktu daļu no visas pasaules, un tas ar laiku uz
cita daļa; un tā bezgalīgi; ar kāda veida mutāciju I
arī kļuva par to, kas es esmu, un arī tie, kas mani dzemdēja, un viņi agrāk
tos un tā uz augšu bezgalīgi. Jo tā mums var atļauties
runāt, lai gan pasaules vecums un valdība, lai daži noteikti
laika periodi ir ierobežoti un ierobežoti.
XIV. Saprāts un racionālais spēks ir spējas, kas pašas sevi apmierina
ar sevi un savām pareizajām darbībām. Un kas attiecas uz viņu pirmo
slīpumu un kustību, ko viņi paņem no sevis. Bet viņu
progress ir līdz galam un objekts, kas ir viņu ceļā, kā tas
bija un atrodas tieši viņu priekšā: tas ir, kas ir iespējams un

iespējams, neatkarīgi no tā, ko viņi sākotnēji ierosināja
paši, vai nē. Kādēļ arī šādas darbības tiek sauktas
κατορθώσεις, uz
intīms veids, kādā tie tiek sasniegti. Nekas
jādomā, ka tas pieder cilvēkam, kas nepieder viņam kā viņš
ir vīrietis. Tās, mērķu notikums, nav lietas, kas no vīrieša tiek prasītas.
Cilvēka daba neko tādu neapliecina. Finmāls beidzas un
darbību nobeigums cilvēka dabai vispār nav nekas. Beigas
tātad par cilvēku vai summum bonum, ar ko tas mērķis ir
izpildīts, nevar sastāvēt no mērķtiecīgu darbību pabeigšanas un
paredzēts. Atkal attiecībā uz šīm ārējām pasaulīgajām lietām, vai tas tā būtu
kāds no viņiem pareizi piederēja cilvēkam, tad vai tas nepiederētu
cilvēku, nosodīt viņus un nostāties ar viņiem opozīcijā. Nebūtu arī
tas ir slavējams, kas var dzīvot bez tiem; vai viņš ir labs (ja tādi būtu
patiešām labs), kurš pēc savas vēlēšanās sev atņem kādu no tiem.
Bet mēs redzam pretēji, jo vairāk cilvēks atkāpjas no sevis
tie, kuros ir ietverta ārēja greznība un diženums, vai jebkura cita līdzīga
šie; vai jo labāk viņš panes to zaudēšanu, jo labāk viņš
tiek uzskaitīts.
XV. Kādas ir tavas domas un parastās pārdomas, tādu arī tu gribi
prāts esi laikā. Jo dvēsele it kā saņem no tās tinktūru
fantāzijas un iztēles. Tāpēc krāsojiet to un rūpīgi iemērciet

ar šo pārdomu neatlaidību. Kā piemēram. Lai kur arī tu
var dzīvot, tur ir tavā spēkos dzīvot labi un laimīgi. Bet tu
lai dzīvo tiesā, tad arī tur dzīvo labi un laimīgi.
Atkal, tas, kam viss ir radīts, viņš arī ir radīts tam, un
nevar, bet dabiski sliecas uz to. Tas, ko jebkas dara dabiski
tiecieties, tur ir viņa gals. Ar ko viss beidzas
sastāv, tajā ir arī viņa labums un labums. Sabiedrība tāpēc
ir racionālas būtnes īstais labums. Tam mēs esam radīti
sabiedrībā, tas jau sen ir pierādīts. Vai arī jebkurš vīrietis to var izgatavot
jautājums par to, ka viss, kas dabiski ir sliktāks un zemāks, ir
parasti pakārtots tam, kas ir labāks? un ka tās lietas
kas ir labākie, ir izgatavoti viens otram? Un tās lietas, kurām ir dvēsele,
ir labāki par tiem, kuriem tādas nav? un no tiem, kuriem ir, tie labākie
kam ir racionāla dvēsele?
XVI. Vēlēties neiespējamas lietas ir traka cilvēka daļa. Bet tas ir a
Tas ir neiespējami, ka ļaunajam cilvēkam nevajadzētu izdarīt kaut ko tādu.
Arī nevienam vīrietim nekas nenotiek, kas parastajā gaitā
daba kā dabiska viņam nenotiek. Atkal notiek tās pašas lietas
arī citiem. Un patiesi, ja nu tas, kurš nezina, ka tāds a
kaut kas ir noticis ar viņu vai ar to, kas vēlas būt slavējams
viņa augstsirdība, var būt pacietīga un nav apbēdināta: vai tas nav skumji
lieta, ka vai nu neziņa, vai veltīga vēlme izpatikt un būt

uzslavēts, vai tam vajadzētu būt spēcīgākam un iedarbīgākam par patiesu piesardzību? Kā

pašas lietas tās neaizskar dvēseli, un tām arī nevar būt

jebkāda pieeja tai: arī viņi paši nevar nekādi ietekmēt

vai pārvietojiet to. Jo viņa pati viena pati spēj sevi ietekmēt un kustināt, un

atbilstoši dogmām un viedokļiem, ko viņa garantē

pati; tāpat ir tās lietas, kurām kā aksesuāriem ir kāda līdzāspastāvēšana

ar viņu.

XVII. Pēc viena apsvēruma cilvēks ir mums vistuvākais; kā mēs esam saistīti

darīt viņiem labu un paciest tos. Bet kā viņš var iebilst pret jebkuru no mūsu

patiesa pareiza rīcība, tāpēc cilvēks man ir, bet kā lieta vienaldzīgs: tāpat kā

saule, vai vējš, vai kāds savvaļas zvērs. Ar dažiem no tiem var būt, ka

var tikt traucēta kāda vai cita mana darbība; tomēr no mana prāta un

paša rezolūcija, tādēļ nevar būt nekāda atļauja vai šķērslis

parasts konstants abu izņēmums (vai atruna, ar kuru tas sliecas)

un gatava objektu pārbūve; no tā, kas var nebūt, uz to, kas

var būt, kas, apsūdzot savas tieksmes, atkarībā no situācijas kalpo,

tas ievēro. Jo ar tiem prāts pagriežas un pārvērš jebkuru

kāds traucēklis, lai tas būtu viņas mērķis un mērķis. Tātad tas, kas bija agrāk

šķērslis, tagad ir viņas darba galvenais objekts; un tas, kas

agrāk bija viņas ceļā, tagad ir viņas visgatavākais veids.

XVIII. Godājiet to, kas ir visspēcīgākais un spēcīgākais pasaulē, un

tas ir tas, kas izmanto visas lietas un pārvalda visas lietas. Tā arī

sevī; godā to, kas ir pats galvenais un visspēcīgākais; un ir no viens veids un daba ar to, par ko mēs tagad runājām. Jo tas ir pats tas pats, kas tevī būdams, visas pārējās lietas pievērš sev, un līdz ar to kuru pārvalda arī tava dzīve.

XIX. Tas, kas nekaitē pašai pilsētai; nevar kaitēt nevienam pilsonim.

Šis noteikums jums ir jāatceras piemērot un izmantot katru iedomību un apziņa par nepareizību. Ja tas nekaitēs visai pilsētai, arī nē vai es noteikti. Un, ja visa tā nav, kāpēc lai es to padarītu par savu privāto sūdzība? drīzāk apsveriet, kas tas ir, kur viņš tiek pārraudzīts domāja, ka izdarījis nepareizi. Atkal, bieži meditē, cik ātri viss lietas, kas pastāv, un visas lietas, kas tiek darītas pasaulē, ir aiznesa un it kā aizveda no redzesloka: gan vielai paši, mēs redzam kā plūdi, atrodas nepārtrauktā plūsmā; un visas darbības pastāvīgas pārmaiņas; un paši cēloņi, pakļauti tūkstotim izmaiņas, arī gandrīz nav nekā tāda, par ko varētu teikt tagad pastāvīgs un nemainīgs. Blakus tam un kas tam seko, ņem vērā gan pagātnes laika bezgalību, gan milzīgo milzums tam, kas nāks, kur visas lietas tiks atrisinātas un iznīcināts. Vai tad tu neesi ļoti muļķis, kas par šīm lietām esi vai nu lepnuma uzpūsts, vai rūpju apjucis, vai nespēj atrast tava sirds vairot tādus vaidus kā par lietu, kas tevi apgrūtinātu a ļoti ilgi? Padomājiet par visu Visumu, kurā jūs esat tikai ļoti liels

maza daļa, un viss pasaules laikmets kopā, no kā tikai īss
un ļoti mirkļa daļa tev ir iedalīta, un visi likteņi un
likteņi kopā, no kuriem cik daudz tas ir, kas nāk uz tavu daļu un
dalīties! Atkal: kāds cits pārkāpj mani. Ļaujiet viņam paskatīties uz to. Viņš
ir sava rakstura un savas darbības saimnieks. Es no savas puses
esmu tikmēr rīcībā tik daudz, cik ierastā daba būtu
lai man piederētu; un to, ko mana daba vēlas, es daru.

XX. Lai jūsu dvēseles galvenā pavēlošā daļa nekad nepakļaujas
jebkādas izmaiņas, izmantojot jebkādas miesas sāpes vai baudu, ne cieš
to jaukt ar šiem, bet lai tas gan norobežo sevi, gan
aprobežo šīs simpātijas ar savām īstajām daļām un locekļiem. Bet ja plkst
ikreiz, kad tie pārdomā un atspēko prātu un izpratni (kā
vienotā un sablīvētā ķermenī tai vajag;) tad nedrīkst iet
gatavojas pretoties sajūtai un jūtām, tas ir dabiski. Tomēr neļaujiet savam
izpratne par šo dabisko sajūtu un sajūtu, kas vai nu mūsu
miesa patīkama vai sāpīga, mums nav nekas pareizi, pievieno viedokli par
vai nu labi, vai slikti, un viss ir labi.

XXI. Dzīvot kopā ar Dieviem. Viņš dzīvo kopā ar Dieviem, kuri vienmēr
dāvā viņiem gan apmierinātas, gan apmierinātas dvēseles skatienu
ar visu, kas viņai ir atļauts vai piešķirts; un uzstājoties
visu, kas tam Garam patīk, kurš (būdams daļa no paša) Jove
ir iecēlis katram par savu pārraugu un pārvaldnieku.

XXII. Nedusmojies ne uz to, kura elpa, ne uz to, kura elpa

roku caurumi, ir aizskaroši. Ko viņš var darīt? tāda ir viņa dabiskā elpa,

un tādi ir viņa roku caurumi; un no tāda, tāda ietekme un tāda a

smarža noteikti jāturpina. 'Ak, bet cilvēkam (saki, ka tev) ir

sapratne viņā un spēks pats zināt, ka viņš, stāvot blakus,

nevar izvēlēties, bet aizvainot.' Un arī tev (lai Dievs tevi svētī!)

izpratne. Ļaujiet savai saprātīgajai spējai strādāt pēc viņa saprātīgajām spējām

fakultāte; parādiet viņam viņa vainu, pamāciet viņu. Ja viņš tevi klausīs, tu

esi viņu izārstējis, un dusmu vairs nebūs.

XXIII. "Kur nebūs ne rēcēju, ne netikles." Kāpēc tā? Kā

tu esi nolēmis dzīvot, kad tu esi atkāpies uz kādu tādu

vieta, kur nav ne rēcējs, ne netikle: lai tu būtu šeit. Un ja

viņi tevi necietīs, tad tu labāk pamest savu dzīvi, nevis savu

aicinot, bet kā tādu, kas nedomā, ka ir nodarīts pāri. Tikai

kā teiktu: Šeit ir dūmi; Es izkļūšu no tā. Un cik lieliski

lieta ir šī! Tagad, kamēr kaut kas tāds mani piespiedīs, es turpināšu

bezmaksas; un neviens man netraucēs darīt to, ko es gribu, un mana griba to darīs

pēc savas būtības būt saprātīgam un sabiedriskam radījumam,

regulēta un virzīta.

XXIV. Šī racionālā būtība, kas pārvalda Visumu, ir paredzēta

kopiena un sabiedrība; un tāpēc tas ir radījis to, kas ir

sliktāk, par labāko, un ir sabiedrojies un apvienojis tos, kas ir
vislabāk, it kā harmonijā. Vai tu neredzi, kā tas ir pakārtots,
un saskaņoti? un kā tā ir sadalījusies visam atbilstoši
tā vērts? un tiem, kuriem ir augstāka prioritāte un pārākums
vai tas viss ir apvienojies savstarpējā piekrišanā un vienošanās.
XXV. Kā tu līdz šim esi vērsies pie Dieviem? virzienā
tavi vecāki? pret taviem brāļiem? pret savu sievu? pret saviem bērniem?
pret saviem kungiem? tavi audžutēvi? tavi draugi? tavi mājinieki? tavs
kalpi? Vai ar tevi ir tā, ka līdz šim tev nav ne vārda, ne
ar kādu no viņiem izdarīts pārkāpums? Atceries ar to, cik daudz lietu tu esi
jau pagājis, un cik daudz tu esi spējis izturēt; tātad
tagad leģenda par tavu dzīvi ir pilna, un tavs uzdevums ir izpildīts. Atkal,
cik daudz patiesi labu lietu tu noteikti esi saskatījis? cik daudz
prieki, cik daudz sāpju tu esi izturējis ar nicinājumu? cik daudz
vai tu esi nicinājis mūžīgi krāšņās lietas? pret cik perversiem
Vai jūs esat laipni un apdomīgi izturējušies pret nesaprātīgiem vīriešiem?
XXVI. Kāpēc neapdomīgām, nemācītām dvēselēm vajadzētu apgrūtināt to, kas ir?
gan izglītots, gan apdomīgs? Un kas tas tā ir? viņa tā
viņš saprot sākumu un beigas, un viņam ir patiesas zināšanas
šī racionālā būtība, kas iziet cauri visam, kas pastāv, un
cauri visiem laikiem vienmēr ir vienādi, it kā izmetot un izsniedzot
šo Visumu noteiktos laika periodos.

XXVII. Pēc pavisam neilga laika tu kļūsi vai nu pelni, vai a
Skelets; un vārds, iespējams; un, iespējams, ne tik daudz kā vārds. Un
kas tas ir, ja ne tukša skaņa un atsitiena atbalss? Tās lietas, kuras
šajā dzīvē mums ir visdārgākie, un lielākoties viņi ir iekšā
paši, bet veltīgi, pūlīgi, nicināmi. Vissvarīgākais un nopietnākais,
ja pamatoti cienījams, bet kā kucēni, viens otru sakož: vai nepiedienīgi
bērni, tagad smejas un tad raud. Kas attiecas uz ticību, un pieticību, un
taisnīgums un patiesība, viņi jau sen, kā tas ir vienam no dzejniekiem
pameta šo plašo zemi un devās uz debesīm. Kas ir
tad tas tevi tur šeit, ja saprātīgās lietas ir tik mainīgas un
nesakārtots? un sajūtas tik neskaidras un tik maldīgas? un mūsu dvēseles
nekas cits kā asiņu izelpa? un būt kredītā starp tādiem, būt bet
iedomība? Kāpēc tu paliksi? izmiršana vai a
tulkošana; kāds no viņiem ar labvēlīgu un apmierinātu prātu. Bet
tomēr pienāks tas laiks, kas tevi apmierinās? kas cits, kā tikai pielūgt
un slavē Dievus; un darīt cilvēkiem labu. Paciest tos un
atturieties no viņiem darīt kaut ko sliktu. Un par visām ārējām lietām, kas pieder vai nu
uz šo tavu nožēlojamo ķermeni vai dzīvību, lai atcerētos, ka viņi nav ne viens, ne otrs
tavs, ne tavā varā.

XXVIII. Tu vienmēr vari paātrināt, ja vēlies, bet izvēlies
pareizais ceļš; ja gan tavu viedokļu, gan rīcības gaitā tu to darīsi

ievērojiet patiesu metodi. Šīs divas lietas ir kopīgas dvēselēm kā Dievam,

tā ir cilvēkiem un ikvienai saprātīgai radībai, pirmkārt, savējiem

pienācīgu darbu viņiem nekas nevar traucēt: un, otrkārt, ka viņu

laime sastāv no tieksmes un praktizēšanas

taisnīgums; un ka tajos viņu vēlme tiek pārtraukta.

XXIX. Ja tā nav ne mana ļaunā rīcība, ne arī rīcība

no jebkuras manas nelietības un lai ar to nenodarītu kaitējumu sabiedrībai; ko

vai tas attiecas uz mani? Un kur var kaitēt sabiedrībai? Jo tu nedrīksti

pilnībā jānes iedomības un kopīgā uzskatā: kā palīdzība jums ir

atļauties to viņiem pēc savām labākajām spējām un pēc gadījuma

prasīt, lai gan tie ciest bojājumus, bet šajās vidus vai pasaulīgajās

lietas; bet tomēr neiedomājies, ka viņi no tā tiek patiesi ievainoti:

jo tas nav pareizi. Bet kā tas vecais audžutēvs komēdijā, esot

Tagad, lai paņemtu savu atvaļinājumu, tas jādara ar lielu ceremoniju, ir nepieciešams viņa

audžubērna rombs jeb grabulis, tomēr atceroties, ka tas ir

bet rombs; tāpēc arī šeit dari tāpat. Jo kas tas viss īsti ir

lūgšanās un publiska kaušanās par tiesām? Ak, cilvēks, vai tu esi aizmirsis

kas tās par lietām! jā, bet tās ir lietas, kas citiem ļoti rūp,

un augstu cieņu. Vai tad arī tu būsi muļķis? Reiz es biju; ļaut

ar to pietiek.

XXX. Lai nāve mani pārsteidz, kad tā būs, un kur tā būs, es varu būt

εὔμοιρος jeb laimīgs vīrietis,

tomēr.

Jo viņš ir laimīgs cilvēks, kas savas dzīves laikā dāvā sev laimīgu

partija un porcija. Laimīga partija un daļa ir, labas tieksmes no

dvēsele, labas vēlmes, laba rīcība.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

SESTĀ GRĀMATA

I. Pati matērija, no kuras sastāv Visums, ir pati par sevi

ļoti izturīgs un lokans. Tā racionālā būtība, kas to pārvalda,

pašam par sevi nav iemesla darīt ļaunu. Tam pašam par sevi nav ļaunuma; arī nevar

tas dara visu, kas ir ļauns, un tas neko nevar nodarīt pāri. Un viss

lietas tiek darītas un noteiktas pēc tās gribas un priekšraksta.

II. Lai tas viss būtu tev viens, vai nu pussaldēts vai labi silts; vai

tikai snauda vai pēc pilna miega; neatkarīgi no tā, vai tas tiek noraidīts vai uzslavēts

tu pildi savu pienākumu: vai mirsti vai dari ko citu; par to arī

“nomirt” starp pārējiem ir jāuzskata par vienu no pienākumiem un darbībām

no mūsu dzīves.

III. Ieskatieties, nepieļaujiet ne pareizu kvalitāti, ne patieso vērtību

kaut kas tev iet garām, pirms tu to pilnībā aptvēri.

IV. Visas vielas drīz mainās, un vai nu tās mainīsies

atrisināsies izelpas ceļā (ja tā ir, tad viss notiks

atkal apvienoti vienā vielā) vai, kā apgalvo citi, tiem jābūt

izkaisīti un izkliedēti. Kas attiecas uz to Racionālo būtību, ar kuru visas lietas

tiek pārvaldīti, kā tas vislabāk saprot, gan savu attieksmi,

un ko tas dara, un ar ko tas ir saistīts un attiecīgi dara

visas lietas; tāpēc mēs, kas to nedomājam, nav brīnums, ja mēs brīnāmies par daudzām lietām,

iemeslus, kurus mēs nevaram saprast.

V. Labākais atriebības veids ir nekļūt viņiem līdzīgam.

VI. Lai tas ir tavs vienīgais prieks un vienīgais mierinājums no viena biedra

laipna rīcība bez pārtraukuma, lai nodotu citam, Dievam vienmēr esot iekšā

tavs prāts.

VII. Racionāli pavēloša daļa, jo tā viena pati var sakustēties un pagriezties

pati par sevi; tāpēc tas padara par sevi un visu, kas notiek

parādīties sev, kā tas pats.

VIII. Atbilstoši Visuma būtībai ir visas īpašās lietas

noteikts, ne pēc kāda cita rakstura, nu par kompasēšanu un

kas satur; vai iekšienē, izkliedēti un ierobežoti; vai bez, atkarībā.

Vai nu šis Visums ir tikai sajaukta masa un sarežģīts konteksts

lietas, kas ar laiku atkal tiks izkaisītas un izklīdinātas: vai arī tā ir an

savienība, kas sastāv no kārtības un kuru pārvalda Providence. Ja pirmais,

kāpēc man vajadzētu vēlēties turpināt šajā nejaušajā apjukumā un

sajaukšana? vai kāpēc man būtu jārūpējas par kaut ko citu, bet tas, tiklīdz

vai es varu atkal būt zeme? Un kāpēc man vajadzētu sevi vēl vairāk apgrūtināt

kamēr es cenšos izpatikt dieviem? Lai ko es darītu, izkliede ir mans gals,

un nāks pār mani, gribu vai nē. Bet, ja ir pēdējais, tad esmu

ne es reliģiozs veltīgi; tad es būšu kluss un pacietīgs un ielikšu savu

paļaujies uz Viņu, kas ir visu pārvaldnieks.

IX. Ikreiz, kad daži pašreizējie smagie notikumi tevi piespiež

esi savā ziņā nemierīgs un satraukts, atgriezies pie sevis, cik drīz vien iespējams,

un neesi noskaņots ilgāk, nekā tev vajag. Jo tā tu būsi

jo labāk varēsi paturēt savu daļu citreiz un uzturēt

harmonija, ja tu pastāvīgi izmantosi to; reiz ārā, šobrīd

izmantot to un sākt no jauna.

X. Ja tev kādreiz būtu bijusi gan pamāte, gan

ja dzīvo dabīgā māte, tu arī viņu godātu un cienītu;

tomēr pie tavas dabiskās mātes lai tavs patvērums un glābiņš būtu

nepārtraukti. Tāpēc lai tiesa un tava filozofija ir tev. Ir

izmantojiet to bieži un mieriniet sevi viņā, kas to dara

tās citas lietas tev ir paciešamas, un tu arī tajās

lietas, kas nav nepanesamas citiem.

XI. Cik brīnišķīgi noderīgi ir cilvēkam pārstāvēt sevi

gaļa un visas tādas lietas, kas paredzētas mutei, zem tiesībām

apziņa un iztēle! kā, piemēram: Šis ir a

zivis; šis putns; un šis par cūku. Un atkal vispārīgāk; Šis phalernum, šis izcilais, augsti novērtētais vīns, ir tikai vienkāršā sula parasta vīnoga. Šis purpursarkanais halāts, bet aitas mati, krāsoti ar vēžveidīgo asinis. Tātad attiecībā uz dzimumdzīvi tā ir tikai nodilums parastā pamata iekšā, un izdalīšanos nedaudz zemisks snivel, ar a noteikta veida krampji: saskaņā ar Hipokrāta viedokli. Kā lieliski noderīgi ir šie dzīvīgie priekšstati un lietu attēlojumi, tādējādi iekļūstot un izejot cauri objektiem, lai tie kļūtu patiesi daba zināma un redzama! Tas jums ir jāizmanto visu mūžu un pēc tam visos gadījumos: un tad jo īpaši, kad lietas tiek aizturētas liela vērtība un cieņa, tavai mākslai un rūpēm ir jābūt to atklāt un uz to redzi viņu neģēlību un atņem viņiem visus tos, kas ir nopietni apstākļi un izteicieni, kādos viņi veidoja tik smagu izrādi. Par ārējais pomps un izskats ir lielisks žonglieris; un tad īpaši māksla tev ir vislielākās briesmas, ka tas tevi apmānīs, kad (vīrieša domām) tu esi šķiet, ka lielākā daļa ir nodarbināti par aktuāliem jautājumiem.

XII. Skatieties, ko Krates saka par pašu Ksenokrātu.

XIII. Tās lietas, kuras parastie cilvēki apbrīno, ir visvairāk no tiem tādas lietas, kas ir ļoti vispārīgas un var tikt saprastas lietas, kas ir tikai dabiskas vai dabiski ietekmētas un kvalificētas: kā akmeņi, koks, vīģes, vīnogulāji, olīvas. Tie, kurus viņi apbrīno, ir vairāk mēreni un atturīgi, tiek saprasti zem animācijas lietām: kā ganāmpulki

un ganāmpulki. Tie, kas ir vēl maigāki un zinātkārāki, viņu apbrīna ir

parasti attiecas tikai uz saprātīgām būtnēm; ne vispār kā viņi ir

saprātīgi, bet tie ir spējīgi mākslā vai kādā amatniecībā un viltībā

izgudrojums: vai, iespējams, tikko saprātīgām radībām; kā viņi to

prieks par daudzu vergu īpašumiem. Bet tas, kurš godina saprātīgu

dvēsele kopumā, jo tā ir saprātīga un dabiski sabiedriska, dara maz

ņem vērā jebko citu: un galvenokārt rūpējas, lai saglabātu savējo,

pastāvīgā ieradumā un praksē gan saprāta, gan sabiedriskuma dēļ: un

tādejādi sadarbojas ar viņu, kura būtība arī viņam ir

piedalīties; Dievs.

XIV. Dažas lietas steidzas būt, bet citas vairs nav. Un pat

lai kas tagad būtu, daļa no tā jau ir gājusi bojā. Mūžīgs

plūsmas un pārmaiņas atjauno pasauli kā mūžīgu laika ritējumu

tas padara pasaules laikmetu (pats par sevi bezgalīgu) vienmēr svaigu

un jauns. Tādā visu lietu kustībā un gaitā, kas no šīm lietām

kas tik ātri steidzas prom, ikvienam cilvēkam vajadzētu ņemt vērā, jo starp visiem ir

vai ne tādu, ko cilvēks varētu piesprādzēt un pievilkt? it kā cilvēks nokārtotu savu

pieķeršanās kādam parastam pie viņa dzīvojošam zvirbulim, kurš tikko nav redzēts,

nekā ārpus redzesloka. Jo mēs nedrīkstam domāt citādi par savu dzīvi, kā tikai kā a

vienkārša asiņu izelpošana vai parasta gaisa elpošana. Priekš kam

mūsu kopīgā izpratne ir ieelpot gaisu un izelpot to

atkal, ko mēs darām katru dienu: tik daudz ir un ne vairāk, uzreiz elpot

ārā visas savas elpošanas spējas tajā kopējā gaisā, no kurienes bet

pēdējā laikā (kā jau no vakardienas un šodienas) tu pirmo reizi ieelpoji

tā iekšā un līdz ar to dzīvē.

XV. Nevis veģetatīvā spirācija, tas nav droši (kas augiem piemīt).

šajā dzīvē mums vajadzētu būt tik dārgai; ne jutīga elpošana,

gan pieradinātu, gan savvaļas zvēru pareiza dzīve; ne arī šī mūsu iztēle

fakultāte; nedz arī to, ka mēs esam pakļauti, lai mūs vadītu un nestu augšā un lejā

mūsu jutekliskās apetītes spēks; vai mēs varam savākties un dzīvot

kopā; vai ka mēs varam pabarot: jo patiesībā tas nav labāks par to

mēs varam iztīrīt mūsu pārtikas ekskrementus. Kādam tad vajadzētu būt

mīļš mums? dzirdēt klabošu troksni? ja ne tā, tad arī nebūt

cilvēku mēles aplaudē. Par daudzu valodu slavēšanu, ir iekšā

efekts nav labāks par tik daudzu mēļu klabināšanu. Ja tad ne

aplausi, kas tev vēl ir palicis dārgs? Šis I

domā: visās savās kustībās un darbībās tu esi aizkustināts un atturīgs

tikai saskaņā ar jūsu patieso dabisko uzbūvi un būvniecību.

Un pie tā mūs ved pat parastās mākslas un profesijas. Jo tas tā ir

uz ko tiecas ikviena māksla, lai kāda tā būtu, tā ir ar mākslu

veikts un sagatavots, var būt piemērots tam darbam, kuram tas ir sagatavots.

Tas ir gals tam, kas vīnogulāju apstrādā, un tam, kas to uzņem
vai nu pieradināt kumeļus, vai apmācīt suņus, tas ir mērķis. Ko vēl dara
bērnu izglītība, un visas apgūtās profesijas mēdz? Noteikti
tad tas ir tas, kam vajadzētu būt dārgam arī mums. Ja šajā konkrētajā
tas tev iet labi, nerūpējies par citu lietu iegūšanu. Bet ir
vai tā ir, ka tu nevari necienīt arī citas lietas? Tad nevar
vai tu tiešām esi brīvs? tad tu nevari būt apmierināts ar sevi: tad tu gribi
kādreiz būt pakļauts kaislībām. Jo tas nav iespējams, bet tam tev jābūt
skaudīgs, greizsirdīgs un aizdomīgs pret tiem, kurus, kā tu zini, var zaudēt
tu no tādām lietām; un atkal viņu slepenais grautājs, kuru tu
redzi savā īpašumā to, kas tev ir dārgs. Īsāk sakot,
viņam noteikti jābūt apjukuma pilnam sevī un bieži jāapsūdz
Dievi, ikvienam, kam šīs lietas ir vajadzīgas. Bet ja tu darīsi
godājiet un cieniet tikai savu prātu, tas padarīs jūs pieņemamu
sevi, pret saviem draugiem ļoti izturīgs; un atbilstošs un
saskaņā ar Dieviem; tas ir, pieņemt ar uzslavām visu, ko viņi dara
labi domās tevi iecelt un piešķirt.
XVI. Zem, virs un ap ir elementu kustības; bet
tikumības kustība nav neviena no šīm kustībām, bet ir nedaudz vairāk
izcils un dievīgs. Kuram ir jābūt ceļam (lai tajā paātrinātos un uzplauktu).
veidā, kas nav viegli saprotams.
XVII. Kurš gan var izvēlēties, ja nebrīnās par viņiem? Viņi labi nerunās

tie, kas ir kopā ar viņiem un dzīvo kopā ar viņiem; tomēr viņi
paši ir ļoti ambiciozi, lai tie, kas sekos, kas viņiem ir
nekad neredzēti un nekad neredzēs, lai runātu par viņiem labu. It kā vīrietis
bēdāties par to, ka tie, kas dzīvoja pirms tam, viņu nav uzslavējuši
viņu.

XVIII. Nekad neiedomājieties neko neiespējamu cilvēkam, kas ar jums
nevar vai nav bez lielām grūtībām; bet neatkarīgi no tā
vispār, jūs varat iedomāties iespējamu un piemērotu jebkuram vīrietim, domājiet tā
ļoti iespējams arī tev.

XIX. Pieņemsim, ka palestrā kāds tevi ir saplosījis
viņa nagus un salauzis tavu galvu. Nu tu esi ievainots. Tomēr tu to dari
neizsaucies; tu neesi uz viņu apvainojies. Jūs viņu neturat aizdomās
pēc tam, kā tas, kas noskatās, lai nodarītu tev ļaunu. Jā, pat tad,
lai gan tu dari visu iespējamo, lai glābtu sevi no viņa, tomēr ne no viņa kā an
ienaidnieks. Tas nav aizdomīga sašutuma dēļ, bet gan
maiga un draudzīga deklinācija. Saglabājiet to pašu prātu un attieksmi
arī citas tavas dzīves daļas. Daudzām lietām ir jābūt, kam mums ir jābūt
iedomība un aizturēšana, it kā mums būtu bijis sakars ar antagonistu plkst
palestra. Jo, kā jau teicu, mums ir ļoti iespējams izvairīties un
samazināsies, lai gan mēs ne aizdomājamies, ne ienīstam.

XX. Ja kāds mani aizrādīs un man to darīs zināmu,
ka jebkurā savā viedoklī vai darbībā es kļūdos, es ar lielāko prieku izdarīšu

ievilkt. Jo tā ir patiesība, pēc kuras es meklēju, ar ko esmu pārliecināts

nekad neviens vīrietis nav cietis; un kā pārliecināts, ka viņš ir ievainots, kas turpinās

jebkura kļūda vai neziņa.

XXI. Es no savas puses darīšu to, kas man pieder; kas attiecas uz citām lietām,

vai lietas ir nesaprātīgas vai iracionālas; vai, ja racionāli, tomēr

maldināti un nezinot patieso ceļu, viņi netraucēs un nenovērs uzmanību

es. Jo kas attiecas uz tiem radījumiem, kas nav saprāta izturēti un viss

citas pasaules lietas un lietas, ko es brīvi un dāsni,

kā ar saprātu beidzies lietas, kurām tāda nav, izmantojiet tās. Un

kas attiecas uz vīriešiem, pret viņiem kā dabiski tā paša iemesla dalībniekiem, mans

rūpes ir izturēties sabiedriski. Bet lai kas tas būtu, ka tu esi

atcerieties piesaukt dievus. Un kas attiecas uz laiku, cik ilgi tu

dzīvosi, lai to darītu, lai tas tev paliek vienaldzīgs,

jo pietiek pat ar trim šādām stundām.

XXII. Maķedonijas Aleksandrs un tas, kurš ģērba savus mūļus, kad reiz

miruši abi nāca pie viena. Jo nu viņi abi tika atsākti tajos

oriģinālās racionālās būtības, no kurienes ir visas lietas pasaulē

pavairoti; vai abi pēc vienas modes tika izkaisīti atomos.

XXIII Apsveriet, cik daudz dažādu lietu, vai tās attiecas uz mūsu

ķermeņi vai mūsu dvēseles vienā mirklī notiek katrā no mums,

un tāpēc tu nedomāsi, vai vēl daudzas lietas vai drīzāk visas lietas
tiek darīts, var vienā reizē pastāvēt un pastāvēt līdzās, ka gan viens, gan
ģenerālis, ko mēs saucam par pasauli.
XXIV. Ja kāds tev uzdod šo jautājumu, kā šis vārds Antonīns
ir rakstīts, vai tu šobrīd nepievērsīs tam savu nodomu, un
izrunāt secībā katru tā burtu? Un, ja kāds sāks iebilst
tevi un strīdēties ar tevi par to; vai tu atkal ar viņu strīdēsies, vai
drīzāk turpini lēnprātīgi, kā esi iesācis, līdz esi katru saskaitījis
vēstule? Šeit tad arī atcerieties, ka katrs pienākums, kas pieder a
cilvēks sastāv no dažiem burtiem vai cipariem, kā tas bija, līdz kuriem
bez trokšņa vai kņadas, turot sevi, jums ir jāturpina kārtīgi
tavs ierosinātais beigas, nepiekāpjoties strīdēties ar to, kas strīdēsies un
izkrist ar tevi.
XXV. Vai nav nežēlīga lieta aizliegt vīriešiem ietekmēt tās lietas, kuras
viņi domā, lai vislabāk piekristu savai dabai un visvairāk tiecas uz to
viņu pašu labums un jēga? Bet tu viņiem to noliedz
brīvība, cik bieži vien tu dusmojies uz viņiem par viņu grēkiem. Par noteikti
viņi tiek vesti pie šiem grēkiem, lai kādi tie būtu, kā viņu labā
un prece. Bet tas tā nav (tu, iespējams, iebildīsiet). Tu
tāpēc māci tos labāk un dari tiem redzamu, bet tu neesi!
dusmīgs uz viņiem.
XXVI. Nāve ir pārtraukšana no sajūtu iespaida,

kaislību tirānija, prāta kļūdas un kalpība

ķermenis.

XXVII. Ja šādā dzīvē tavs ķermenis spēj izturēt, tas ir a

kauns, ka tava dvēsele vispirms noģībst un padodas, uzmanies, lai nenonāktu

filozofs, tu ar laiku kļūsti par vienkāršu ķeizaru un saņem jaunu

tinktūra no tiesas. Jo tas var notikt, ja tu neņemsi vērā.

Tāpēc esiet patiesi vienkāršs, labs, sirsnīgs, nopietns, brīvs no visa

ārišķība, taisnīguma cienītājs, reliģiozs, laipns,

sirsnīgs, stiprs un enerģisks, lai izturētu visu, kas kļūst par tevi.

Centieties turpināt tādu, piemēram, filozofiju (vai jums būtu bijis pilnībā un

pastāvīgi pieteicies tam) būtu tevi radījis un nodrošinājis.

Pielūdziet dievus, sagādājiet cilvēku labklājību, šī dzīve ir īsa.

Labdarības pasākumi un svēts noskaņojums ir vienīgais tās auglis

zemes dzīve.

XXVIII. Dariet visu, kā pienākas Antonīna Pija māceklim.

Atcerieties viņa apņēmīgo noturību lietās, ko viņš darīja saskaņā ar viņu

saprātam, viņa vienlīdzība visās lietās, viņa svētums; dzīvespriecīgums

viņa seja, viņa saldums un tas, cik viņš bija brīvs no visas veltīgās godības;

cik uzmanīgs nonākt pie patiesām un precīzām zināšanām par aktuālajiem jautājumiem,

un kā viņš nekādā gadījumā nepadevās, kamēr nav to izdarījis pilnībā un skaidri

izprast visu uzņēmuma stāvokli; un cik pacietīgi, un bez

jebkuru strīdu, ko viņš izturētu ar viņiem, kas viņu netaisnīgi nosodīja:

kā viņš nekad ne par ko nepārsteigtos, nedz arī nedzirdētu apmelojumus un

nepatiesas apsūdzības, bet ar vislielāko rūpību pārbaudiet un novērojiet vairākas

vīriešu rīcība un attieksme. Atkal, kā viņš nebija ne pretrunīgs, ne

viegli nobijies, ne aizdomīgs, un savā valodā brīvs no visa

pieķeršanās un zinātkāre: un cik viegli viņš apmierinātos ar to

dažas lietas, piemēram, naktsmājas, gultas veļa, apģērbs un parasta barība, un

apmeklējums. Cik spēj izturēt dzemdības, cik pacietīgs; spēj caur savu rezerves

diētu turpināt no rīta līdz vakaram bez nepieciešamības

atkāpjoties pirms savām pierastajām stundām pie dabas vajadzībām: viņa

vienveidība un noturība draudzības jautājumā. Kā viņš izturētu

tiem, kas ar visu drosmi un brīvību iestājās pret viņa uzskatiem; un pat

priecājieties, ja kāds var viņam labāk ieteikt: un visbeidzot, cik viņš ir ticīgs

bija bez māņticības. Visas šīs lietas par viņu atceras, ka

ikreiz, kad tava pēdējā stunda nāks pār tevi, tā var tevi atrast, kā tas notika

viņam, tam gatavs pēc labas sirdsapziņas.

XXIX. Uzmundriniet savu prātu un atkal atcerieties savu prātu no sava dabiskā

sapņi un vīzijas, un kad tu esi perfekti pamodies un vari

uztveriet, ka tie bija tikai sapņi, kas jūs satrauca, kā jaunu

pamodināts no cita veida miega paskaties uz šīm pasaulīgajām lietām ar

tāpat kā tu domāji tiem, ko tu redzēji miegā.

XXX. Es sastāvu no miesas un dvēseles. Manam ķermenim ir viss

vienaldzīgs, pats par sevi tas nevar ietekmēt vienu lietu vairāk nekā citu

ar bažām par jebkādām atšķirībām; kas attiecas uz manu prātu, visas lietas, kas ir

nav viņas darbības robežās, ir pret viņu vienaldzīga un

attiecībā uz viņas pašas operācijām tās pilnībā ir atkarīgas no viņas; viņa arī nē

aizņemts ar jebkuru, bet tiem, kas ir klāt; attiecībā uz nākotni un

pagātnes operācijas, arī tās tagad ir viņai vienaldzīgas.

XXXI. Kamēr pēda dara to, kas tai pieder, un

roka, kas tai pieder, viņu darbs, lai kāds tas būtu, ir

nav pretdabisks. Tātad cilvēks, kamēr viņš dara to, kas pienākas a

cilvēks, viņa darbs nevar būt pret dabu; un ja tas nav pret dabu,

tad arī tas viņam nekaitē. Bet, ja tas tā būtu, laime tā būtu

sastāv no baudas: kā radās bēdīgi slaveni laupītāji, netīras, riebīgas aknas,

paricīdiem un tirāniem, tik lielā mērā, lai viņiem būtu sava daļa

prieki?

XXXII. Vai tu neredzi, kā pat tie, kas piekopj mehāniķu mākslu,

kaut kādā ziņā viņi nav labāki par vienkāršiem idiotiem, tomēr viņi paliek

tuvu viņu amata gaitai, arī viņi nevar atrast savā sirdī

atteikties no tā: un vai tā nav smaga lieta, ka arhitekts vai a

ārstam jāciena savas profesijas gaita un noslēpumi, vairāk
nekā cilvēks savas dabas, saprāta pareizu gaitu un stāvokli,
kas ir kopīgs viņam un Dieviem?
XXXIII. Āzija, Eiropa; kas tie ir, bet kā visas pasaules stūri;
no kuriem visa jūra ir tikai kā viens piliens; un lielais Atona kalns, bet
kā klucis, jo viss pašreizējais laiks ir tikai kā viens mūžības punkts. Viss, sīkais
lietas; visas lietas, kas drīz tiek mainītas, drīz iet bojā. Un visas lietas
nāk no viena sākuma; vai nu visi atsevišķi un īpaši apzināti
un par to ir izlēmis visu ģenerālvaldnieks un gubernators; vai visi līdz
nepieciešamās sekas. Tā, ka šausmīgais pārtraukums, kas atspīdēja lauva, un
visas indes un visas kaitīgās lietas ir tikai (kā ērkšķis un purvi)
godīgu lietu nepieciešamās sekas. Nedomājiet par šiem
tāpēc kā lietas, kas ir pretrunā tām, kuras tu dari lielu godu, un
cieņa; bet domā savās domās par visu patieso avotu.
XXXIV Tas, kas redz to, kas ir tagad, ir redzējis arī visu
jebkad ir bijis vai kādreiz būs, jo visas lietas ir viena veida; un viss patīk
viens pret otru. Bieži meditējiet par visu lietu saistību
pasaule; un uz savstarpējām attiecībām, kas tām ir viena ar otru. Par
visas lietas ir pēc sava veida salocītas un iesaistītas viena citā, un ar
šie līdzekļi visi labi sakrīt. Jo viena lieta izriet no
cits, ar vietējo kustību, pēc dabiskas sazvērestības un vienošanās, un ar
būtiska savienība vai visu vielu samazināšana vienā.

XXXV. Pielāgojies un pielāgojies šim īpašumam un tiem

notikumi, kas ar likteņiem tev ir pievienoti; un mīlestība

tie vīrieši, ar kuriem tavs liktenis ir dzīvot kopā; bet mīli viņus patiesi. An

instruments, rīks, trauks, lai kāds tas būtu, ja tas būtu piemērots

mērķim tas tika radīts, tas ir tā, kā tam vajadzētu būt, lai gan viņš, iespējams, ka

izgatavoja un uzstādīja to, prom no redzesloka un prom. Bet dabiskās lietās tas

spēks, kas tos ierāmējis un iekārtojis, ir un paliek viņos joprojām:

šī iemesla dēļ arī viņa būtu jo vairāk jāciena, un mēs esam

vairāk pienākums (ja mēs varam dzīvot un pavadīt laiku saskaņā ar viņas mērķi

un nodoms) domāt, ka ar mums viss ir kārtībā un saskaņā ar mūsu pašu

prātus. Pēc šīs manieres arī un šajā ziņā tas ir, ka tas, kas ir

kopumā viņš izbauda savu laimi.

XXXVI. Kādas lietas kaut kas nav atbilstošā spēka un

pēc savas gribas vai nu ievērot, vai izvairīties, ja vēlaties

piedāvājiet sev kaut ko no šīm lietām kā labu vai ļaunu; tā ir jābūt

vajag, lai tā kā tu iekristu tajā, ko tu

tu domā ļaunu vai palaiž garām to, ko tu domā par labu, tā arī tu

esi gatavs gan sūdzēties par Dieviem, gan ienīst tos cilvēkus, kuri vai nu

tā patiešām būs vai arī jūs to uzskatīsit par iemeslu kādam no

tev trūkst viena vai iekrītat otrā. Un patiešām mums tas ir jādara

vajadzības izdarīt daudz ļaunuma, ja mēs sliecamies uz kādu no šīm lietām, vairāk vai

mazāk, ar viedokli par jebkādām atšķirībām. Bet, ja mēs domājam un iedomājamies tos

tur ir tikai lietas, kā labas un sliktas, kas pilnībā ir atkarīgas no mūsu pašu gribas

vairs nav iemesla, kāpēc mums vajadzētu vai nu kurnēt pret Dieviem, vai būt

naids ar jebkuru vīrieti.

XXXVII. Mēs visi strādājam vienā virzienā, daži labprātīgi un racionāli

izpratne par to, ko mēs darām: citi bez šādām zināšanām. Kā es domāju

Heraklīts kādā vietā runā par tiem, kas guļ, ka pat viņi strādā

savā veidā, un tie attiecas uz vispārējām pasaules operācijām. Viens

tāpēc cilvēks sadarbojas pēc viena veida un cita pēc cita

šķirot; bet pat tas, kas kurn un savam spēkam pretojas un

kavēt; pat viņš, tāpat kā jebkurš cits, sadarbojas. Par tādiem arī darīja

pasaulei ir vajadzība. Tagad padomā, kuru no tiem tu vēlies

ierindo sevi. Jo to, kas ir visu pārvaldnieks, viņš darīs

labi izmanto tevi, vai tu gribi vai nē, un izmanto tevi (kā daļu un

kopuma loceklis), lai ar viņu sadarbotos, lai ko tu

dara, vēršas pie savu padomu un rezolūciju veicināšanas.

Bet neesiet par kaunu tādu veseluma daļu, kā tas zemisks un

smieklīgs dzejolis (kuru Krisipps kādā vietā piemin) ir daļa no tā

komēdija.

XXXVIII. Vai saule uzņemas viņu darīt to, kas viņam pieder

lietus? vai viņa dēls Eskulapijs, kas dara pareizi zemei

piederēt? Kā ir ar katru no zvaigznēm konkrēti? Lai gan viņi

visi atšķiras viens no otra, un tiem ir vairākas maksas un funkcijas

paši par sevi, vai viņi tomēr nepiekrīt un nesadarbojas vienam

beigas?

XXXIX. Ja tā, tad Dievi ir īpaši apdomājuši tos

lietas, kas ar mani jānotiek, man ir jāstāv viņu apspriedei, kā

diskrēts un gudrs. Jo tas, ka Dievam vajadzētu būt neapdomīgam Dievam, ir lieta

grūti pat iedomāties: un kāpēc viņiem būtu jālemj man nodarīt pāri? priekš kam

peļņa vai nu viņiem, vai Visumam (par ko viņi īpaši rūpējas

jo) varētu no tā izrietēt? Bet, ja tā, tad viņi nav apdomājušies

man jo īpaši, noteikti viņiem ir par visu kopumā, un tiem

šīs vispārējās apspriedes sekas un saskaņotība

Kas notiek ar mani īpaši, man ir jāapņemas un jāpieņem. Bet ja

lai viņi nemaz nav apdomājušies (kas patiešām ir ļoti

neticīgiem, jo tad ne upurēsim, ne

lūdzieties, necieniet mūsu zvērestus, nedz arī vairs neizmantosim nevienu no tiem

lietas, kuras mēs pārliecinājām par klātbūtni un slepenu sarunu

Dievi starp mums, ikdienas lietojums un prakse:) bet, es saku, ja tā, lai viņi

patiesībā nav ne vispārīgi, ne īpaši apsvēruši nevienu no tiem

tās lietas, kas notiek ar mums šajā pasaulē; tomēr paldies Dievam, tas

no tām lietām, kas attiecas uz mani, man ir atļauts apzināti

es pats, un visas manas pārdomas ir tikai par to, kas man var būt

visrentablākais. Tagad tas katram ir visizdevīgākais, kas ir

saskaņā ar viņa konstitūciju un dabu. Un mana daba ir būt

racionāls visās manās darbībās un kā labs, un dabisks pilsētas dalībnieks un

Sadraudzība, pret saviem kolēģiem vienmēr būt sabiedriski un laipni

likvidēts un ietekmēts. Mana pilsēta un valsts, tāpat kā es esmu Antoninus, ir Roma; kā

cilvēks, visa pasaule. Tāpēc tās lietas, kas ir lietderīgas un

izdevīgi tām pilsētām, ir vienīgās lietas, kas ir labas un

man lietderīgi.

XL. Viss, kas ar kādu notiek, ir lietderīgi

vesels. Un tik daudz, lai mūs apmierinātu, varētu pietikt, ka tas ir lietderīgi

kopumā kopumā. Bet tomēr arī to tu vispār uztversi, ja

tu cītīgi uzmanies, lai viss, kas notiek ar kādu cilvēku

vai vīrieši.... Un tagad esmu apmierināts, ka vārdam lietderīgi vajadzētu vairāk

parasti jāsaprot par tām lietām, kuras mēs citādi saucam par vidējām

lietas vai vienaldzīgas lietas; kā veselība, bagātība un tamlīdzīgi.

XLI. Kā parastās izrādes teātrī un citās līdzīgās vietās,

kad tev tie tiek pasniegti, ietekmē tevi; kā joprojām tās pašas lietas

redzētu un tādā pašā veidā padarīt skatu nepateicīgu un nogurdinošu; tātad vai visam, ko mēs redzam visu mūžu, ir jāietekmē mūs. Visiem lietas, kas atrodas augšā un apakšā, joprojām ir tās pašas un no tiem pašiem cēloņiem.

Kad tad būs beigas?

XLII. Ļaujiet vairākām visu veidu un visu veidu cilvēku nāvēm profesijām un visu veidu tautām, esiet mūžīgs jūsu priekšmets domas,... lai tu pat varētu nonākt līdz Filistijam, Fēbusam un Izcelsme. Tagad nododiet citām paaudzēm. Tur mēs pēc daudziem pārmaiņas, kur ir tik daudz drosmīgu oratoru; kur tik daudz kapu filozofi; Heraklīts, Pitagors, Sokrāts. Kur tik daudz varoņu vecie laiki; un tad tik daudz pēdējo laiku drosmīgo kapteiņu; un tā daudzi karaļi. Pēc visiem šiem, kur Eudokss, Hiparhs, Arhimēds; kur tik daudz citu asu, dāsnu, strādīgu, smalku, nelokāmu dispozīcijas; un, cita starpā, pat viņi, kas ir bijuši vislielākie ņirgājas un ņirgājas par šīs mūsu cilvēciskās dzīves trauslumu un īsumu; kā Menips un citi, cik ir bijuši tādi kā viņš. No visiem šie uzskata, ka viņi jau sen visi ir miruši un aizgājuši. Un ko darīt viņi no tā cieš! Nē, tie, kuriem vairs nav palicis vārds, ar ko viņi ir sliktāki par to? Ir viena lieta, un tikai tā, kas ir mūsu laika vērta šajā pasaulē, un mums to vajadzētu ļoti cienīt; un tas ir, saskaņā ar patiesību un taisnību, lēnprātīgi un ar mīlestību pret sarunājies ar viltus un netaisniem cilvēkiem.

XLIII. Kad vēlies sevi mierināt un uzmundrināt, atceries
vairākas viņu dāvanas un tikumi, ar kuriem tu ikdienā sarunājies; kā
piemēram, viena nozare; cita pieticība; uz
trešdaļas brīvību; no cita kāda cita lieta. Par neko tā nevar
ļoti priecājies par vairāku tikumu līdzībām un paralēlēm,
pamanāms un ievērojams to cilvēku nostādnēs, kas dzīvo kopā ar tevi;
it īpaši, ja viņi visi vienlaikus, cik vien tuvu var būt, pārstāv sevi
tev. Un tāpēc jums tie vienmēr ir gatavībā.
XLIV. Vai tu skumsti, ka tu sver tikai tik daudz mārciņu, bet ne
drīzāk trīs simti? Tikpat daudz iemesla tev ir skumt, kā tev
jādzīvo, bet tik daudz gadu, un ne ilgāk. Attiecībā uz tilpumu un saturu
jūs apmierinaties ar to daļu, kas ir atvēlēta
tu, tā tev vajadzētu uz laiku.
XLV. Darīsim visu iespējamo, lai viņus pārliecinātu; bet tomēr, ja
saprāts un taisnīgums ved tevi pie tā, dari to, lai gan tie nekad nav tik daudz
pret to. Bet ja kāds ar spēku pretojas tev un traucēs
tā, pārvērst savu tikumīgo tieksmi no viena objekta uz citu, no
taisnīgums līdz apmierinātam līdzsvaram un jautra pacietība: lai kas iekšā
viens ir tavs šķērslis, tu vari to izmantot, lai to īstenotu
vēl viens tikums: un atcerieties, ka tas bija ar pienācīgu izņēmumu, un
atrunu, ka jūs sākumā sliecāties un vēlējāties. Jo tu to izdarīji
nedomā par neiespējamām lietām. Uz ko tad? ka viss tavs

vēlmes kādreiz varētu tikt ierobežotas ar šādu atrunu. Un
tas tev ir un tu vienmēr vari iegūt, vai vēlamā lieta ir iekšā
tava vara vai nē. Un kas man rūp vairāk, ja tas, kam esmu dzimis
un iznests pasaulē (lai vadītu visas savas vēlmes ar saprātu un
rīcības brīvība) var būt?

XLVI. Ambiciozais pieņem cita cilvēka rīcību, uzslavas un aplausi
būt viņa paša laimei; juteklīgais savu sajūtu un sajūtu; bet viņš
tas ir gudrs, viņa paša rīcība.

XLVII. Jūsu spēkos ir pilnībā izslēgt jebkāda veida iedomību
un viedoklis par šo jautājumu; un ar tiem pašiem līdzekļiem izslēgt
visas bēdas un bēdas no tavas dvēseles. Attiecībā uz lietām un priekšmetiem
pašiem, viņiem pašiem nav tādas varas, ar ko radīt un
uzspiest mums jebkādu viedokli.

XLVIII. Izmantojiet sevi, kad kāds ar jums runā, lai jūs uzklausītu
viņu, tāpat kā starplaikā tu nedod ceļu citām domām; ka
tāpēc tu vari (cik vien iespējams) šķist fiksēts un piestiprināts pie viņa paša
dvēsele, lai kāds viņš būtu, kas ar tevi runā.

XLIX. Tas, kas neder bišu stropam, nevar būt labs arī stropam
bite.

L. Vai nu pasažieri, vai pacienti atradīs vainu un sūdzēsies
vienu, ja tie ir labi nēsāti, vai pārējiem, ja tie ir labi izārstēti? Vai viņi ņem
rūpēties par kaut ko vairāk; vienu, lai viņu kuģa kapteinis tos atved

droši nolaisties, un otru, lai viņu ārsts varētu ietekmēt viņu atveseļošanās?

LI. Cik no tiem, kas nāca pasaulē tajā pašā laikā, kad es darīja, jau esat izgājuši no tā?

LII. Tiem, kas slimo ar dzelti, medus šķiet rūgts; un uz tie, kurus sakodis traks suns, ūdens briesmīgs; un bērniem, a maza bumbiņa šķiet laba lieta. Un kāpēc tad man būtu jādusmojas? vai arī es domāju, ka kļūdas un nepatiesi uzskati ir mazāk spēcīgi, lai padarītu vīriešus pārkāpt, nekā nu choler, būdams nesamērīgs un pārmērīgs, izraisīt dzelte; vai inde, izraisīt dusmas?

LIII. Neviens cilvēks nevar liegt tev dzīvot tā, kā to prasa tava daba. Nekas var notikt ar tevi, bet tas, ko prasa kopējais dabas labums.

LIV. Kādi vīrieši viņi ir, kam viņi cenšas iepriecināt un ko darīt iegūt un ar kādām darbībām: cik drīz laiks aptvers un apglabās visas lietas, un cik daudzus tas jau ir apglabājis!

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

SEPTĪTĀ GRĀMATA

I. Kas ir ļaunums? Tas ir tas, kas jums ir daudzreiz un bieži pasaulē jau redzēts un zināms. Un tik bieži, kā kaut kas notiek kas citādi varētu tevi apgrūtināt, lai šī piemiņa tūlīt nonāk pie tevis atceries, ka tas ir tas, ko tu jau bieži esi redzējis un zinājis. Parasti augšā un apakšā jūs atradīsiet vienas un tās pašas lietas. Pats

tās pašas lietas, par kurām seni stāsti, viduslaiku stāsti un jauni stāsti ir pilnas, ar kurām pilnas pilsētas un pilnas mājas. Nav nekā tāda, kas būtu jauns. Visas lietas, kas ir, ir gan ierastas, gan mazturīgas.

II. Kādas ir bailes no jūsu dogmām vai filozofiskām rezolūcijām un secinājumiem, vajadzētu kļūt mirušiem tevī un zaudēt savu īsto spēku un efektivitāti, lai jūs dzīvotu laimīgi, ja vien tie ir pareizi un korelatīvas fantāzijas un to lietu attēlojumi, uz kurām tie savstarpēji saistīti atkarīgi (kuru nepārtraukti rosināt un atdzīvināt ir jūsu spēkos), ir joprojām ir svaigs un dzīvs? Tas ir manos spēkos attiecībā uz šo lietu ir noticis, lai kas tas būtu, iedomāt to, kas ir pareizi un patiesi.

Ja tā ir, kāpēc tad es esmu satraukts? Tās lietas, kas ir bez manas saprašana, tam vispār nav nekā: un tas ir tikai tas, kas to dara pienācīgi uztrauc mani. Esiet vienmēr šajā prātā, un jums būs taisnība.

III. Tas, par ko lielākā daļa vīriešu uzskatītu sevi par vislaimīgākajiem, un dotu priekšroku pirms visām lietām, ja Dievi viņiem to piešķirtu pēc tam viņu nāvi tu vari atļaut sev, kamēr tu dzīvo; dzīvot atkal. Atkal redzi pasaules lietas, kā tu tās jau esi redzējis.

Priekš kam citam atkal dzīvot? Publiskas izrādes un svinības ar daudz ko pompa un iedomība, skatuves lugas, ganāmpulki un ganāmpulki; konflikti un strīdi:

kauls izmests izsalkušu lāstu kompānijai; ēsma mantkārīgām zivīm; uz sāpīgums un nepārtraukta nožēlojamo skudru nasta, skriešana uz

un turp no pārbiedētām pelēm: mazas lelles, kas vilktas uz augšu un uz leju ar vadiem un

nervi: tie ir pasaules objekti starp visiem tiem, kas tev jāstāv

nelokāmi, lēnprātīgi ietekmēti un brīvi no jebkāda veida sašutuma; ar

šī pareizā saprāta un bažīšanās; ka tā vērtība ir tiem

lietas, ko cilvēks ietekmē, tāpat katrs cilvēks patiesībā ir vairāk vērts

vai mazāk.

IV. Vārds pēc vārda, katram pašam ir jābūt lietām, kas ir

runāts ir iecerēts un saprasts; un tātad lietas, kas ir izdarītas,

mērķis pēc mērķa, katrs pats par sevi tāpat. Un tāpat kā jautājumā

mērķiem un darbībām, mums šobrīd ir jāredz, kāds ir pareizais lietojums un

katra attiecības; tik daudz vārdu mums ir jābūt tikpat gataviem, lai tos apsvērtu

katram, kāda ir patiesā nozīme un tās nozīme

patiesība un daba, lai arī kā to lietotu.

V. Vai tam pietiek ar manu saprātu un izpratni, vai nē? Ja tā būtu

pietiekami, bez privātiem aplausiem vai publiskas ārišķības

instrumentu, kas pēc būtības esmu nodrošināts, es to izmantošu

darbs rokā, kā instruments, kas pēc būtības esmu nodrošināts.

ja tā nav, un citādi tas man nepieder īpaši kā a

privātais pienākums, vai nu atdošu, un atstāšu kādam citam

vai es to centīšos; bet ar dažu palīdzību

otrs, kurš ar mana saprāta kopīgu palīdzību spēj kaut ko pievest

iet, kas tagad būs sezonāls un noderīgs kopējam labumam. Par

ko es daru vai nu viens, vai ar kādu citu, vienīgais, ko

Man ir jādomā, lai tas būtu labi un lietderīgi sabiedrībai. Par kā

lai uzslavētu, apsveriet, cik daudz to, kuri kādreiz tika ļoti slavēti, ir tagad

jau diezgan aizmirsti, jā tie, kas viņus uzslavēja, kā pat viņi

paši jau sen ir miruši un aizgājuši. Tāpēc nekaunieties,

ikreiz, kad tev jāizmanto citu palīdzība. Lai arī kā tas būtu

ir tev uzticēts īstenot, tev tas ir jāierosina sev, kā

sienu mērogošana ir karavīram. Un ko tad, ja tu iziesi cauri

klibums vai kāds cits traucēklis māksla, kas nespēj aizsniegties līdz augšai

tikai sliedes, kuras jūs varat veikt ar cita palīdzību; vīst

tāpēc tu to padod, vai arī dari to ar mazāku drosmi un

veiklība, jo tu nevari to visu paveikt viens?

VI. Lai nākotnes lietas tevi neapgrūtina. Jo, ja nepieciešams, tas ir nepieciešams

tie notiks, tad tu būsi par tiem nodrošināts

ar vienu un to pašu iemeslu, ar kuru viss, kas tagad ir, tiek veidots gan

tev pieņemami un pieņemami. Visas lietas ir saistītas un adītas

kopā, un mezgls ir svēts, un pasaulē nav nekā,

tas nav laipni un dabiski attiecībā uz kādu citu lietu, vai arī tas ir

nevis kaut kāda atsauce un dabiska atbilstība tam, kas ir

pasaulē turklāt. Jo visas lietas ir sarindotas kopā, un pēc tā

pienācīga vieta un kārtība, ko katrs ievēro,

viņi visi kopā piekrīt viena un tā paša veidošanai

κόσμος jeb pasaule: it kā tu teici, piemīlība

gabals, vai sakārtota kompozīcija. Visām lietām ir taču

viena un tā pati kārtība; un caur visām lietām viens un tas pats Dievs,

tā pati būtība un viens un tas pats likums. Ir viens kopīgs iemesls un viens

vispārpieņemta patiesība, kas pieder visiem saprātīgiem radījumiem, jo neviena tā nav

tur izņemot vienu pilnību no visām viena veida radībām, un

tā paša iemesla dalībnieki.

VII. Viss, kas ir materiāls, drīz pazūd kopējā

veseluma būtība; un viss, kas ir formāls vai jebkas, ko dara

Atdzīvināt to, kas ir materiāls, drīz tiek atsākts par parasto saprātu

veselums; un visu slavu un atmiņu drīz vien aprij

kopējais vecums un ilgums.

VIII. Saprātīgai būtnei viena un tā pati darbība atbilst abiem

dabai un saprātam.

IX. Taisni no sevis, nevis taisni.

X. Tā kā vienā ķermenī apvienojas vairāki locekļi, saprātīgi radījumi ir vienoti

ķermenis sadalīts un izkliedēts, viss radīts un sagatavots vienam kopējam

darbība. Un to tu sapratīsi, jo labāk, ja izmantosi

bieži sev teikt: es esmu μέλος, vai

saprātīgu vielu masas un ķermeņa loceklis. Bet ja tu darīsi

saki, ka esmu μέρος vai daļa, tu vēl neesi

mīli vīriešus no sirds. Prieks, ko tu izjūti vingrojot

devība, vēl nav pamatota ar pienācīgu racionalizāciju un tiesībām

izpratne par lietu būtību. Tu vēl to dari

šī zeme knapi, kā ērta un piemērota lieta; nē, kā darot labu

sev, kad tu dari labu citiem.

XI. No ārējām lietām notiek tas, kas notiek ar to, kas var

cieš no ārējiem negadījumiem. Tās lietas, kas cieš, ļauj viņiem sūdzēties

paši, ja vēlas; kas attiecas uz mani, kamēr es neko tādu neiedomājos,

ka tas, kas ir noticis, ir ļauns, man nekas nav skāris; un tas ir manos spēkos

lai neko tādu neiedomātu.

XII. Lai ko kāds darītu vai teiktu, tev jābūt labam; nevis priekš

jebkura cilvēka dēļ, bet savas dabas dēļ; it kā vai nu zelts, vai

smaragdam vai purpursarkanai krāsai vienmēr vajadzētu sev pateikt: lai kas būtu

cilvēks vai nu dara, vai saka: man joprojām ir jābūt smaragdam, un man ir jāsaglabā savs

krāsa.

XIII. Tas kādreiz var būt mans komforts un drošība: mana izpratne, tas

valda pār visiem, pats par sevi nesagādās nepatikšanas un satraukumu

pati par sevi. To es saku; tas neliks sevi nekādās bailēs, tas nenovedīs

sevi jebkādā aizrautībā. Ja tas ir jebkura cita spēkos

piespiest to baidīties vai skumt, viņš var brīvi izmantot savu spēku. Bet

pārliecināts, vai pati par sevi to nedara, izmantojot kādu nepatiesu viedokli vai pieņēmumu

sliecas uz jebkuru šādu nostāju; baiļu nav. Attiecībā uz

ķermeni, kāpēc man par sava ķermeņa bēdām būtu jākļūst par mana prāta bēdām?

Ja tas pats par sevi var baidīties vai sūdzēties, ļaujiet tam. Bet kas attiecas uz dvēseli,

kas patiešām var būt tikai patiesi saprātīgi vai nu bailēm, vai bēdām; uz kuru

tikai tas piederas saskaņā ar tās dažādajām iztēlēm un viedokļiem, uz

atzīt kādu no šiem vai to pretējiem; tu vari uz to paskatīties

sevi, lai tas neko neciestu. Pamudiniet viņu uz šādu viedokli vai

pārliecināšana. Sapratne pati par sevi ir pietiekama, un

nav vajadzīga (ja pati sevi nepieprasa) neviena cita lieta

izņemot sevi, un līdz ar to, tā kā tai neko nevajag, tā arī nevar

lai kaut kas satrauc vai traucē, ja pats tas netraucē un nekavē

pati par sevi.

XIV. Kas ir

εὐδαιμονία, vai

laime: bet ἀγαθὸς

δαίμων, vai, labs dēmons, vai gars? Kas

tad tu dari šeit, ak, viedoklis? Pie Dieviem es tev zvēru, ka tu

ej prom, kā tu to nopietni, jo tu man nav vajadzīgs. Tu tiešām esi nopietns

man saskaņā ar tavu seno ieradumu. Tas ir tas, ka visi vīrieši

jebkad ir bijuši pakļauti. Tāpēc es neesmu dusmīgs, ka tu atnāci
ar tevi, tikai pagājis, tagad, kad esmu atradis tevi, kas tu esi.
XV. Vai kāds cilvēks ir tik neprātīgs, lai baidītos mainīties, kam viss, kas
kādreiz nebija parādā par savu būtību? Un kas tas ir, kas ir patīkamāk un
vairāk pazīstams ar Visuma dabu? Kā tu pats varēji to izmantot
tavas parastās karstās vannas, vai malka, kas tās vispirms silda, nebūtu
mainījies? Kā tu varēji saņemt barību no tām lietām, kas
tu esi ēdis, ja tos nevajadzētu mainīt? Var gandrīz kaut ko citu
(kas ir lietderīgi un izdevīgi) īstenot bez izmaiņām? Kā
vai tad tu neuzskati, ka arī tu pie nāves nonāksi
izmaiņas, ir tāda paša rakstura lieta, un tā ir nepieciešama
Visuma daba?
XVI. Caur Visuma vielu, kā caur straumes eju
visas atsevišķas struktūras, kas ir vienādas, un visi līdzstrādnieki
ar pašu Visumu kā vienā no mūsu ķermeņiem, kuru vidū ir tik daudz locekļu
paši. Cik tādu kā Krisips, cik tādu kā Sokrāts, kā
daudzus, piemēram, Epiktētu, pasaules vecums jau sen ir aprijis
un aprija? Lai tas jums pieder, vai nu vīrieši, vai uzņēmumi
iespēja padomāt, lai tavas domas nenovirzītos un
tavs prāts pārāk nopietni pievērsies jebkam, katrā šādā gadījumā
šobrīd nāk tev prātā. No visām manām domām un rūpēm ir tikai viena lieta
būs objekts, ka es pats neko nedaru, kas būtu pareizi

cilvēka uzbūve (vai nu attiecībā uz pašu lietu, vai attiecībā uz
par izdarīšanas veidu vai laiku) ir pretrunā. Laiks, kad tu
būs aizmirsis visas lietas, ir pie rokas. Un tas laiks arī ir plkst
roka, kad tevi visi aizmirsīs. Kamēr esi, piesakies
sevi tam, jo īpaši tam, kas cilvēkam, jo viņš ir marts, ir vispiemērotākais
un patīkami, un tas ir, lai cilvēks pat mīlētu tos, kas pārkāpj
pret viņu. Tas tā ir, ja tajā pašā laikā notiek kaut kas tāds
tu atceries, ka viņi ir tavi radinieki; ka tas ir cauri
nezināšana un pret viņu gribu, ka viņi grēko; un tas ir ļoti
pēc neilga laika jūs un viņa vairs nebūs. Bet pāri visam
ko viņš tev nav nodarījis pāri; par to ar viņu tavs prāts un
izpratne nav padarīta sliktāka vai zemiskāka nekā tā bija iepriekš.
XVII. Visuma, visu lietu kopējās būtības daba
it kā no tik daudz vaska tagad, iespējams, ir izveidojies zirgs; un tad,
iznīcinot šo figūru, tas ir no jauna rūdījis un veidojis to
koka formā un būtībā: tad tas atkal formā un
vīrieša būtība: un tad atkal kādā citā. Tagad katrs no
tie pastāv, bet ļoti īsu brīdi. Kas attiecas uz izšķīšanu, ja tā
nav apgrūtinoša lieta krūtīm vai stumbram, lai jūs būtu savienoti; kāpēc
vai būtu bēdīgāk tikt šķirtam?
XVIII. Dusmīgs vaigs ir ļoti pret dabu, un tas bieži vien ir
nāves brīdī nonākušo pareizu seju. Bet vai tā bija

tā, ka visas dusmas un kaislības tevī bija tik pamatīgi apdzisušas, ka
to vairs nebija iespējams aizdedzināt, tomēr to nedrīkst darīt
tu esi apmierināts, bet turpini censties ar labām patiesām sekām
racionalizācija, perfekti ieņemt un saprast, ka visas dusmas un
kaislība ir pret saprātu. Jo ja tu nebūsi saprātīgs pret savu
nevainība; ja arī tas tev vairs nav, tad labuma mierinājums
sirdsapziņa, ka tu visu dari saskaņā ar saprātu
vai tu vēl dzīvo? Visas lietas, ko tu tagad redzi, ir tikai a
brīdis. Tā daba, ar kuru tiek pārvaldītas visas lietas pasaulē,
drīz radīs pārmaiņas un pārmaiņas viņiem un pēc tam arī viņu
vielas padara citas lietas sev līdzīgas: un tad drīz pēc citām
atkal par šo lietu un būtību: ka tā ar šiem līdzekļiem,
pasaule joprojām var šķist svaiga un jauna.
XIX. Ikreiz, kad kāds pārkāpj citu, nekavējoties apsveriet
ar sevi, ko viņš uzskatīja par labu, kas par ļaunu,
kad viņš izdarīja pārkāpumu. Par to, kad tu to zināsi, tu viņu apžēlosi
nebūs iemesla ne brīnīties, ne dusmoties. Par vai nu tu
tu esi putekļi, tomēr dzīvo tajā maldībā un neziņā, tāpat kā putekļi
pieņemsim vai nu to pašu, ko viņš dara, vai kādu citu līdzīgu pasaulīgu
lieta, būt labam; un tāpēc tev ir pienākums viņam piedot, ja viņš to ir darījis
ko tu tādā gadījumā būtu darījis pats. Vai arī ja tā būtu
ka tu vairs neuzskati vienas un tās pašas lietas par labām vai ļaunām,

ko viņš dara; kā gan tu vari būt žēlsirdīgs pret to, kas kļūdās?

XX. Nedomājiet par nākotni, it kā tās būtu klāt
bet no tiem, kas ir klāt, ņem dažus malā, ko tu paņem visvairāk
gūstiet labumu no viņiem un īpaši ņemiet vērā, cik brīnišķīgi jūs
es viņus vēlētos, ja viņi nebūtu klāt. Bet esiet uzmanīgi, lai tas nenotiktu
ka, kamēr tu putekļi nosēdina savu apmierinātību ar esošajām lietām, tu aug
ar laiku, lai viņus pārspīlēti, kā to vēlas (lai arī tas būtu
tā izkritīs) jums vajadzētu būt nepatikšanām un nepatikšanām. Noslēdzies
sevi sevī. Tāda ir tava saprātīgā pavēlēšanas būtība
daļa, it kā tā īstenotu taisnīgumu un tādējādi nodrošinātu mieru
sevī tas ir pilnībā apmierināts ar sevi bez citiem
lieta.

XXI. Noslaucīt visu viedokli palikt spēku un vardarbību nesaprātīgi
iekāres un pieķeršanās: ierobežojiet pašreizējo laiku, pārbaudiet, vai tas ir
lai tas būtu noticis vai nu ar sevi, vai ar kādu citu: sadaliet visus klātesošos
objekti, vai nu formālajā, vai materiālā, domājiet par pēdējo
stundu. Tas, ko tavs tuvākais ir izdarījis, kur vaina
Lieth, tur ļaujiet tai atpūsties. Pārbaudi to, kas tiek runāts, secībā. Ļaujiet tev
prāts iekļūst gan sekās, gan cēloņos. Priecājieties paši
ar patiesu vienkāršību un pieticību; un ka visas starp lietas
tikums un netikums tev ir vienaldzīgi. Visbeidzot, mīliet cilvēci; paklausīt
Dievs.

XXII. Visas lietas (viņš saka) notiek pēc noteiktas kārtības un vienošanās. Un ko darīt, ja tikai elementi.

Pietiks atcerēties, ka visas lietas kopumā ir noteiktas pasūtījums un tikšanās: vai, ja tas ir tikai daži. Un kas attiecas uz nāvi, tas vai nu dispersija, vai atomi, vai iznīcināšana, vai izzušana, vai notiks tulkojums. Un kas attiecas uz sāpēm, tas, kas ir neciešamo drīz beidz nāve; un tam, kas iztur ilgi, ir vajadzīgs būt pieļaujamam; un ka prāts tikmēr (kas ir viss kopā) var iejaukšanas vai pārtveršanas veidā, apturot visa veida tirdzniecība un simpātijas pret ķermeni, joprojām saglabā savu mieru. Tavu izpratni tas nepasliktina. Kas attiecas uz tām daļām, kuras cieš, lai viņi paši paziņo savas bēdas, ja var. Kas attiecas uz uzslavām un uzslavas, apskatīt viņu prātu un izpratni, kādā īpašumā viņi atrodas; kādas lietas viņi lido un ko viņi meklē: un tas kā jūrmalā viss, kas iepriekš bija redzams, atrodas pie nepārtrauktības virkne jaunu smilšu kaudžu sabēra viena pēc otras, drīz vien paslēpās un pārklāts; tā šajā dzīvē visas agrākās lietas ar tām, kuras tūlīt izdodas.

XXIII. Ārpus Platona. 'Tas, kura prāts ir apveltīts ar patiesību augstsirdība, kurš ir pieradis pie pārdomām par visiem reizes un par visām lietām kopumā; vai šī mirstīgā dzīve var būt (tu domā) viņam šķiet kāda liela lieta? Tas nav iespējams, viņš atbildēja. Tad

arī tāda viena konta nāve nebūs smaga lieta? Nekādā gadījumā.

XXIV. No Antistēna. “Tā ir prinča lieta darīt labi un būt

slikti runāts. Tā ir apkaunojoša lieta, kurai jāpakļaujas sejai

prāts, lai tas tiktu iekārtots tādā formā, kādā tas būs, un lai tas tā būtu ietērpts

griba; un lai prātam nevajadzētu tik daudz rūpēties par sevi, kā

veido sevi un ģērbjas tā, kā viņai pienākas.

XXV. No vairākiem dzejniekiem un komiksiem. 'Tas tev maz noderēs,

lai vērstu savas dusmas un sašutumu uz tām lietām, kurām ir

kritis tev pāri. Jo viņi to nejūt,

uc Tu padarīsi sevi par apsmieklu; gan pie dieviem

un vīrieši utt. Mūsu dzīvība tiek pļauta kā nobriedusi vārpa; viens vēl ir

stāv un cits ir lejā utt. Bet, ja tā, tad es un mani bērni

dievi atstātu novārtā, pat tam ir kāds iemesls utt. Kā

kamēr tiesības un taisnīgums ir manā pusē utt. Lai nežēlotos ar viņiem,

nedrebēt utt.'

XXVI. Ārpus Platona. Manai atbildei, kas ir pilna ar taisnīgumu un vienlīdzību, vajadzētu būt

šis: tava runa nav pareiza, cilvēk! ja tu domā, ka tas, kas ir no

jebkura vērtība, būtu jāuztver vai nu dzīvība, vai nāve, kā jautājums

liels apdraudējums un briesmas; un nevajadzētu padarīt to par viņa vienīgo rūpi

pārbaudīt viņa paša rīcību, neatkarīgi no tā, vai tā ir taisnīga vai netaisnīga: vai a

labs, vai ļauns cilvēks utt. Jo tā patiesībā ir lieta,

Ak jūs Atēnu vīri. Kādu vietu vai staciju kāds vīrietis ir izvēlējies

sev, spriežot par to vislabāko sev; vai ir ar likumīgu pilnvaru likts un

Es domāju, ka esmu iedzīvojies tajā (neskatoties uz briesmām)

lai viņš paliktu kā tāds, kas nebaidās ne nāves, ne nekā

citādi, tik ļoti viņš baidās izdarīt jebko, kas ir ļauns un

apkaunojošs utt. Bet, cienījamais kungs, apsveriet, vai es lūdzu, vai tā ir patiesība

dāsnums un patiesa laime, nevis sastāv no kaut kā cita,

nekā mūsu vai citu cilvēku dzīvības saglabāšanā. Jo tā ir

nevis tā vīrieša daļa, kas patiešām ir vīrietis, vēlme dzīvot ilgi vai vēlēties

pelni daudz no savas dzīves, kamēr viņš dzīvo, bet drīzāk (kas tāds ir) gribēs

šajās lietās pilnībā atsaucas uz Dieviem un tam tic

ko katra sieviete viņam var pateikt, ka neviens vīrietis nevar izvairīties no nāves; vienīgais

lieta, par ko viņš domā un rūpējas, ir tas, kurā laikā viņš

dzīvo, viņš var dzīvot tik labi un tik tikumīgi, cik vien iespējams, utt.

Aplūkot, un ar acīm sekot līdzi zvaigžņu gaitai un

planētas, it kā tu skrietu ar tām; un pastāvīgi paturēt prātā

vairākas elementu izmaiņas savā starpā. Tādām iedomām un

iztēles, ļoti palīdz iztīrīt mūsu sārņus un netīrumus

zemes dzīve utt. Tas ir arī lielisks Platona fragments, kur viņš

runā par pasaulīgām lietām šādos vārdos: 'Tev arī ir kā no dažiem

augstāka vieta skaties uz leju, it kā uz šīs pasaules lietām, it kā

ganāmpulki, armijas, strādnieku darbi, laulības, šķiršanās, paaudzes,

nāves gadījumi: tiesu un tiesu iestāžu nemieri; tuksneša vietas;

vairākas barbaru tautas, publiskie svētki, sēras, gadatirgi,

tirgi. Kā visas lietas uz zemes ir neparastas; un cik par brīnumu

lietas, kas ir pretējas viena otrai, sakrīt ar skaistumu un pilnību

šis Visums.

XXVII. Atskatīties uz bijušo laikmetu lietām, kā uz daudzajiem

vairāku monarhiju un sadraudzības valstu izmaiņas un konversijas. Mēs varam

arī paredzēt lietas nākotnē, jo tās visas būs viena veida;

nav arī iespējams, ka viņiem vajadzētu atstāt melodiju vai pārtraukt to

koncerts, kas tagad it kā sākas ar šīm lietām, kas tagad ir paveiktas

un ieviesta pasaulē. Tāpēc viss ir viens, vai a

cilvēks ir šīs dzīves lietu skatītājs tikai četrdesmit gadus, vai ne

Viņš redz tos kopā desmit tūkstošus gadu, jo ko viņš vēl redzēs? 'Un

tās daļas, kas nākušas no zemes, atgriezīsies pie zemes

atkal zeme; un tie, kas nākuši no debesīm, arī atgriezīsies pie tiem

tās debesu vietas.' Neatkarīgi no tā, vai tā ir vienkārša izšķīdināšana un atsaistīšana

sajaukto atomu daudzveidīgās sarežģītības un samezglojumi; vai daži

tāda vienkāršo un neiznīcīgo elementu izkliedēšana... 'Ar gaļu

un dzērieni un ūdenslīdēju piekariņi, viņi cenšas novirzīt kanālu, ka viņi

varētu nenomirt. Tomēr mums ir jāpacieš šis vēja pūslis, kas nāk

no augšienes, lai gan mēs nekad tik daudz pūlamies un strādājam.

XXVIII. Viņam ir stiprāks ķermenis, un viņš ir labāks cīkstonis nekā es. Kas

tad? Vai viņš ir bagātīgāks? vai viņš ir pieticīgāks? Vai viņš panes visu nelabvēlīgo

izredzes ar lielāku mieru: vai ar viņa kaimiņa pārkāpumiem ar vairāk

lēnprātību un maigumu nekā es?

XXIX. Ja šo lietu var risināt atbilstoši šim nolūkam, kas

gan dieviem, gan cilvēkiem ir kopīgs, nevar būt taisnīga bēdu iemesla

vai bēdas. Par to, kur auglis un ieguvums no labi iesāktas darbības un

saukt pie atbildības saskaņā ar cilvēka pareizu konstitūciju, var pļaut un

iegūts vai ir pārliecināts un pārliecināts, ka jebkāds kaitējums ir pretrunā saprātam

ja būtu aizdomas. Visās vietās un vienmēr tas ir tavā

ir noticis reliģisks spēks aptvert jebko pēc Dieva iecelšanas

tev un taisnīgi runāt ar tiem cilvēkiem, kas tev jādara

ar, un precīzi pārbaudīt katru iedomātā, kas rada sevi, ka

nekas nedrīkst paslīdēt un iezagt, pirms neesi pareizi aizturējis

tā patiesā būtība.

XXX. Neskatieties uz citu cilvēku prātiem un izpratni; bet paskaties

tieši uz priekšu, kur daba, gan ka Visuma, tajos

lietas, kas ar tevi notiek; un jo īpaši tavs šajās lietās

ko tu dari: vada un vada tevi. Tagad katrs ir saistīts

to darīt, kas ir konsekvents un atbilstošs viņa noteiktajam mērķim

īstu dabisko konstitūciju viņš tika ordinēts. Kas attiecas uz visām pārējām lietām,

tie ir paredzēti saprātīgu radījumu lietošanai: tāpat kā visās lietās mēs

redziet, ka tas, kas ir sliktāks un zemāks, tiek radīts tam, kas ir

labāk. Saprātīgi radījumi, tie ir ordinēti viens otram. Tas

tāpēc katra cilvēka uzbūves galvenais ir tas, ko viņš vēlas

kopējais labums. Otrs ir tas, ka viņš nepakļaujas nekādām iekārēm un kustībām

no miesas. Jo tā ir daļa un privilēģija saprātīgiem un

intelektuālās spējas, ka viņa var sevi tā sasaistīt, jo nedz

ne jutīgās, ne apetītes spējas jebkurā gadījumā nevar viņai dominēt.

Abiem tie ir brutāli. Un tāpēc pār abiem viņa izaicina

meistarība, un vienalga nevar izturēt, ja ir pareizajā noskaņojumā, būt pakļautam

ne vienam, ne otram. Un tas patiešām ir vistaisnīgākais. Jo pēc dabas viņa bija ordinēta

lai pavēlētu visu ķermenī. Trešā lieta, kas pieder cilvēkam pēc viņa

konstitūcija, ir, lai izvairītos no jebkādiem izsitumiem un nokrišņiem; un nebūt

pakļauts kļūdām. Tad ļaujiet prātam pielietot šīs lietas un aiziet

taisni, nenovēršot uzmanību par citām lietām, un viņai tas ir

beigas un līdz ar to arī viņas laime.

XXXI. Kā tāds, kurš bija dzīvojis un kuram tagad bija jāmirst ar tiesībām, neatkarīgi no tā, kas ir

tomēr paliekot, piešķiriet to tikumīgajam kā žēlīgu pārpalikumu
dzīvi. Mīli un ietekmē tikai to, lai kas arī notiktu un būtu
ar tev paredzētajiem likteņiem. Kas var būt saprātīgāks? Un kā
kaut kas ar tevi notiek krustā vai nelaimes ceļā, atceries
šobrīd un liec tavu acu priekšā dažu citu cilvēku piemērus
kam tas pats reiz notika tāpat. Nu, ko viņi izdarīja?
Viņi skumst; viņi brīnījās; viņi sūdzējās. Un kur viņi ir tagad? Visi
miris un aizgājis. Vai arī tu būsi kā viens no viņiem? Vai drīzāk atstājot
pasaules vīrieši (kuru dzīve gan attiecībā uz sevi, gan tiem, kas
viņi sarunājas, ir nekas cits kā tikai mainīgums; vai tik nepastāvīgi vīrieši
prāti kā nepastāvīgi ķermeņi; arvien mainās un drīz mainījās paši) ļaujiet tam
esi jūsu vienīgā rūpe un mācība, kā to visu pareizi izmantot
nelaimes gadījumi. Jo tie ir labi izmantojami, un tie izrādīsies
tev ir piemērota lieta, pie kuras strādāt, ja tā būs gan tava, gan tava aprūpe
vēlies, lai viss, ko tu dari, tev pašam patiktu un apstiprinātu
sevi par to. Un abi šie, redzi, ka tu labi atceries, saskaņā ar kā
rīcības jautājuma daudzveidība, par kuru jūs nodarbojaties
pieprasīt. Skatieties iekšā; iekšā ir visa labā avota. Tāda strūklaka,
kur avota ūdeņi nekad nevar pietrūkt, tāpēc tu rok vēl dziļāk un
dziļāk.
XXXII. Tev ir jāizmanto arī pats, lai saglabātu savu ķermeni fiksētu un stabilu;
bez jebkādām brīvām kustībām vai pozām. Un tāpat kā jūsu

seju un izskatu, tavs prāts viegli var pār tiem paturēt tos
kas ir nopietns un pienācīgs; tāpēc ļaujiet tai izaicināt to pašu varu pār
arī visu ķermeni. Taču ievērojiet visas lietas šādā veidā, kā tas ir
bez jebkāda veida aizkustinājuma.

XXXIII. Patiesas dzīves māksla šajā pasaulē vairāk līdzinās cīkstoņa mākslai,
nekā dejotāja prakse. Jo šajā viņi abi vienojas, mācīt vīrieti
viss, kas viņam uzkrīt, lai viņš būtu tam gatavs, un nekas
var viņu nogāzt.

XXXIV. Jums ir nepārtraukti jāpārdomā un jāapsver ar sevi, kas
kā viņi ir, un viņu prātam un izpratnei, kas ir
viņu pašreizējo īpašumu, kura labo vārdu un liecību tu vēlies. Par
tad arī tu neredzēsi iemeslu sūdzēties par tiem, kas apvainojas
viņu gribas; vai atrast kādu trūkumu pēc viņu aplausiem, ja reiz tu to dari
iekļūt patiesajā spēkā un pamatot gan savus uzskatus, gan no
viņu vēlmes. "Neviena dvēsele (viņš saka) labprātīgi nav pazaudēta no patiesības" un
līdz ar to ne taisnīguma, ne atturības, ne laipnības dēļ, un
maigums; ne arī par kaut ko līdzīgu. Tas ir visvairāk nepieciešams
ka tev tas vienmēr jāatceras. Jo tā tu būsi daudz vairāk
maiga un mērena pret visiem vīriešiem.

XXXV. Lai kādas sāpes tu būtu, lai tas tev tūlīt ienāk prātā,
ka tā nav lieta, par ko tev būtu jākaunas, tāpat tas nav a
Tas, ar ko var būt tava saprašana, kurai ir visu valdība

pasliktinājās. Jo ne pēc būtības, ne attiecībā uz

tā beigas (tas ir, lai radītu kopējo labumu) vai tas var mainīties un

to sabojāt. Arī tas par Epikūru var palīdzēt lielākajā daļā sāpju

par to, ka tas nav "ne nepanesams, ne mūžīgs"; tāpēc pieturies pie tā

saprāta patiesās robežas un robežas un nedod ceļu viedoklim. Šis

arī jums ir jāņem vērā, ka ir daudzas lietas, kas bieži vien

nesaprātīgi apgrūtinoši un satraukt tevi, jo neesi bruņots pret viņiem ar pacietību,

jo tie parasti neiet zem sāpju nosaukuma, kas ļoti būtībā

tiem ir tāds pats raksturs kā sāpēm; kā nemierīgi snaust, ciest karstumu,

gribēt ēstgribu: kad tāpēc kāda no šīm lietām tevi dara

neapmierināts, pārbaudi sevi ar šiem vārdiem: Tagad sāpes tev ir devušas

folija; tava drosme tev ir pievīlusi.

XXXVI. Pievērsiet uzmanību, lai jūs nevienā brīdī nepaliktu tik ietekmēts, kaut arī pret to

nedabiski ļauni cilvēki, jo parastie vīrieši parasti ir viens pret otru.

XXXVII. Kā mēs zinām, vai Sokrats patiešām bija tik izcils un no tā

ārkārtējs raksturs? Par to viņš nomira vēl krāšņāk, ka viņš

strīdējās ar sofistiem vairāk smalkumu; ka viņš noskatījās salnā

uzcītīgāk; ka viņam tika pavēlēts atvest nevainīgo Salamīniju

atteicās to darīt dāsnāk; tas viss nederēs. Nedz arī to, ka viņš

staigāja ielās ar lielu smagumu un majestātiskumu, kā tika iebilsts

viņu pretinieki, par ko cilvēks tomēr var šaubīties,

vai tas bija tā vai nē, vai, kas pāri visam pārējam, ja tā, lai tā būtu

Ja tas būtu patiess, vīrietis to labi apsvērtu, vai tas būtu slavējams vai

neslavējams. Tāpēc lieta, kas mums ir jānoskaidro, ir šī;

kāda dvēsele bija Sokratam: vai viņa raksturs bija tāds; kā

ka viss, uz ko viņš stāvēja un pēc kā meklēja šajā pasaulē, bija tik tikko

to, lai viņš vienmēr būtu taisnīgi un svēti pret cilvēkiem

pret Dieviem. Nevajag sevi bezjēdzīgi nomocīt ar ļaunumu

citiem, nedz arī nekad piekāpjoties neviena cilvēka ļaunajam faktam vai ļaunumam

nodomiem, izmantojot bailes vai draudzības iesaistīšanos. Vai no

tās lietas, kas ar viņu notika pēc Dieva rīkojuma, viņš arī nedarīja

brīnos par to, kad tas notika, vai uzskatīja to par nepanesamu tiesas procesā

no tā. Un visbeidzot, vai viņš nekad necieta, lai viņam justu līdzi

ķermeņa sajūtas un jūtas. Jo mēs nedrīkstam domāt, ka Daba

tā ir samaisījusi un rūdījusi to ar ķermeni, kā viņai nav spēka

ierobežot sevi un pašai paredzēt savus mērķus un gadījumus.

XXXVIII. Jo tas ir ļoti iespējams, ka vīrietim ir jābūt ļoti

dievišķs cilvēks un tomēr būt pilnīgi nezināms. Tas jums vienmēr ir jāpatur prātā

par to, ka vīrieša patiesā laime ir ļoti maz

lietas. Un ka, kaut arī tu esi izmisumā, tu vienmēr būsi a

labs loģiķis vai dabaszinātnieks, tomēr tu nekad neesi tālāk

tas nav vai nu liberāls, vai pieticīgs, vai labdarīgs, vai paklausīgs

Dievs.

XXXIX. Brīvs no jebkādas piespiešanas visā jautrībā un mundrumā

var beigties tavs laiks, lai gan cilvēkiem nevajadzētu iesaukties pret tevi

daudz, un savvaļas zvēriem vajadzētu ievilkt tavus nabagos locekļus

lutināta gaļas masa. Par ko gan šajos vai līdzīgos gadījumos

vajadzētu traucēt prātam saglabāt savu atpūtu un mieru, kas sastāv

gan pareizi vērtējot lietas, kas ar viņu notiek, gan iekšā

visu pašreizējo lietu un gadījumu gatavu izmantošanu? Tā ka viņas spriedums

var teikt tam, kas viņu piemeklējis krusta ceļā: šajā tu esi

ļoti darbos un saskaņā ar jūsu patieso dabu: neskatoties uz to, ka

spriedums viedoklis tu putekļi parādās citādi: un viņas ieskatiem uz

esošais objekts; tu esi tas, ko es meklēju. Lai arī kas tas būtu,

kas tagad ir klāt, es vienmēr uztveršu kā piemērotu un sezonai atbilstošu

priekšmets gan manām saprātīgajām spējām, gan manam sabiedriskajam vai labdarības mērķim

tieksme strādāt. Un tas, kas šajā jautājumā ir galvenais, ir

lai to varētu attiecināt vai nu uz Dieva slavu, vai par labu

vīriešiem. Jo vai nu Dievam, vai cilvēkiem, lai kas arī notiek

pasaulei parastajā dabas gaitā ir sava atbilstošā atsauce; nē

vai ir kaut kas, kas attiecībā uz dabu ir vai nu jauns, vai nelabprāt

un neatrisināms, bet viss gan ierasts, gan viegls.

XL. Tad cilvēks savā dzīvē ir sasniedzis pilnības stāvokli un

saruna, kad viņš tā pavada katru dienu, it kā tā būtu viņa pēdējā diena:

nekad nav karsts un dedzīgs savās jūtās, ne arī tik auksts un stulbs kā

tāds, kuram nebija jēgas; un bez jebkāda veida disimulācijas.

XLI. Vai Dievi, kas ir nemirstīgi, var turpināt tik daudzus laikmetus

paciest bez sašutuma pret tādiem un tik daudziem grēciniekiem, kā jebkad ir bijis,

jā, ne tikai tā, bet arī rūpējies par viņiem, ka viņi neko nevēlas;

un putekļus tu tik smagi uzņemies, kā tādu, kas varētu tos izturēt, nē

ilgāk; tu tāds esi, bet uz brīdi? jā, tu esi viens no tiem

tie grēcinieki paši? Tas ir ļoti smieklīgi, ka jebkuram vīrietim vajadzētu

iztikt bez netikumiem un ļaunumiem sevī, kas ir viņa spēkos

ierobežot; un vajadzētu to apspiest citos, kas ir

vispār neiespējami.

XLII. Kāds mērķis ir mūsu saprātīgā un sabiedriska fakultāte

ar, kas nedod neko ne saprāta apmierināšanai, ne

Labdarības prakse, viņa cienīgi uzskata sevi par necienīgu.

XLIII. Kad tu esi darījis labi un kāds cits gūst labumu no tavas darbības,

vai tev, piemēram, ļoti muļķim, jāmeklē vēl kāda trešā lieta, lai kā tas būtu

arī citiem parādies, ka tu esi labi pastrādājis vai ka tu vari tikt iekšā

laiku, saņemt vienu labu pagriezienu pret otru? Neviens cilvēks nav noguris no tā

kas viņam nāk par labu. Bet katra darbība saskaņā ar dabu ir

izdevīga. Tad nenogursti darīt to, kas tev nāk par labu,

kamēr citiem tā ir.

XLIV. Visuma daba kādreiz noteikti bija agrāk

radīja, neatkarīgi no tā, ko tā ir darījusi kopš tā laika, apzināti un tā apņēmusies

pasaules radīšana. Tagad kopš tā laika, lai kāds tas būtu, tas ir un

kas notiek pasaulē, ir vai nu tikai šīs un pirmās sekas

apspriede: vai, ja tā ir, šī valdošā racionālā pasaules daļa,

par kaut ko domā un rūpējas, tās noteikti ir viņa

saprātīgas un galvenās būtnes, kas ir viņa īstais objekts

īpaša aprūpe un gādība. Tas, kas bieži tiek domāts, daudz palīdzēs

tavam mieram.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

ASTOTĀ GRĀMATA

I. Tas, cita starpā, var arī palīdzēt atturēt tevi no veltīgas godības;

ja tu uzskati, ka tu tagad vispār nespēj

uzslavu vienam, kurš visu mūžu vai vismaz no jaunības,

ir dzīvojis filozofa dzīvi. Gan citiem, gan sev

jo īpaši, tas ir labi zināms, ka jūs esat darījis daudzas lietas pretēji

šī dzīves pilnība. Tāpēc tu esi apmulsis savā

protams, un turpmāk tev būs grūti atgūt titulu un

filozofa kredīts. Un tas ir arī tavs aicinājums un profesija

pretīgs. Tātad, ja jūs patiesi saprotat, kas tas ir

brīdis patiešām; kas attiecas uz savu slavu un godu, nedomājiet un nerūpējieties

tas: lai tev pietiek, ja visu atlikušo mūžu, vai nu vairāk vai mazāk,

tev būs jādzīvo tā, kā tava daba prasa, vai saskaņā ar patieso un

jūsu radīšanas dabiskais mērķis. Tāpēc mēģiniet uzzināt, kas tas ir

tava daba prasa, un lai nekas cits tevi nenovērš. Tev ir

jau bija pietiekama pieredze, ka no tām daudzajām lietām, kas līdz šim

tu esi maldījies un klīda apkārt, tu nevienā nevarēji atrast laimi

no tiem. Ne siloģismos un loģiskās smalkumos, ne bagātībā, ne iekšā

godu un reputāciju, nevis baudu. Nevienā no šiem. Kur tad

vai tas ir atrodams? Praksē tās lietas, kuru būtība

cilvēks, kā viņš ir cilvēks, to prasa. Kā tad viņam tās lietas darīt? ja

viņa dogmas jeb morāles principi un uzskati (no kuriem visas kustības un

darbības turpinās), esiet pareizi un patiesi. Kuras ir tās dogmas? Tie, kas

uztraucieties par to, kas ir labs vai ļauns, jo nav nekā patiesi laba

un tas ir izdevīgs cilvēkam, bet tas, kas padara viņu taisnīgu, mērenu,

drosmīgs, liberāls; un ka nav nekā patiesi ļauna un aizskaroša

cilvēks, bet tas, kas izraisa pretēju efektu.

II. Pie katras darbības, par kuru nodarbojaties, uzdodiet sev šo jautājumu;

Kā tas man piekritīs, kad tas būs izdarīts? Vai man nav gadījuma

nožēlot to? Vēl pavisam neilgs brīdis, un es esmu miris un prom; un viss

lietas ir beigas. Kas tad man rūp vairāk par šo, ka mana dāvana

lai kāda tā būtu, tā var būt pareiza rīcība

saprātīgs; kura mērķis ir vispārējais labums; kas visās lietās tiek pārvaldīts un

pārvalda tas pats tiesību un saprāta likums, kas ir pats Dievs.

III. Aleksandrs, Kajs, Pompejs; kas tie ir Diogenam, Herakletam,

un Sokrāts? Tie iekļuva lietu patiesajā dabā; visās

cēloņi, un visas tēmas: un uz tiem viņi izmantoja savu spēku un

iestāde. Bet, kas attiecas uz tiem, līdz šim bija to kļūdas apjoms

viņu verdzība paplašinās.

IV. Ko viņi ir izdarījuši, to darīs joprojām, lai gan tev vajadzētu pakārt

sevi. Pirmkārt; lai tas tevi neapgrūtina. Par visu gan labu, gan

ļaunums: notiek saskaņā ar raksturu un vispārējo stāvokli

Visumu, un pavisam neilga laika viss beigsies; nē

cilvēks paliks atmiņā: kā tagad par Africanus (piemēram) un Augustu to

tas jau ir noticis. Tad otrkārt; pievērsiet uzmanību šai lietai

pati par sevi; ieskaties tajā un atceries sevi, ka tu esi saistīts

tomēr būt labam cilvēkam un ko prasa tava daba

kā tu esi cilvēks, nenovērsies no tā, par ko tu esi, un

runā to, kas tev šķiet vistaisnīgākais, runā tikai laipni,

pieticīgi un bez liekulības.

V. Tas, ar ko Visuma daba nodarbojas, ir;

to, kas ir šeit, pārcelt to uz turieni, mainīt to un no turienes vēlreiz

aizvest un aiznest uz citu vietu. Tā ka tev vajag

nebaidieties no kaut kā jauna. Jo viss ir parasts un parasts; un viss

lietas kārto vienlīdzība.

VI. Katrai konkrētai dabai ir saturs, kad tā notiek savā pareizajā gaitā tas paātrina. Saprātīga daba tad paātrina, kad tā ir pirmā iedomas un iztēles, tas nedod piekrišanu tam, kas ir viltus nenoteikts. Otrkārt, kad visos savos priekšlikumos un rezolūcijās tā ņem savu līmeni tikai kopējā labklājībā un ka tā neko nevēlas, un lido no nekā, sader ar to, kas ir paša spēkos, lai saprastu vai izvairītos. Un visbeidzot, kad tas labprāt un labprāt apskauj, jebko, kas tiek risināts un iecelts tai pēc kopējās dabas. Jo tā ir daļa no tā; pat kā jebkuras vienas lapas raksturs, ir daļa no visu augu kopīgās dabas un koki. Bet tas, ka lapas daba ir daļa no dabas gan nesaprātīgi un nesaprātīgi, un kas var tikt kavēti; vai, kas ir verdzisks un verdzisks: tā kā cilvēka daba ir daļa no a kopīgs raksturs, ko nevar kavēt, un kas ir gan saprātīgs, gan vienkārši. No kurienes arī tas ir, ka pēc visa vērtības, viņa tik vienlīdzīgi sadala visas lietas atkarībā no ilguma, vielas forma, darbība un notikumi un negadījumi. Bet šeit nedomā, vai tu atradīsi šo vienlīdzību it visā absolūti un pats par sevi; bet vai visos sīkumos par kādu lieta kopā un salīdzināta ar visu citu informāciju lieta, un tos kopā tāpat.

VII. Jums nav ne laika, ne iespēju lasīt. Ko tad? Vai tev ir

ne laika un iespējas sevi vingrināties, nedarīt sev ļaunu; uz

tiecieties pret visām miesīgām baudām un sāpēm un gūstiet virsroku

no tiem; noniecināt godu un veltīgumu; un ne tikai, lai nebūtu dusmīgs

ar tiem, kurus tu uzskati par nesaprātīgiem un nepateicīgiem;

bet arī rūpēties par viņiem un par viņu labklājību?

VIII. Turpmāk nesūdzieties par galma dzīves grūtībām,

vai nu publiski pirms citiem, vai arī privāti pats.

IX. Grēku nožēlošana ir iekšēja un sevis pārmetums par nolaidību vai

zināmā mērā, kas bija izdevīgi. Tagad viss, kas ir labs, arī ir

izdevīgi, un tā ir godīga tikumīga cilvēka daļa, ko tas nosaka, un

lai to attiecīgi aprēķinātu. Bet neviens godīgs tikumīgs cilvēks nekad to nedarīja

nožēlot jebkādas miesiskas baudas nevērību vai izlaišanu: nav miesiskas

tad prieks ir vai nu labs, vai izdevīgs.

X. Tas, kas tas ir pats par sevi, un pats par sevi, saskaņā ar to

konstitūcija? Kāda ir tā būtība? Kas par lietu, vai pareizi

izmantot? Kāda ir forma vai efektīvais iemesls? Kam tas šajā pasaulē,

un cik ilgi tas izturēs? Tā jums ir jāpārbauda visas lietas, tas

piedāvā sevi tev.

XI. Kad tevi ir grūti uzbudināt un pamodināt no miega,

brīdināt sevi un atgādināt, ka, veikt darbības, kas vērstas uz

vispārējais labums ir tas, kas atbilst tavam konstitūcijai, un tas, kas

cilvēka daba to prasa. Bet gulēt, parasti ir nepamatoti

arī radības. Un kas vēl pareizāks un dabīgāks, jā, kas laipnāks un patīkamāks par to, kas ir saskaņā ar dabu?

XII. Apsveriet, kā jums rodas visas iedomas un iztēle (ja tas ir iespējams) patiesā būtība un tās atbilstošās īpašības, un padomā par to ar sevi.

XIII. Pirmo reizi satiekoties ar kādu, tūlīt sakiet sev: Šis cilvēks, kāds ir viņa viedoklis par to, kas ir labs vai ļauns? kā par sāpēm, baudu un abu cēloņiem; par godu un negods, kas attiecas uz dzīvību un nāvi? tā un tā. Tagad, ja tas būtu nē brīnos, ka vīrietim jābūt tādiem un tādiem viedokļiem, kā tas var būt a brīnums, ka viņam jādara tādas un tādas lietas? Tad es to atcerēšos viņš nevar nedarīt to, ko viņš dara, turēdams savus uzskatus, ko viņš dara. Atcerieties, ka ikvienam vīrietim ir kauns brīnīties, ka tas ir vīģes koks jānes vīģes, tā arī jābrīnās, ka pasaulei jāpanes jebkas, neatkarīgi no tā, ko tā var izturēt parastajā dabas gaitā. Uz a arī ārstam un pilotam ir kauns brīnīties, ka tādam un tādam vajadzētu būt ague; vai otram, ka vējiem vajadzētu izrādīties Pretēji.

XIV. Atcerieties, ka laiku pa laikam jāmaina savas domas un jāseko viņam kas spēj tevi izlabot, ir tikpat atjautīgs, kā to noskaidrot pirmkārt, kas ir pareizi un taisnīgi, bez palīdzības. Jo no tevis nekas nav nepieciešams, ti, ir ārpus tavas apdomas un jun.

pēc nopelniem un tavas saprašanas.

XV. Ja tā būtu jūsu rīcība un jūsu spēkos, vai jūs to darītu

tas? Ja tā nebūtu, ko tad jūs apsūdzat? atomi vai dievi? Par to

darīt vai nu, daļa no trakā cilvēka. Tāpēc jūs nedrīkstat vainot nevienu, bet ja

tas ir tavā varā, atlīdzini to, kas nav kārtībā; ja tā nav, kādam nolūkam tas ir paredzēts

sūdzēties? Jo nekas nav jādara, kā vien līdz noteiktam mērķim.

XVI. Jebkurš, kas nomirst un krīt, tomēr un lai kur tas mirst

un krist, tas nevar izkrist no pasaules, šeit tai ir sava mājvieta un

izmaiņas, arī šeit tas izšķīst savos īstajos elementos.

Tie paši ir pasaules elementi, un tie elementi, kurus jūs darāt

sastāv. Un tie, kad tiek mainīti, nekurn; kāpēc vajadzētu

tu?

XVII. Lai kas arī būtu, tas kaut kam radīts: kā zirgam, kā vīnogulājam. Kāpēc

vai tu brīnies? Saule pati par sevi teiks, es esmu radīts

kaut kas; un tā katram dievam ir sava pienācīgā funkcija. Kas tad bija

paredzēts? disportēt un iepriecināt sevi? Redz kā pat veselais saprāts un

iemesls to nevar izjaukt.

XVIII. Dabai ir savs beigas, kā arī tās beigās un galīgajā noslēgumā

jebkas, kas ir, kā sākumā-devītniekā un tā turpinājumā.

XIX. Kā tāds, kurš uzmet bumbu. Un kas ir bumba, jo labāk, ja

tā kustībai jābūt uz augšu; vai vēl ļaunāk, ja tas ir uz leju; vai ja tā

iespēja nokrist zemē? Tātad par burbuli; ja tas turpināsies, kas tas ir

jo labāk? un, ja tas izšķīst, kas tas ir sliktāk? Un tā ir a
arī svece. Un arī tev ir jādomā par sevi gan par slavu,
un nāves jautājumā. Jo kas attiecas uz pašu ķermeni (nāves priekšmets)
vai tu zinātu tā nekrietnību? Pagrieziet to, lai jūs varētu
lūk, tā ir sliktākā puse uz augšu, kā arī parastajā
patīkama forma; kā tas izskatās, kad tas ir vecs un nokaltis? kad slimo
un sāp? kad esi iekāres un netiklības aktā? Un kas attiecas uz slavu.
Šī dzīve ir īsa. Gan tas, kas slavē, gan tas, kas tiek slavēts; viņš tas
atceras, un tas, ko atceras, drīz būs putekļi un pelni.
Turklāt tu esi tikai vienā šīs pasaules daļas stūrī
slavēja; un tomēr šajā stūrī tev nav visu kopīgās uzslavas
vīrieši; netrūkst neviena pastāvīgi. Un tomēr visa pati zeme,
kas tas ir, ja ne kā viens punkts attiecībā uz visu pasauli?
XX. Tas, kam ir jābūt jūsu apsvērumu priekšmetam, ir vai nu
pati matērija, vai dogma, vai darbība, vai patiesā jēga un
apzīmējums.
XXI. Vispareizāk ar tevi tas ir noticis: kāpēc gan ne?
tu labosi? Ak, bet tu labāk gribēji kļūt labs rīt, nekā būt tāds
šodien.
XXII. Vai man to darīt? es darīšu; tāpēc manas darbības beigas ir darīt labu
vīriešiem. Vai ar mani notiek kaut kas krusta vai nelaimes ceļā? es pieņemu
tas, atsaucoties uz Dieviem un viņu aizgādību; strūklaka

viss, no kā notiek, paliek un ir atkarīgs.

XXIII. Ar vienu darbību tiesnesis par pārējo: šī vannošanās, kas parasti aizņem

patērē tik daudz mūsu laika, kas tas ir? Eļļa, sviedri, netīrumi; vai nekārtības

ķermenis: ekskrementāla viskozitāte, eļļas ekskrementi un citi

ziedes, ko lieto par ķermeni, un sajauc ar ķermeņa sordām: visas

zemisks un riebīgs. Un tāda ir gandrīz katra mūsu dzīves daļa; un katru

pasaulīgs objekts.

XXIV. Lūsilla apglabāja Verusu; tad pašu Lūsilu apglabāja citi.

Tātad Secunda Maximus, pēc tam pati Secunda. Tātad Epitynhans, Diotimus; tad

Pats Epitynhāns. Tātad Antonīns Pijs, viņa sieva Faustīna; tad Antoņins

pats. Tāda ir pasaules gaita. Pirmais Selers, Adrianuss; tad

Pats Adrianuss. Un tie askētiskie; tie, kas pareģoja citiem vīriešiem

nāves gadījumi; tie, kas bija tik lepni un stalti, kur viņi ir tagad? Tie

askētiskie es domāju, piemēram, bija Charax un Demetrius Platon, un

Eudaemon un citi līdzīgi tiem. Viņi visi bija tikai vienu dienu; visi

miris un sen pazudis. Dažas no tām ne ātrāk nomira, bet aizmirstas.

Citi drīz vien pārvērtās pasakās. No citiem, pat tas, kas bija pasakains,

tagad ir sen aizmirsts. Pēc tam jums tas ir jāatceras

viss, no kā tu esi salikts, drīz tiks izklīdināts un ka tavs

dzīvības un elpas vai tavas dvēseles vai nu vairs nebūs, vai arī tā tiks izmainīta

(sp.), un iecelts kādā noteiktā vietā un stacijā.

XXV. Cilvēka patiesais prieks ir darīt to, kas pareizi pieder a

vīrietis. Vispiemērotākais vīrietim, pirmkārt, ir būt laipnam

ietekmē tos, kas ir tāda paša veida un rakstura kā viņš

sevi nosodīt visas jutekliskās kustības un tieksmes, pareizi atšķirt

visas iespējamās iedomas un iztēles, lai pārdomātu būtību

Visums; gan tas, gan lietas, kas tajā tiek darītas. Kurā veida

kontemplācija trīs ir jāievēro vairākas attiecības Pirmais, uz

acīmredzams sekundārs cēlonis. Otrais līdz pirmajam sākotnējam cēlonim, Dievs,

no kura sākotnēji nāk viss, kas notiek pasaulē. The

trešais un pēdējais, tiem, ar kuriem mēs dzīvojam un sarunājamies: kāds tas var būt

no tā izgatavotas, lai tās izmantotu un gūtu labumu.

XXVI. Ja sāpes ir ļaunums, vai nu tas attiecas uz ķermeni; (un tas

nevar būt, jo ķermenis pats par sevi ir pavisam nejūtīgs:) vai iekšā

par dvēseli Bet dvēseles spēkos ir saglabāt savu

mieru un klusumu, nevis domāt, ka sāpes ir ļaunas. Visiem

spriedums un apspriede; visa apsūdzība vai nepatika ir no iekšpuses,

kur ļaunuma izjūta (ja vien to neielaiž uzskats) nevar

iekļūt.

XXVII. Noslaukiet visas tukšās iedomas un nemitīgi sakiet sev; Tagad

ja es gribu, manā varā ir neļaut no šīs savas dvēseles visas ļaundarības,

visas iekāres un aizrautības, visas nepatikšanas un apjukums. Bet uz pretēji tam, lai redzētu un apsvērtu visas lietas pēc to patiesās dabas, un virzīt sevi uz visu saskaņā ar tā patieso vērtību.

Tad atceries šo savu spēku, ko daba tev ir devusi.

XXVIII. Vai jūs runājat Senātā, vai jūs runājat ar kādu

jo īpaši, lai jūsu runa vienmēr ir nopietna un pieticīga. Bet tu nedrīksti atklāti un vulgāri ievērot šo skaņu un precīzu runas veidu,

par to, kas ir patiesi labs un patiesi pilsonisks; iedomība

pasaule un pasaulīgie cilvēki: ko citādi dara patiesība un saprāts izrakstīt.

XXIX. Augusts viņa galms; viņa sieva, viņa meita, viņa brāļadēli, viņa znoti viņa māsa Agripa, viņa radinieki, viņa mājinieki, viņa draugi; Areuss, Mecenass, viņa zvēru slepkavas upurēšanai un zīlēšanai: tur tev ir vesela tiesa kopā. Tagad pārejiet pie pārējiem

kas ir kopš Augusta. Vai nāve ir dzīvojusi ar viņiem

citādi, lai gan tik daudz un tik stalti, kamēr viņi dzīvoja, nekā tas ir izmantot, lai tiktu galā ar kādu konkrētu vīrieti? Tagad apsveriet a nāvi visa dzimta un ģimene, kā no Pompeju dzimtas, tā arī tā

uz dažiem pieminekļiem mēdz rakstīt: VIŅŠ BIJA PĒDĒJAIS VIŅA PAŠA RADIŅA. Ak, kāda rūpe bija viņa priekštečiem, ka viņi varētu atstāt pēcteci, tomēr, lūk, beidzot viena vai otra misija nepieciešamība ir PĒDĒJĀ. Tāpēc šeit vēlreiz apsveriet

veselas sugas nāve.

XXX. Noslēdziet visu savu dzīvi viena vienīga mēra un proporcijās darbība. Un ja katrā konkrētajā darbībā tu dari to, kas ir lai tev pietiks, cik vien tev ir spēka. Un kurš var traucē tev, bet lai tu darītu to, kas der? Bet var būt būt kāds ārējs let un šķērslis. Nevis, kas var tevi kavēt, bet lai visu, ko tu dari, tu varētu darīt taisnīgi, mēreni un ar Dieva slavēšana. Jā, bet var būt kaut kāda operācija vai kāds cits no taviem var tikt traucēts. Un tad ar to pašu kas traucē, tu vari viņam patikt, un tāpēc ar šo maigu un tā vietā jūsu prāta mierīga pievēršanās tam, kas var būt ko tu sākumā bijāt iecerējis, šīs bijušās darbības telpā gūst citu, kas arī sakrīt ar šo tavu saraušanos dzīvi, par kuru mēs tagad runājam.

XXXI. Saņemiet laicīgās svētības bez ārišķībām, kad tās tiek nosūtītas un tu varēsi no viņiem šķirties ar visu gatavību un iespēju kad tos no tevis atkal atņems.

XXXII. Ja kādreiz tu redzi vai nu roku, vai kāju, vai galvu, kas guļ blakus pati kaut kādā vai citā vietā, kas ir nošķirta no pārējā ķermeņa, par tādu tev ir jādomā, lai viņš kļūtu par sevi tik daudz, cik viņā slēpjas, ka kāds ir aizvainots par visu, kas noticis, (neatkarīgi no tā būt) un it kā nošķir sevi no tā: vai tas kaut ko dara

pret savstarpējās sarakstes dabiskajiem likumiem un sabiedrību starp vīriešiem:

vai tas, kurš izdara jebkādu nežēlīgu darbību. Lai kas tu būtu,

tu esi tāds, tu esi izmests, es nezinu, kur no ģenerāļa

vienotība, kas ir saskaņā ar dabu. Tu tiešām piedzimi kā daļa, bet

tagad tu esi nogriezis sevi. Tomēr šeit ir jautājums par prieku un

gaviles, lai tu atkal būtu vienots. Dievs to nav devis

jebkura cita daļa, kas pēc atdalīšanas un nogriešanas var tikt atkal apvienota,

un atkal sanāk kopā. Bet, lūk, tā LABI kā

lieliski un milzīgi tas ir! kas tik ļoti cienījis CILVĒKU.

Sākotnēji viņš bija tik izveidots, ka viņam vajadzēja tikai viņam pašam,

ir atdalījis sevi no veseluma; tā reiz sadalīts un nogriezts,

IT ir tik nodrošinājis un pasūtījis, ka, ja viņš to darītu

pats, viņš varētu atgriezties, atkal saaugt un tikt uzņemts

savu bijušo rangu un daļas vietu, kā viņš bija agrāk.

XXXIII. Tāpat kā gandrīz visas citas viņas spējas un īpašības

Visums ir devis ikvienai saprātīgai radībai, tāpēc šis

jo īpaši mēs no viņas esam saņēmuši to, kas ir pretējs

pati viņai un pretojas viņas nodomos un nodomos,

viņa to dara, kaut arī pret savu gribu un nodomu

sevi, lai kalpotu sev par to, izpildot savu galamērķi

beidzas; un tāpēc ar šo, lai gan neplānoto sadarbību ar sevi

padara to par daļu no sevis neatkarīgi no tā, vai tas būs vai nē. Tā lai katrs saprātīgs

radījums, kādi krusti un šķēršļi, ar kādiem tas satiekas kursā

no šīs mirstīgās dzīves, tā var tos izmantot kā piemērotus un piemērotus objektus

veicināt to, ko tā bija iecerējusi un sev absolūti ierosinājusi

kā tās dabiskais beigas un laime.

XXXIV. Neļaujiet sev vispārīgi attēlot

šīs mūsu mirstīgās dzīves nožēlojamība, satrauc tevi. Neļaujiet savam prātam

klīst augšā un lejā un savās domās sakrauj daudzās nepatikšanas

un smagas nelaimes, kurām tu esi pakļauts tāpat kā jebkura cita. Bet

jo īpaši viss notiek, uzdodiet šo jautājumu sev,

un saki: Kas ir tas, kas šajā pašreizējā jautājumā tev tā šķiet

nepanesami? Jo tev būs kauns to atzīt. Tad par šo

šobrīd atgādināt, ka ne to, kas ir nākotne, ne to, kas

pagātne var tevi sāpināt; bet tikai tas, kas ir klāt. (Un tas arī ir

daudz samazināts, ja jūs to viegli norobežojat:) un tad pārbaudiet savu

prātā, ja tik īsu brīdi (tikai acumirklī), tas nevar izturēt

pacietību.

XXXV. ko? ir vai nu Panteja, vai Pergams, kas to ievēro līdz pat šai dienai

meistaru kapenes? vai nu Chabras vai Diotimus pēc Adriāna? O

muļķība! Ja viņi to darītu, vai viņu kungi to uztvertu? vai

ja tas būtu saprātīgi, vai viņi par to priecātos? vai, ja priecājamies, vai tie bija nemirstīgi?

Arī viņiem (gan vīriešiem, gan sievietēm) nebija lemts kļūt veciem

laiks, un tad mirt? Un šie reiz mirušie, kas ar tiem būs

bijušais? Un, kad viss ir izdarīts, kam tas viss ir vajadzīgs, ja ne tikai maisam

asinis un korupcija?

XXXVI. Ja tu esi tālredzīgs, esi tāds sprieduma jautājumā un

vislabākā rīcības brīvība, viņš saka.

XXXVII. Visā cilvēka konstitūcijā es neredzu nekādu pretēju tikumu

taisnīgumam, ar ko tam var pretoties un pretoties. Bet viens, kurā

baudai un juteklībai var pretoties un pretoties, es redzu:

nesavaldība.

XXXVIII. Ja jūs varat, bet atsaukt iedomību un viedokli par to

kas var šķist aizvainojoši un aizvainojoši, tu pats esi tikpat drošs, tikpat drošs

var būt. Tu pats? un kas tas ir? Tavs iemesls. 'Jā, bet es neesmu

iemesls.' Nu lai tā būtu. Tomēr neļaujiet savam saprātam vai izpratnei

atzīsti bēdas un, ja tevī ir kaut kas apbēdināts, ļauj

lai (lai arī kas tas būtu) uztvertu savas bēdas, ja tas ir iespējams.

XXXIX. Tas, kas kavē jutekļus, ir ļaunums

jūtīgs raksturs. Tas, kas traucē ēstgribu un

apsūdzības mācībspēki, ir ļaunums jutīgajai dabai. No

jūtīgs, tātad veģetatīvās uzbūves, kāds ir traucēklis

arī šajā ziņā ir ļaunums tam pašam. Un tāpat,

viss, kas traucē prātam un izpratnei, tam ir jābūt

saprātīgās dabas īstais ļaunums. Tagad piemērojiet visas šīs lietas

sevi. Vai tevi pārņem sāpes vai bauda? Ļaujiet sajūtām skatīties

ka. Vai savā nolūkā esi sastapis kādu šķērsli vai citu

nodomu? Ja jūs tagad ierosinātu bez pienācīgas atrunas un izņēmuma

vai tava saprātīgā daļa tiešām ir dabūjusi triecienu Bet ja vispār tu

Tu esi ierosinājis to, kas varētu būt, tāpēc tu neesi

vai nu sāpēja, ne kārtīgi traucēja. Par tajās lietās, kas pareizi

pieder prātam, neviens vīrietis viņai nevar traucēt. Tā nav uguns,

ne dzelzs; ne tirāna spēks, ne apmelojošas mēles spēks;

ne arī nekas cits, kas viņā var iekļūt.

XL. Ja reiz apaļš un ciets, nav baiļu, ka tas kādreiz mainīsies.

XLI. Kāpēc man pašam sevi skumt; kuri nekad nevienu nav labprātīgi apbēdinājuši

cits! Viena lieta priecē vienu, bet cita par citu. Kas attiecas uz mani, tad šis

ir mans prieks, ja mana sapratne ir pareiza un skaidra, kā neviena no tām

nevienam cilvēkam, ne arī atsakoties no tām lietām, kurām es kā cilvēks esmu pakļauts

unto; ja es varu skatīties uz visām lietām pasaulē lēnprātīgi un laipni; pieņemt

visu un virzīties uz visu saskaņā ar patieso vērtību

no pašas lietas.

XLII. Šo laiku, kas tagad ir klāt, dāvā sevi. Viņi to

drīzāk medī slavu pēc nāves, neuzskatu, ka tie vīrieši, kas
būs arī turpmāk, būs pat tādi, kā tie, kurus tagad viņi var tā
diez vai paciest. Un turklāt viņi arī būs mirstīgi cilvēki. Bet uz
apsveriet lietu pati par sevi, ja tik daudz ar tik daudzām balsīm radīs
tāda un tāda skaņa, vai ir tāds un tāds viedoklis par
tu, kas tas tev?
XLIII. Ņem mani un met, kur gribi: es esmu vienaldzīgs. Uz turieni
arī man būs labvēlīgs gars, kas ir manī; tas ir labi
apmierināts un pilnībā apmierināts gan ar šo pastāvīgo attieksmi, gan ar
tās īpašās darbības, kas saskaņā ar tās konstitūciju ir
piemērots un patīkams.
XLIV. Vai tad šī lieta ir tik vērtīga, ka manai dvēselei vajadzētu
ciest un kļūt sliktākam, nekā tas bija? kā vai nu pamatīgi nomākts, vai
nesamērīgi ietekmēts vai apmulsis sevī, vai nobijies? Kas
vai var būt, ka jūs tik ļoti cienāt?
XLV. Ar tevi nevar notikt nekas, kas tev nav nejaušs, kā
tu esi vīrietis. Tā kā nekas nevar notikt ne vērsim, ne vīnogulājam, ne a
akmens, kas viņiem nav nejaušs; katram savā veidā.
Ja tāpēc nekas nevar notikt ar kaut ko, kas nav gan ierasts, gan
dabisks; kāpēc tu esi neapmierināts? Protams, visu kopīgā būtība to nedarītu
atnest jebko, kas bija nepanesams. Ja tāpēc tā ir lieta
ārējais, kas izraisa tavas bēdas, zini, ka tas nav tik pareizi

to izraisa, bet gan tava iedomība un uzskats par šo lietu:
no kā tu vari atbrīvoties, kad vēlies. Bet, ja tas ir nedaudz
kas ir nepareizi tavā noskaņojumā, kas tevi apbēdina, drīksti
nelabojiet savus morāles principus un uzskatus. Bet, ja tas tevi apbēdina, tas
tu nedari to, kas tev šķiet pareizi un taisnīgi, kāpēc
vai tu nevēlies to darīt labāk, nekā skumt? Bet nedaudz
kas ir stiprāks par tevi pašu, tas tevi kavē. Lai tas tevi neapbēdina
tad, ja tā nav tava vaina, ka lieta netiek izpildīta. 'Jā, bet tā
ir tāda rakstura lieta, jo tava dzīve nav tā vērta, izņemot
to var izpildīt. Ja tas tā ir, ar nosacījumu, ka esi laipns un
Ar mīlestību pret visiem cilvēkiem tu varētu būt prom. Par pat tad, kā
tāpat kā jebkurā laikā, tu esi ļoti labā sniegumā, kad
tu mirsti žēlsirdībā ar tiem, kas tev ir šķērslis
sniegumu.
XLVI. Atcerieties, ka jūsu prāts ir tāds, kāds tam kļūst
pavisam neuzvarams, kad reiz atceras sevī, viņa meklē nē
cits saturs, izņemot šo, ka viņu nevar piespiest: jā, lai gan tas tā krīt
ārā, ka tas ir pat pret pašu saprātu, ka tas ir drēbes. Cik daudz
mazāk, ja ar saprāta palīdzību viņa spēj spriest par lietām
rīcības brīvība? Un tāpēc lai tavs galvenais forts un aizsardzības vieta ir a
prāts brīvs no kaislībām. Spēcīgāka vieta (kur meklēt savu patvērumu,
un tā kļūt neieņemamam) un labāk nocietinātam par šo, nevienam nav.

Kas to neredz, tas nav mācījies. Kas to redz un nedod

pats uz šo patvēruma vietu, ir nelaimīgs.

XLVII. Pieturieties pie pirmajām plikajām un kailajām bažām par lietām,

kā viņi tev sevi piesaka un tiem nepievieno. Tā ir

tev paziņoja, ka tāds runā sliktu par tevi. Nu; ka viņš

runā sliktu par tevi, tik daudz tiek ziņots. Bet ka tevi tas aizvaino,

netiek ziņots: tas ir viedokļa papildinājums, kas jums ir jāizslēdz.

Es redzu, ka mans bērns ir slims. Ka viņš ir slims, es redzu, bet ka viņš ir iekšā

briesmas arī viņa dzīvībai, es to neredzu. Tādējādi jums ir jāizmanto, lai saglabātu sevi

uz pirmajām kustībām un priekšstatiem par lietām, kā tās parādās

sevi ārēji; un nepievienojiet tiem no iekšpuses caur sevi

tikai iedomība un viedoklis. Vai drīzāk pievienojiet tiem: būda kā tāda

izprot visu pasaulē notiekošo lietu patieso būtību.

XLVIII. Vai gurķis ir rūgts? novietojiet to prom. Brambles ir ceļā?

izvairīties no tiem. Lai ar to pietiek. Nepievienojiet, ka šobrīd nerunājat ar sevi,

Kam šīs lietas kalpo pasaulē? Par, šo, vienu, kas ir

iepazinies ar dabas noslēpumiem, par to pasmiesies par tevi; kā a

galdnieks vai kurpnieks, ja tiekas kādā no viņu veikaliem ar

dažas skaidas vai nelielas viņu darba paliekas, tev vajadzētu viņus vainot

par to. Un tomēr tie vīrieši, tas nav tāpēc, ka trūkst vietas, kur mest

tos, ka viņi kādu laiku patur tos savos veikalos: bet būtība par
Visumam nav tādas ārpusvietas; bet šeit slēpjas viņas brīnums
māksla un prasme, ka viņa reiz sevi ierobežojusi
noteiktas robežas un robežas, neatkarīgi no tā, kas ir viņā, kas arī šķiet
bojāta vai veca, vai nerentabla, viņa var to pārveidot par sevi un no
šīs pašas lietas var radīt jaunas lietas; lai viņai nebūtu jāmeklē
citur no sevis, lai iegūtu jaunu vielu un vielu,
vai par vietu, kur izmest visu, kas ir neatgriezeniski sapuvis un
korumpēti. Tādējādi viņa kā vietai, matērijai un mākslai ir viņa pati
pietiek ar sevi.
XLIX. Nebūt kūtram un nolaidīgam; vai vaļīgs un nevaldīgs tavā
darbības; ne strīdīgs un traucējošs jūsu sarunā; ne arī rove
un klīst savās iedomās un iztēlēs. Nav pamata slēgt līgumu ar tevi
dvēsele; nedz trakulīgi izkļūt ar to, vai nikni palaist ārā kā
tā nebija, un nekad negribētu darbu.
L. 'Viņi mani nogalina, viņi sagriež manu miesu; viņi vajā manu personu ar
lāsti.' Ko tad? Lai tavs prāts tam visam nav tīrs, saprātīgs,
mērens, tikai? Kā salda un dzidra ūdens strūklaka, lai gan viņa būtu
nolādēja kāds stāvētājs, tomēr viņas atsperes joprojām darbojas kā
salds un skaidrs kā iepriekš; jā, lai gan tiek iemesti netīrumi vai mēsli,
tomēr tas nav ātrāk izmests, kā izkliedēts, un viņa noskaidroja. Viņa nevar
būt
krāsoti vai ar to inficēti. Kas tad man jādara, lai man būtu sevī

pārplūstoša strūklaka, nevis aka? Dziediniet sevi ar pastāvīgām sāpēm un cenšas panākt patiesu brīvību ar labdarību, patiesu vienkāršību un pieticība.

LI. Kas nezina, kas ir pasaule, tas nezina, kur viņš pats ir. Un tas, kas nezina, kam pasaule radīta, nevar zināt, kādas ir pasaules īpašības, vai arī kāda ir pasaules būtība. Tagad tas, kam jāmeklē kāds no tiem, ir tas, ko viņš pats ir radīts nezinošs arī. Ko tad tu domā par to cilvēku, kas viņam piedāvā? pats par sevišķu brīdi, troksnis un aplausi vīriešiem, kuri gan tur, kur viņi atrodas, gan tie, kas viņi ir paši, ir pavisam nezinošs? Vai tu vēlies saņemt atzinību no šī vīra, kurš trīs reizes vienā varbūt pats sevi nolād? Vai tu vēlies izpatikt kas viņam nepatīk? vai tu domā, ka viņam tas patīk kurš gan mēdz nožēlot gandrīz visu, ko viņš dara?

LII. Ne tikai tagad kopīgu elpu, vai aizturēt elpas atbilstība šim gaisam, kas mūs apņem; bet uz ir kopīgs prāts vai arī prāta atbilstība tam racionāla viela, kas aptver visas lietas. Jo tas arī ir no pati par sevi un no savas dabas (ja cilvēks to var tikai ievilkt, kā vajadzētu) visur izkliedēts; un iet cauri visam, ne mazāk kā gaisam darīt, ja vīrietis to var tikai iesūkt.

LIII. Ļaunums kopumā pasaulei nekaitē. Īpaši

Ļaunums nevienam citam nekaitē, tikai tam tas kaitē

lai tas apvaino, kam tas tiek piešķirts lielā labvēlībā un žēlastībā,

lai, kad vien viņš pats to vispirms vēlēsies, viņš būtu tūlīt

piegādāts no tā. Uz manu brīvo gribu mana kaimiņa brīva griba, lai kurš arī viņš būtu

būt (kā viņa dzīve vai viņa zīmols) ir pilnīgi vienaldzīgs. Jo gan mēs

visi ir radīti viens otram, tomēr katram ir mūsu prāts un izpratne

tiem ir sava atbilstošā un ierobežotā jurisdikcija. Citādi cita vīrieša

ļaunums varētu būt mans ļaunums, kura Dievam nebūtu, lai tā nebūtu

cita cilvēka spēkos, lai padarītu mani nelaimīgu: ko tagad nevar darīt kā vien

mana paša ļaunums.

LIV. Šķiet, ka ārzemēs saule izlīst. Un patiešām tas ir izkliedēts, bet ne

izsvīduši. Šai difūzijai tā ir τάσις vai

pagarinājums. Jo tāpēc sauc tās sijas

ἀκτῖνες no vārda

ἐκτείνεσθαι uz

būt izstieptam un izstieptam. Tagad, kas ir saules stars, jūs varat zināt, ja

tu vēro saules gaismu, kad tā caur kādu šauru caurumu

ieduras kādā tumšā telpā. Jo tas vienmēr atrodas tiešā līnijā.

Un kā ar jebkuru cietu ķermeni, ka tas satiekas tā, kā tas nav

ir caurlaidīgs ar gaisu, tas ir sadalīts un pēkšņi, un tomēr neviens no tiem neslīd

nokrīt vai nokrīt, bet tomēr tur paliek: tādam ir jābūt

difūzija prātā būt; nevis izsvīdums, bet pagarinājums. Kas
šķēršļus un šķēršļus, ko viņa savā ceļā sastopas, viņa nedrīkst
vardarbīgi un enerģiski iedegoties; arī nevajag
viņa nokrīt; bet viņai jāstāv un jāgaismo to, kas dara
atzīt to. Jo kas nedara, tā ir pati vainīga un
zaudējums, ja tas zaudēs savu gaismu.
LV. Kas baidās no nāves, tas baidās, ka viņam nebūs jēgas
viss, vai arī viņa sajūtas nebūs tādas pašas. Tā kā viņam drīzāk vajadzētu
mierina sevi, ka vai nu vispār nav jēgas un līdz ar to nav arī ļaunuma; vai
ja kāda jēga, tad cita dzīve, un tātad bez nāves pareizi.
LVI. Visi vīrieši ir radīti viens otram: vai nu tad iemāci viņiem labāk, vai
paciesties ar viņiem.
LVII. Prāta kustība nav kā šautriņu kustība. Par
prāts, kad tas ir piesardzīgs un piesardzīgs, un cītīgs
apdomība vēršas daudzos veidos, tad var arī teikt, ka tā iet
tieši uz objektu, it kā tas neizmanto šādu piesardzību.
LVIII. Izdurt un iekļūt katra īpašumā
saprotot, ka jums ir jādara ar: kā arī veikt īpašumu
tavs atvērts un caurredzams jebkuram citam.
Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs
DEVĪTĀ GRĀMATA
I. Tas, kas ir netaisns, ir arī bezdievīgs. Visuma dabai,

radījuši visus saprātīgos radījumus vienu par otru, lai viņi

vajadzētu darīt viens otram labu; vairāk vai mazāk saskaņā ar vairākām personām

un gadījumi, bet nekādi nesāpina viens otru: ir skaidrs, ka viņš, kas

vai tā pārkāpj savu gribu, ir vainīga negodprātībā pret viņu

senākā un godājamākā no visām dievībām. Par raksturu

Visums, ir daba, kas ir kopīga visiem vecākiem, un tāpēc tā ir dievbijīga

ievēro visu, kas ir, un to, kas tagad ir, uz visu

vispirms bija un deva tai būtību, ir saistīta ar asinīm un radniecību. Viņa

sauc arī par patiesību un ir visu patiesību pirmais cēlonis. Tāpēc viņš

kas labprāt un apzināti melo, ir nekrietns, jo saņem,

un tā dara netaisnību, bet kas pret savu gribu, tas

nepiekrīt Visuma būtībai, un šajā jomā tiekties ar

pasaules dabu, ko viņš dara savā konkrētajā, pārkāpj vispārējo kārtību

no pasaules. Jo tas nedara labāk kā cīnīties un cīnīties pret to, kas

pretēji savai dabai attiecas uz to, kas ir pretējs

patiesība. Jo daba pirms tam bija viņu apgādājusi ar instinktiem un

pietiekamas iespējas tā sasniegšanai; kas viņam ir

līdz šim atstāts novārtā, tagad nespēj atšķirt to, kas ir nepatiess

tas, kas ir patiess. Viņš arī tiecas pēc priekiem, kā tas, kas ir

patiesi labs un lido no sāpēm, tāpat kā tas, kas ir patiesi ļauns: ir bezdievīgs.

Par šādu ir nepieciešams nereti apsūdzēt, ka kopējo dabu, kā

nedalot daudzas lietas gan ļaunajiem, gan labajiem

saskaņā ar kādu no tuksnešiem: kā uz sliktajiem bieži vien priekiem,

un prieku cēloņi; tā par labu, sāpēm un gadījumiem

sāpes. Atkal, kas baidās no sāpēm un krustiem šajā pasaulē, tas baidās

dažas no tām lietām, kurām kādreiz ir jānotiek

pasaulē. Un ka mēs jau esam parādījuši, ka esam dievbijīgi. Un tas, kas dzenas

pēc izpriecām, nesaudzēs, apzināt savas vēlmes, darīt to, kas

ir netaisnīgs, un tas ir acīmredzami bezdievīgs. Tagad tās lietas, kuras

daba ir vienlīdz vienaldzīga (jo viņa nebija radījusi abas, abas sāpes

un prieks, ja abi viņai nebūtu bijuši vienlīdz vienaldzīgi): viņi

kas dzīvos saskaņā ar dabu, tajās lietās (kā būtnei no

tāds pats prāts un noskaņojums, kāds ir viņai) būt tikpat vienaldzīgai.

Tātad ikviens, kas ir baudas un sāpju jautājumā; nāve un dzīvība;

gods un negods (kas ir raksturīgi administrācijas pārvaldīšanai

pasaule, ko vienaldzīgi izmanto), nav tik vienaldzīga, tā ir

redzams, ka viņš ir bezdievīgs. Kad es saku, ka parastā daba to dara

vienaldzīgi izmanto tos, es domāju, ka tie notiek

vienaldzīgi parastā lietu gaitā, kas pēc nepieciešamības

sekas, neatkarīgi no tā, vai tās ir galvenās vai palīgierīces, ir notikušas pasaulē,

saskaņā ar šo pirmo un seno Providences apspriedi, ar kuru

viņa no zināma sākuma apņēmās izveidot tādu

pasaulē, ieņemot dzemdē it kā zināmu racionālu

ģeneratīvās sēklas un nākotnes lietu spējas, neatkarīgi no tā, vai tie ir priekšmeti,

izmaiņas, pēctecības; gan tādi, gan tādi, un vienkārši tik daudz.

II. Vīrietim patiešām bija patīkamāk un ērtāk doties prom

no šīs pasaules, visu savu dzīvi dzīvodams brīvs no visiem meliem,

simulācija, juteklība un lepnums. Bet, ja tas nevar būt, tas tomēr ir

kāds mierinājums vīrietim ar prieku aiziet kā nogurušam un mīlestības dēļ

tie; nevis vēlēties dzīvot un ilgi turpināt ļaundarus

kursi. Vai pieredze tev vēl nav iemācījusi lidot no mēra? Par a

Daudz lielāka nelaime ir prāta samaitātība nekā jebkuras izmaiņas

un parastā gaisa mēra var būt. Šī ir radījumu sērga, kā

tās ir dzīvas radības; bet par vīriešiem kā viņi ir vīrieši vai saprātīgi.

III. Nāves lietā nevajag sevi nicīgi nēsāt, bet gan kā

kas ir ļoti apmierināts ar to, jo ir viena no tām lietām, ko dabā

ir iecēlis. Par to, ko tu iedomājies no šiem, par zēnu, kurš kļūst par a

jauneklis, novecot, augt, nobriest, dabūt zobus, vai bārdu, vai

sirmi mati dzemdēt, nest vai dzemdēt; vai kāda cita darbība

lai kā arī būtu, tas ir dabiski cilvēkam atkarībā no vairākiem gadalaikiem

viņa dzīve; tāda lieta ir arī izšķīdināta. Tāpēc tas ir

daļa no gudra cilvēka, nāves jautājumā, nekādā ziņā nenest sevi

vai nu vardarbīgi, vai lepni, bet pacietīgi to gaidīt, kā vienu no

dabas darbības: ka ar tādu pašu prātu kā tagad tu gaidi, kad

tas, kas vēl ir tikai embrijs tavas sievas vēderā, iznāks, tu

var sagaidīt arī, kad tava dvēsele nokritīs no šī ārējā mēteļa vai
āda: kur kā bērnam vēderā tā guļ un aizveras. Bet
tu vēlies pēc populārāka un, lai arī ne tik tieša un filozofiska,
tomēr ļoti spēcīga un iedarbīga recepte pret nāves bailēm,
nekas nevar likt viņiem vēlēties šķirties no tavas dzīves, kā tad, ja tu
jāņem vērā, gan kādi paši subjekti ir, ka tev būs jādalās
ar un ar kādu izturēšanos tev vairs nebūs nekāda sakara.
Taisnība, ka, apvainojies uz viņiem, nekādā gadījumā nedrīkst būt, bet
rūpējies par viņiem un lēnprātīgi panes tos. Tomēr tu to drīksti
atceries, ka ikreiz, kad tu aiziesi, tas nenotiks
no vīriešiem, kuriem bija tādi paši uzskati kā jums. Par to tiešām (ja
tā bija) ir vienīgā lieta, kas varētu likt jums izvairīties no nāves, un
labprāt turpinātu šeit, ja tev būtu jādzīvo kopā ar vīriešiem, kuriem tas bija
ieguva tādu pašu pārliecību, kāda ir jums. Bet tagad, par kādu darbu tas ir
paredzēts
Tu redzi, ka dzīvo kopā ar cilvēkiem, kuriem ir dažādi viedokļi
drīzāk ir iespēja teikt: steidzies, es tevi lūdzu, ak, nāve! lai es arī laikā
aizmirst sevi.
IV. Kas grēko, grēko pats sev. Tas, kurš ir netaisns, sāp
pats sevi, jo viņš padara sevi sliktāku nekā viņš bija iepriekš. Ne tikai viņš
kas apņemas, bet arī tas, kas kaut ko izlaiž, bieži ir
netaisnīgi.
V. Ja mana pašreizējā izpratne par objektu ir pareiza, un mana tagadne

žēlsirdīga darbība, un tā ir pret visu, kas nāk no Dieva

Mans pašreizējais stāvoklis, lai būtu ar to apmierināts, ar to pietiek.

VI. Noslaucīt iedomu, izmantot apdomu, remdēt aizrautību, lai

paturi prātu brīvu pie sevis.

VII. No visām nesaprātīgajām radībām ir tikai viena nesaprātīga dvēsele;

un no visiem saprātīgajiem, bet viena saprātīga dvēsele, kas sadalīta starp tām

tos visus. Tāpat kā no visām zemes lietām, ir tikai viena zeme un tikai viena

gaisma, ko mēs redzam; un tikai viens gaiss, ko mēs ieelpojam, tik daudz kā

vai nu elpo vai redzi. Neatkarīgi no tā, kas tagad piedalās kādā kopīgā lietā,

dabiski ietekmē un sliecas uz to, kura daļa ir viena

laipns un daba ar to. Viss, kas ir zemisks, spiežas uz leju

kopējā zeme. Viss, kas ir šķidrs, plūst kopā. Un lai kas arī būtu

gaisīgs, būtu kopā tāpat. Tā, ka bez šķēršļiem, un daži

vardarbības veidu, tos nevar labi nošķirt. Viss, kas ir ugunīgs,

ne tikai elementārās uguns dēļ tiecas uz augšu; bet arī šeit

ir tik gatavs pievienoties un sadegt kopā, ka viss, ko vēlas

pietiekami daudz mitruma, lai radītu izturību, viegli aizdegas. Vienalga

tāpēc ir šīs saprātīgās kopīgās dabas dalībnieks, dabiski dara kā

daudz un vairāk ilgi pēc viņa paša veida. Par cik savā dabā

tas pārspēj visas citas lietas, jo daudz vairāk tas vēlas pievienoties

un vienots ar to, kas ir pēc savas būtības. Kas attiecas uz nepamatotu

radības toreiz, tās nebija sen bijušas, bet tagad sākušās starp tām

bari, ganāmpulki, un mazuļu mazuļi, un savstarpēja mīlestība
un pieķeršanās. Jo, lai arī nesaprātīgi, tomēr sava veida dvēsele viņiem bija,
un tāpēc šī dabiskā vēlme pēc savienības bija spēcīgāka un intensīvāka
tiem, tāpat kā radījumiem ar izcilāku dabu, nekā augiem,
vai akmeņi, vai koki. Bet starp saprātīgām radībām, aizsākušās kopības,
draudzībā, ģimenēs, sabiedriskās sanāksmēs un pat viņu karos,
konvencijām un pamieru. Tagad starp tiem, kas bija vēl izcilāki
daba, tāpat kā zvaigznes un planētas, kaut arī pēc savas būtības ir tālu
no cita, tomēr pat starp viņiem sākās kāda savstarpēja sarakste un
vienotību. Tik pareizi ir izcilībai lielā mērā ietekmēt vienotību, kā
ka pat lietās, kas tik tālu, tas varētu darboties uz savstarpēju
līdzjūtība. Bet tagad, lūk, kas tagad ir noticis. Tie radījumi, kas
ir saprātīgi, tagad ir vienīgie radījumi, kas savus ir aizmirsuši
dabiska pieķeršanās un tieksme vienam pret otru. Viņu vidū vien
no visām citām viena veida lietām nav atrodamas a
vispārēja vēlme plūst kopā. Bet, lai gan viņi lido no dabas, tomēr
vai viņi tiek apturēti un aizturēti. Vai viņi dara, ko var,
daba ņem virsroku. Un tad tev būs atzīties, ja tu to ievērosi.
Jo ātrāk tu atradīsi kaut ko zemisku, kur nav zemes,
nekā atrast vīrieti, kurš dabiski var dzīvot viens pats.
VIII. Cilvēks, Dievs, pasaule, katrs savā veidā, nes kādus augļus.
Visām lietām ir savs laiks, ko izturēt. Lai gan pēc pasūtījuma, vārds

pati par sevi ir vīnogulājam raksturīgā veidā un tamlīdzīgi, tomēr tā ir tomēr, kā jau teicām. Kas attiecas uz iemeslu, tas ir gan kopīgs augļi citiem; un īpatnēja, kas pati par sevi izbauda. Iemesls ir difūza rakstura, kas pats par sevi ir, tas rada citos, un tā vairojas.

IX. Vai nu māci viņiem labāk, ja tas ir tavā spēkos; vai ja tā nebūtu, atcerieties, ka šim lietojumam, pacietīgi izturēt ar viņiem, bija maigums un labestība tev dota. Dievi paši ir labi pret tādiem; jā un dažās lietās (tāpat kā veselības, bagātības, goda jautājumā) ir bieži vien ir apmierināti, lai turpinātu savus centienus: viņi ir tik labi un laipni.

Un vai arī tu tāds nevarētu būt? vai saki man, kas tev traucē?

X. Strādājiet nevis kā tāds, kam tas ir iecelts par nožēlojamu, ne arī kā viens kuru vai nu žēlotu, vai apbrīnotu; bet lai tās ir tavas vienīgās rūpes un vēlme; tāpēc vienmēr un visās lietās saukt pie atbildības vai pieļaut, kā labdarības likums vai savstarpēja sabiedrība to pieprasa.

XI. Šajā dienā es tiku ārā no visām savām grūtībām. Nē, es visu izmetu manas nepatikšanas; tai drīzāk vajadzētu būt par to, kas tevi satrauca tas bija, nebija nekur, ka tev vajadzētu izkļūt no tā, bet iekšā tavās domās, no kurienes tas ir jāizdzen, tavā priekšā var patiesi un pastāvīgi būt mierīgs.

XII. Visas šīs lietas pieredzes dēļ ir parastas un parastas; to turpināšanai, bet uz vienu dienu; un par to lietu, visvairāk pamata un

netīrs. Kā viņi bija to laikos, kurus mēs esam apbedījuši, tādi viņi ir tagad arī, un ne citādi.

XIII. Pašas lietas, kas mūs ietekmē, tās stāv bez durvīm, ne paši neko nezinot, nedz spējīgi neko pateikt citiem par viņiem pašiem. Kas tad ir tas, kas pieņem spriedumu par viņiem? The izpratne.

XIV. Kā tikums un ļaunums nesastāv kaislībā, bet darbībā; tātad nedz arī nesastāv saprātīga labdarības cilvēka patiesais labums vai ļaunums kaislībā, bet darbībā un darbībā.

XV. Uzmestajam akmenim, kad tas nokrīt, tas nekaitēs tas; kā nederīgums, kad tas paceļas.

XVI. Izsijājiet viņu prātus un saprašanu un redziet, kādi cilvēki viņi ir, kam tu stāvi bailēs no tā, ko viņi tiesās par tevi, ko viņi paši spriež par sevi.

XVII. Visas lietas, kas ir pasaulē, vienmēr atrodas īpašumā par izmaiņām. Tu arī esi nemitīgās pārmaiņās, jā un turpmāk arī korupcija, un tā ir visa pasaule.

XVIII. tas nav tavs, bet cita cilvēka grēks. Kāpēc lai tas traucētu tev? Lai viņš uz to skatās, kura grēks tas ir.

XIX. Operācijai un mērķim ir beigas vai darbība un mērķis, ko mēs parasti sakām, ka tas ir beigās: no uzskata, ka ir arī absolūta pārtraukšana, kas ir it kā nāve

no tā. Šajā visā nekas nav ievainots. Piemērot šo tagad uz vīrieša vecumu, kā pirmkārt, bērns; tad jauneklis, tad jauneklis, tad vecs vīrs; katru pāreja no viena vecuma uz otru ir sava veida nāve Un tas viss šeit vēl vienalga par bēdām. Tagad ej tai dzīvei vispirms, tai, ko tu dzīvoji zem tava vectēva, tad zem tavas mātes, tad zem tavas tēvs. Un tātad, kad visu savu līdzšinējo mūžu tu esmu atradis un novērojis daudzas izmaiņas, daudzas izmaiņas, daudzu veidu beigas un beigas, uzdodiet šo jautājumu sev Kas ir bēdu jautājums vai bēdas tu atrodi kādā no šiem? Vai ko jūs ciešat caur kādu no šiem? Ja nevienā no šiem, tad ne beigās un visas tavas dzīves beigas, kas arī ir tikai pārtraukšana un pārmaiņas.

XX. Atbilstoši gadījumam, vai nu pēc tavas saprašanas, vai pēc visuma vai viņa, ar kuru tev tagad ir darīšana, ļauj tev patvērums lai ar visu ātrumu. Savējiem, lai tas neizšķirtos uz neko pret taisnību. Uz visumu, lai jūs varētu atcerēties, daļa no kuriem tu esi. Par viņa, lai jūs varētu apsvērt, vai īpašumā par nezināšanu vai zināšanām. Un tad arī tev tas ir jāatceras viņš ir tavs radinieks.

XXI. Kā tu pats, lai kas tu būtu, esi radīts pilnībai un kopējās sabiedrības pilnība, būšana tās biedram; tā ir jādara katram jūsu rīcība ir tendence uz pilnību un dzīves pilnību, kas ir patiesi sabiedrisks. Kāda rīcība soever no jūsu tāpēc, ka nu

uzreiz vai tālu, nav atsauces uz kopējo labumu, tas ir

pārmērīga un nesakārtota darbība; jā, tas ir nemierīgs; kā viens starp

cilvēki, kuriem no tādas un tādas piekrišanas un vienotības, vajadzētu faktiski

sadalīt un atdalīt sevi.

XXII. Bērnu dusmas, tikai bābeles; nožēlojamas dvēseles, kas nes mirušus

ķermeņus, lai tie tik drīz nenokristu: pat kā tas ir tajā

kopīgā dirge dziesma.

XXIII. Pārejiet uz tā iemesla kvalitāti, no kura izriet sekas

turpināt. Redziet to pašu kailu un kailu, atdalītu no visa, kas ir

materiāls. Tad apsveriet vislielākās laika robežas, ko tas izraisa

un tādējādi kvalificēts, var izdzīvot un pastāvēt.

XXIV. Bezgalīgas ir nepatikšanas un ciešanas, kas tev jau ir

tika pakļauts tikai šī iemesla dēļ, jo par laimi tas tika darīts

tev nepietiek, vai arī tu to neuzskatīji par pietiekamu laimi,

ka tava izpratne darbojās saskaņā ar tās dabisko uzbūvi.

XXV. Kad kāds tevi apsūdzēs ar nepatiesām apsūdzībām, vai

naidīgi pārmet tev vai izmantos jebkuru šādu karieti pret tevi, saņem

tūliņ pie viņu prātiem un saprašanas, un ieskaties viņos, un

redzi, kādi viņi ir. Tu redzēsi, ka tāda nav

iemesls, kāpēc tas tevi apgrūtina, ko viņi par tevi domā.

Tomēr tev viņi joprojām ir jāmīl, jo pēc savas būtības viņi ir tavi draugi. Un

Paši dievi tajās lietās, ko viņi no viņiem meklē

lielisks brīdis, ir labi apmierināti, visādos veidos, kā ar sapņiem un orākulus, lai palīdzētu viņiem, kā arī citiem.

XXVI. Augšup un lejup, no viena vecuma uz otru, iet parastās lietas pasaule; joprojām ir tāds pats. Un vai nu no visa jo īpaši pirms tas notiek, Visuma prāts apsver pats ar sevi un apzināti: un, ja tā, tad pakļaujas kauna noteikšanai tik izcila izpratne: vai vienreiz uz visiem laikiem tā atrisināja visus lietas kopumā; un tā kā tas, kas notiek, notiek ar a nepieciešamās sekas, un visas lietas nedalāmi tādā veidā un nešķirami turēt viens otru. Rezumējot, vai nu ir Dievs, un tad viss ir labi; vai, ja viss notiek nejaušības un veiksmes dēļ, tomēr tu vari izmanto savu gādību tajās lietās, kas uz tevi attiecas; un tad tev iet labi.

XXVII. Pēc kāda laika mūs visus apklās zeme un tad viņa pati būs viņas maiņa. Un tad kurss būs, no viena perioda gada mūžība citam, un tātad mūžīga mūžība. Tagad to var jebkurš vīrietis jāapsver ar sevi prātā vairākas ripināšanas vai tik daudzu izmaiņu un izmaiņu pēctecība un visu ātrums šos nolēmumus; vai viņš var citādi, kā vien noniecināt savā sirdī un noniecināt visu pasaulīgas lietas? Visuma cēlonis ir it kā spēcīga straume, tas visu aiznes.

XXVIII. Un tie ir jūsu atzītie politiķi, vienīgie praktiskie

pasaules filozofi, (kā viņi par sevi domā) tik pilni

ietekmēta gravitācija, vai tādi atzīti tikumības un godīguma cienītāji, ko

nožēlojami, lai tie darbotos; cik zemiski un nicināmi paši par sevi? O

cilvēks! ko tu tur? Dari to, ko tagad prasa tava daba.

Izlemiet to, ja varat, un nedomājiet, vai kāds

zinās vai nē. Jā, bet tu saki, es nedrīkstu gaidīt Platona

sadraudzība. Ja viņi pelna, lai gan nekad nav tik maz, man jābūt apmierinātam;

un daudz domā pat par šo nelielo progresu. Vai tad kāds no viņiem pamet

viņu agrākie nepatiesie viedokļi, ka man vajadzētu domāt, ka viņi gūst labumu? Par bez a

viedokļu maiņa, diemžēl! kas ir tā ārišķība, bet tikai

verdzisku prātu nožēlojamība, kas privāti sten un tomēr liktu a

parāda paklausību saprātam un patiesībai? Ej arī tagad un pastāsti man

Aleksandrs un Filips, un Dēmetrijs Falerejs. Vai viņi saprata

ko prasa kopējā daba, un viņi varētu valdīt paši vai nē

vislabāk zina paši. Bet ja viņi saglabātu dzīvību un swaggered; Es (lai Dievs

pateicos) man nav pienākums tos atdarināt. Patiesas filozofijas efekts ir,

neietekmēta vienkāršība un pieticība. Pārliecināt mani uz ārišķībām un

veltīga godība.

XXIX. No kādas augstas vietas it kā skatīties uz leju un lūkoties

te ganāmpulki un tur upuri bez skaita; un visa veida

navigācija; daži skarbā un vētrainā jūrā, bet daži mierīgā jūrā:

vispārējas atšķirības vai dažādas lietu īpašības, dažas, kas ir tagad pirmais pēc esamības; to lietu vairākas un savstarpējās attiecības, kas ir kopā; un dažas citas lietas, kas ir pēdējās. Viņu dzīves arī, kas bija sen, un viņu, kas būs pēc tam, un to daudzo barbaru tautu pašreizējais īpašums un dzīve pasaulē, tev tāpat ir jādomā savā prātā. Un cik tur daudz esi, kas nekad neesi dzirdējis par tavu vārdu, cik daudzi to drīz aizmirsīs tas; cik daudzi, bet pat tagad, ļoti īsā laikā tevi uzslavēja iespējams, runās sliktu par tevi. Tā ka ne slava, ne gods, ne jebkas cits, ko šī pasaule var atļauties, ir tā laika vērts. Summa tad no visiem; viss, kas ar tevi notiek, kam Dievs ir cēlonis, apmierināti to pieņemt: visu, ko tu dari, no kā tu pats esi cēloni, darīt to taisnīgi: kas būs, ja gan tavā rezolūcijā, gan tavā darbībā tev nav tālāka mērķa kā darīt labu citiem, kā būdams tas, kas pēc savas dabiskās uzbūves, kā cilvēks, esi saistīts uz.

XXX. Daudzas no tām lietām, kas tevi satrauc un nomāc, ir tavās tiesības atslēgties, jo tas ir pilnībā atkarīgs no vienkāršas iedomības un viedokļa; un tad tev būs pietiekami daudz vietas.

XXXI. Savā prātā aptvert visu pasauli kopā un visu šī laikmeta gaitu, lai pārstāvētu to sev un sakārtotu savu domas par katra konkrēta objekta pēkšņām izmaiņām. Cik īss

laiks ir no visa radīšanas līdz tā izjukšanai;

bet cik milzīgs un bezgalīgs ir tas, kas bija pirms paaudzes,

un tas, kas būs pēc tās radīšanas. Visas lietas, ko tu

redzēs, drīz ies bojā, un tie, kas redz viņu samaitātību, to darīs

drīz paši pazūd. Kas nomirst simts gadus vecs, un viņš

kas mirst jauns, visi nonāks pie viena.

XXXII. Kāds ir viņu prāts un izpratne; un kas par lietām

viņi attiecas uz: ko viņi mīl un par ko viņi ienīst?

Vēlies atklāti redzēt viņu dvēseles īpašumus. Kad viņi

domā, ka viņi viņus viltīgi sāpina, par kuriem viņi runā sliktu; un kad viņi domā

viņi dara viņiem ļoti labu pagriezienu, ko viņi slavē un cildina: Ak, cik jūs esat pilni!

viņi tad no iedomības un viedokļa!

XXXIII. Zaudējumi un korupcija, patiesībā ir nekas cits kā pārmaiņas un

pārveidošana; un tas ir tas, ko Visuma daba dara visvairāk

prieks par to, ar ko un saskaņā ar ko viss, kas tiek darīts, ir labi

darīts. Jo tas jau no paša sākuma bija pasaulīgo lietu īpašums, un tā

vai tā kādreiz būs. Vai arī jūs drīzāk teiktu, ka visas lietas

pasaule ir slimojusi no sākuma tik daudzus laikmetus un turpināsies

slims? Un tad starp tik daudzām dievībām nevarēja atrast nevienu dievišķo spēku

pa šo laiku, kas varētu izlabot pasaules lietas? Vai arī pasaule,

uz nemitīgām likstām un ciešanām, uz visiem laikiem nosodīts?

XXXIV. Cik zemisks un satracināts ir katra kopīgā lieta! Ūdens, putekļi un

no šo kaulu maisījuma un visām tām pretīgajām lietām, ko mūsu

ķermeņi sastāv no: tātad pakļauti inficētiem un bojātiem. Un atkal

tās citas lietas, kas ir tik ļoti novērtētas un apbrīnotas, piemēram, marmora akmeņi,

kas tie ir, bet it kā zemes kodoli? zelts un sudrabs,

kas tie ir, bet kā rupjākas zemes fekālijas? Tavs karaliskākais

apģērbs, tas ir, bet it kā dumjas aitas mati, un

krāsai — čaulgliemju asinis; šāda veida ir visi citi

lietas. Arī tava dzīve ir kaut kas tāds; vienkārša izelpošana

asinis: un to arī var pārveidot par kādu citu parastu lietu.

XXXV. Vai šī ķecerība, šī kurnēšana, šī sūdzēšanās un

izjaukšanai nekad nebūs beigas? Kas tad tev traucē? Doth

ar tevi notiek kas jauns? Par ko tu tā brīnies? Pie

cēlonis vai lieta? Lūk, vai nu pats par sevi, ir vai nu no šī svara

un tiešām brīdis? Un bez šiem tur nav nekā. Bet tavs pienākums

arī pret Dieviem, ir pienācis laiks atbrīvoties no tā

vairāk labestības un vienkāršības.

XXXVI. Tas viss ir viens, lai redzētu šīs lietas simts gadus kopā

vai bet uz trim gadiem.

XXXVII. Ja viņš ir grēkojis, kaitējums ir viņam, nevis manam. Bet, iespējams, viņš

nav.

XXXVIII. Vai nu ar saprāta aizbildniecību viss notiek ar katru

jo īpaši kā viena vispārējā struktūras sastāvdaļa; un tad tas ir pret saprātu

ka daļai vajadzētu sūdzēties par visu, kas notiek cilvēku labā

vesels; vai ja, saskaņā ar Epikūru, atomi ir visu lietu cēlonis un

ka dzīve nav nekas cits kā nejauša lietu sajaukšana, un

nāve nekas cits, kā tikai izkliede un tā arī no visām citām lietām: kas

vai tu apgrūtini sevi?

XXXIX. Vai tu saki tai saprātīgajai daļai: Tu esi miris; korupciju

ir tevi satvēris? Vai tad tas arī iztukšo ekskrementus? Vai patīk

vai nu vērši, vai aitas, ganās vai barība; ka tai arī jābūt mirstīgai, kā

kā arī ķermenis?

XL. Vai nu Dievi mums vispār neko nevar darīt, vai arī viņi joprojām var un

kliedējiet visus jūsu prāta traucējumus un nepatikšanas. Ja viņi var

nekas, kāpēc tu lūdz? Ja viņi var, kāpēc gan tu to nedarītu?

lūdzies, lai viņi tev dod, lai tu nebīstos un nebaidies

iekārot kādu no tām pasaulīgajām lietām, kas izraisa šos traucējošos un

kaites no tā? Kāpēc gan ne, lai tu nevarētu piedalīties ne pie viena, ne otra

prombūtne vai klātbūtne, esi bēdīgs un neapmierināts: nekā vai nu tu

vai jūs varat tos iegūt, vai lai jūs varētu izvairīties no tiem? Jo tā noteikti ir jābūt

Ja Dievi var mums kaut ko palīdzēt, viņi var palīdzēt šajā jomā

arī. Bet jūs, iespējams, sacīsit: 'Tajās lietās Dievi man ir devuši

mana brīvība, un tas ir manos spēkos darīt, ko gribu. Bet ja tu
varat izmantot šo brīvību, nevis lai liktu savam prātam patiesai brīvībai
apzināti ar zemisku un prāta kalpību ietekmēt tās lietas, kuras
vai nu apzināties, vai izvairīties nav tavā spēkos, vai tad tu nebūtu labāks?
Un kas attiecas uz dieviem, kas tev to ir teikuši, lai tie mums nepalīdzētu
tajās lietās, ko viņi ir nolikuši mūsu pašu varā? vai tā būtu vai
nē, tu drīz sapratīsi, ja gribi, bet pamēģināsi sevi un lūdzies. Viens
lūdzas, lai viņš apmierina savu vēlmi apgulties ar tādu vai tādu,
lūdzies, lai tev nebūtu iekāre ar viņu melot. Cits, kā viņš var būt
atbrīvoties no tāda; lūdzies, lai tu varētu tik pacietīgi izturēt viņu,
kā ka tev nav tādas vajadzības tikt no viņa vaļā. Cits, ka viņš nedrīkst
zaudēt savu bērnu. Lūdziet, lai jūs nebaidītos viņu pazaudēt. Uz šo
beigas un mērķis, lai ir visas tavas lūgšanas, un paskaties, kas būs notikums.
XLI. 'Manā slimībā' (par sevi saka Epikūrs:) 'manas runas bija
ne par manas slimības būtību, ne tas viņiem nebija tas
ieradās pie manis ciemos, manas runas tēma; bet izskatīšanā un
pārdomas par to, kam bija īpašs svars un moments, bija viss, kas man bija
atvēlētais un pavadītais laiks un cita starpā tieši šajā lietā, kā mans prāts,
ar dabisku un neizbēgamu līdzjūtību, piedaloties kaut kādā veidā ar
mana ķermeņa pašreizējā nespēkā, tomēr varētu saglabāt sevi brīvu
no nepatikšanām un pašlaik ir sava īstā laime.
Es arī neatstāju sava ķermeņa sakārtošanu ārstu ziņā

darīt ar mani to, ko viņi darītu, it kā es gaidītu no kaut ko lielu lietu

vai it kā es uzskatītu, ka tas ir tik lielas sekas, ko

viņu līdzekļi, lai atgūtu manu veselību: par manu pašreizējo īpašumu, domāja, patika

man ļoti labi, un man sniedza labu saturu. Neatkarīgi no tā, vai esat slims (ja

tev ir iespēja saslimt) vai kādā citā ekstremitātē,

centies arī tu savā prātā būt tik ietekmēts, kā viņš ziņo

pats: neatkāpties no savas filozofijas ne par ko, kas var notikt

tevi, nedz klausīt dumju cilvēku diskursus, un vienkārši

dabaszinātnieki.

XLII. Visiem amatiem un profesijām ir raksturīgi tā domāt un domāt

tikai, par ko viņi tagad attiecas, un instrumentu, ar kuru viņi strādā.

XLIII. Kad jūs jebkurā laikā esat aizvainots ar kāda nekaunību, lieciet

šobrīd šis jautājums sev: 'Ko? Vai tad ir iespējams, ka tur

pasaulē nevajadzētu būt bezkaunīgiem vīriešiem! Noteikti tā nav

iespējams.' Tad nevēlies to, kas nav iespējams. Šim (tu

jādomā) lai kas viņš būtu, ir viens no tiem nekaunīgajiem, ka pasaule

bez nevar būt. Tik viltīgajiem un viltīgajiem, tik viltīgajiem, tik viltīgajiem

par katru, kas apvaino, tev kādreiz jābūt gatavam argumentēt

sevi. Jo, lai gan tu vispār tā domā ar sevi, tas

Tādiem, kādiem viņiem ir jābūt pasaulē, tu būsi spējīgāks

izmantot lēnprātību pret katru konkrēto. Arī to tu atradīsi

ļoti labi izmantot katrā šādā gadījumā, kas šobrīd jāapsver

pats sevi, kādu īstu tikumu daba ir nodrošinājusi cilvēkam, pret tādu

netikums vai sastapšanās ar šāda veida ļaunu raksturu. Kas attiecas uz

piemēram, pret nepateicīgajiem, tas ir devis labestību un lēnprātību, kā

pretlīdzeklis, un tā pret citu ļaundari citā veidā kāds cits

savdabīga fakultāte. Un vispār, vai jūsu spēkos nav viņu pamācīt

labāk, tā ir kļūda? Jo ikviens, kas grēko, to pazemo

no sava mērķtiecīgā mērķa un noteikti tiek maldināts, Un atkal, kas tu esi

jo sliktāk par viņa grēku? Jo tu neatradīsi, ka kāds no šiem,

pret kuru tu esi saniknojies, tas ir darījis jebko

tavs prāts (vienīgais patiesais tava aizvainojuma un ļaunuma subjekts) var pasliktināties

nekā tas bija. Un kas tas ir par bēdām vai brīnumiem, ja viņš

kas ir neapgūts, vai tā dara neapmācītais? Vai jums nevajadzētu

drīzāk vaino sevi, kas, ja ļoti pamatota iemesla dēļ, tu

varēja uzskatīt, ka tas ir ļoti iespējams, ka šāda lieta notiks ar tādu

būt apņēmīgam, ne tikai to neparedzēja, bet arī brīnījās

pie tā, ka tādai lietai jābūt. Bet tad jo īpaši, kad jūs to darāt

jāatrod vaina nepateicīgā vai nepatiesā cilvēkā

uz sevi. Jo, bez šaubām, tu pats esi daudz vainīgs, ja

Jūs gaidījāt, ka kāds no tiem, kam bija šāds raksturs

jābūt patiesam pret tevi, vai kad tu esi izdarījis labu pagriezienu, tu

vai tur nesasaistīja tavas domas, kā tas, kas bija panācis savu galu? nedz

nedomāju, ka no pašas darbības tu esi saņēmis pilnu

atlīdzība par labo, ko tu esi darījis. Par ko tev būtu vairāk?

Tam, kas ir vīrietis, tu esi izdarījis labu pagriezienu, vai ar to nepietiek

tev? Ko tava daba prasīja, to tu esi izdarījis. Vai jums ir jāsaņem atlīdzība

par to? It kā vai nu acs, ko tā redz, vai kājas, uz kurām tās iet,

vajadzētu prasīt gandarījumu. Jo kā šie pēc būtības ir iecelti

šādu lietojumu nevar apstrīdēt vairāk, kā tikai to, saskaņā ar kuru viņi var darboties

viņu dabiskā uzbūve: tā cilvēks ir dzimis, lai darītu labu citiem

kad vien viņš kādam dara patiesu labumu, palīdzot izkļūt no maldiem; vai

lai gan, bet vidējās lietās, tāpat kā jautājumā par bagātību, dzīvi, priekšrocībām un

tamlīdzīgi, palīdz īstenot viņu vēlmes, viņš dara to, kam viņš bija

izgatavots, un tāpēc nevar prasīt vairāk.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

DESMITĀ GRĀMATA

I. Ak, mana dvēsele, būs laiks, kuram es uzticos, kad tu būsi labs, vienkāršs,

vienots, atvērtāks un redzamāks nekā ķermenis, ar kuru tas ir norobežots.

Kādu dienu tu sapratīsi viņu laimi, kuras mērķis ir mīlestība, un

viņu pieķeršanās visam pasaulīgajam. Kādu dienu tu būsi pilns,

un netrūkstot nekā ārēja: nemeklējot baudu ne no kā,

vai nu dzīvs, vai nejūtīgs, ko šī pasaule var atļauties; ne negribot

laiks jūsu prieka turpinājumam, ne vieta un iespēja, ne

laika apstākļu vai vīriešu labvēlība. Kad būsi apmierināts

tavā pašreizējā īpašumā, un viss esošais papildinās tavu saturu:
kad tu pārliecināsies, ka tev ir viss; viss priekš tevis
labs, un tas viss ar dievu aizgādību, un arī no nākotnes lietām
jābūt tikpat pārliecinātam, ka viss veiksies labi, kā tiecoties uz
kaut kādā veidā uzturēšanu un saglabāšanu, viņa ideālās labklājības un
laime, kas ir dzīves pilnība, labestība un skaistums; kurš dzemdē
visas lietas un satur sevī visu, un sevī to dara
atceries visas lietas no visām vietām, kas ir izšķīdušas, ka no tām viņš
var radīt citus viņiem līdzīgus. Tāda viena diena būs tava
noslieci, ka tu spēsi gan attiecībā uz Dieviem, gan iekšā
attiecībā uz vīriešiem, lai atbilstu un sakārtotu jūsu sarunu, kā ne uz
sūdzēties par viņiem jebkurā laikā par visu, ko viņi dara; ne arī darīt
jebko pats, par ko tu varētu būt taisnīgi nosodīts.
II. Tā kā cilvēks, kuru pilnībā pārvalda daba, lai tas ir jūsu rūpes
Pavēro, ko tava daba vispār prasa. Tas izdarīts, ja
tu neatrodi, ka tava būtība, jo tu esi dzīva saprātīga būtne,
būs sliktāk, tu vari turpināt. Tālāk jums ir jādara
pārbaudi, ko dara tava daba kā tu esi dzīvs saprātīgs radījums
pieprasīt. Un to, lai kas arī tas būtu, tu drīksti to atzīt un darīt, ja
Tava būtība, jo tu esi saprātīga dzīva radība, nebūs sliktāka
par to. Tagad viss, kas ir saprātīgs, ir arī sabiedrisks, Saglabājiet sevi
šos noteikumus un neapgrūtināt sevi par tukšām lietām.

III. Lai kas ar tevi notiktu, tu esi dabiski pēc savas dabas konstitūcija vai nu spējīga, vai nespējīga izturēt. Ja tu vari, neesi aizvainots, bet panes to saskaņā ar savu dabisko uzbūvi vai kā dabu tev ir ļāvis. Ja tu nespēj, tad neapvainojies. Jo tā būs drīz vien izbeigs gan tevi, gan sevi (lai kas tas būtu) vienlaikus beidz ar tevi. Bet atcerieties, ka neatkarīgi no viedokļa, pamatojoties uz zināmu izpratni gan par patiesu peļņu, gan par pienākumu, tu nevar iedomāties panesams; ka tu to spēj izturēt pēc savas dabas konstitūcija.

IV. To, kas apvaino, mācīt ar mīlestību un lēnprātību un parādīt viņu viņa kļūda. Bet, ja tu nevari, tad vaino sevi; vai drīzāk nē ne sevi, ja tava griba un centieni nav bijuši trūcīgi.

V. Lai kas ar tevi notiktu, tas ir tas, kas no visiem tev bija noteikts laiks. Jo ar to pašu cēloņu saskaņotību, ko Tāda arī bija tava būtība no mūžības viss, kas ar to notiktu, paredzēts un iecelts.

VI. Vai nu ar Epikūru, mums ar mīlestību jāiztēlojas, ka atomi ir visu lietu cēlonis, pretējā gadījumā mums ir jāpiešķir daba. Lai tas tad ir tavs pirmais pamats, ka tu esi daļa no tā Visuma, kuru pārvalda dabu. Tad otrkārt, ka uz tām daļām, kas ir tāda paša veida un daba, kāda tu esi, tev ir radniecīgas attiecības. Attiecībā uz tiem, ja es

vienmēr būs uzmanīgs, pirmkārt, tā kā es esmu daļa, es nekad nebūs neapmierināts

ar jebko, kas attiecas uz manu īpašo daļu no kopējām iespējām

pasaule. Jo nekas, kas ir derīgs visam, nevar būt patiess

kaitīgi tam, kas ir daļa no tā. Jo tā ir kopējā privilēģija

no visām dabām, ka tās nesatur neko kaitīgu

tiem; nevar būt tāda Visuma daba (kura privilēģija

ārpus citām īpašām dabām ir tāda, ka viņa nevar pret savu gribu

jebkurš augstāks ārējais cēlonis ir jāierobežo,) vajadzētu radīt jebko un

lolot to savā klēpī, kam vajadzētu censties sāpināt un aizspriedumus. Kā

tad es paturu prātā, ka es esmu daļa no šāda Visuma, es nebūšu

neapmierināts ar visu, kas notiek. Un tā kā man ir radniecīgas attiecības

tām daļām, kas ir tāda paša veida un rakstura kā es, tā es darīšu

esiet piesardzīgs un nedariet neko tādu, kas kaitē kopienai, bet visā

Mani apdomi vienmēr būs tie, kas ir manā veida; un kopējo

labi, tas, uz ko virzīsies visi mani nodomi un apņemšanās, kā

to, kas ir pretrunā ar to, es ar visiem līdzekļiem centīšos novērst

un izvairīties. Šīs lietas kādreiz bija tik fiksētas un noslēgtas, kā jūs domājat

viņš bija laimīgs pilsonis, kura pastāvīgās mācības un prakse nāca par labu

un viņa līdzpilsoņu labums un pilsētas pārvadāšana

pret viņu, ka viņš bija ar to apmierināts; tā tam ir jābūt ar

tu, ka tu dzīvo laimīgu dzīvi.

VII. Visas pasaules daļas (visas lietas, ko es domāju, ir ietvertas

visā pasaulē), kaut kad tam noteikti jāpienāk

korupciju. Man jāsaka, ka jārunā patiesi un pareizi; bet tas

Es, iespējams, esmu labāk saprotams, šobrīd esmu apmierināts, ka to izmantoju vairāk

kopīgs vārds. Tagad saku es, ja tā, lai tas viņiem būtu gan kaitīgs, gan

tomēr neizbēgami, vai tu domā, ka viss pats par sevi nebūtu salds

gadījumā, visas tā daļas var tikt mainītas, jā un to dēļ

padarot sevi piemērotu korupcijai, jo kas sastāv no dažādām lietām un

pretēji? Un vai daba tad nu pati no sevis tā projektēja un nolūks

viņas daļu ciešanas un ciešanas un līdz ar to arī tā radītais mērķis

ne tikai tāpēc, ka viņi varētu, bet arī noteikti vajadzētu

iekrist ļaunumā; vai viņa nezināja, ko viņa darīja, kad viņa tos taisīja? Par

Jebkurš no šiem diviem vārdiem ir vienlīdz absurds. Bet ļaut dabai iet iekšā

vispārīgi un konkrētu lietu saprātam atbilstoši savām

īpašas dabas; cik tas ir absurdi un smieklīgi, vispirms pateikt, ka viss

veseluma daļas pēc savas dabiskās uzbūves ir pakļautas

pārveidošana; un tad, kad kas tāds notiek, kā tad, kad tas notiek

saslimst un nomirst, uzņemties un brīnīties, it kā par kaut ko dīvainu

bija noticis? Lai gan tas turklāt varētu nebūt tik smagi, lai uzņemtos

kad kas tāds notiek, viss, kas ir izšķīdis, tas ir

izšķīdis tajās lietās, no kurām tas tika pievienots. Par katru

izšķīšana ir vai nu vienkārša elementu izkliedēšana tajos

atkal elementi, no kuriem viss sastāvēja, vai izmaiņas no tā, kas

ir cietāks zemē; un no tā, kas ir tīrs un smalks, vai

garīgs, gaisā. Tā ka ar šo līdzekli nekas nav zaudēts, bet viss

atkal atsākās šajās racionālajās Visuma ģeneratīvajās sēklās; un

šo Visumu, vai nu pēc noteikta laika, lai melotu patērē

uguni, vai ar pastāvīgām pārmaiņām, kas jāatjauno, un tā paliek mūžīgi.

Tagad, par to cieto un garīgo, par ko mēs runājam, tu nedrīksti to iedomāties

būt tādam pašam, kas sākumā bija, kad tu piedzimi. Diemžēl!

tas viss, ka tagad tu esi vienā vai otrā veidā, vai nu pēc būtības,

vai dzīvības, ir tikai pirms divām vai trim dienām daļēji ēdis no gaļas, un

daļēji no ieelpotā gaisa, saņēma visu savu pieplūdumu, būdams arī tad

nevienā citā ziņā, kā tekoša upe, ko uztur mūžīgie

pieplūdums un jauna ūdeņu piegāde, ir tas pats. Tāpēc tas, ko tu

kopš tā laika esi saņēmis, nevis to, kas nācis no tavas mātes, ir tas, kas

nāk uz pārmaiņām un korupciju. Bet pieņemsim, ka tas par ģenerāli

vielai un tās cietākai daļai nekad nevajadzētu pieķerties jums

tik tuvu, tomēr kas tas ir ar tā īstajām īpašībām un pieķeršanos,

ar kurām personām izceļas, kuras noteikti ir diezgan atšķirīgas?

VIII. Tagad, kad tu esi pieņēmis šos labos, pieticīgos vārdus,

patiess; no ἔμφρων,

σύμφρων,

ὑπέρφρων; uzmanies, lai nekas nenotiek

reizes, darot jebko, kas ir pretējs, tu esi tikai nepareizi

sauc un zaudē savas tiesības uz šiem nosaukumiem. Vai arī, ja darāt, atgriezieties

atkal pie viņiem ar visu iespējamo ātrumu. Un atcerieties, ka vārds

ἔμφρων atzīmē tev nodomu un

saprātīga apsvēršana par katru objektu, kas tev parādās,

bez uzmanības novēršanas. Un vārds

σύμφρων, gatavs un apmierināts

jebkura pieņemšana, ieceļot kopīgu raksturu,

notiek ar tevi. Un vārds

ὑπέρφρων, superpagarinājums vai

jūsu prāta pārpasaulīga un aizskaroša attieksme, ar ko tā

pāriet visas miesas sāpes un baudas, gods un kredīts, nāve un

viss, kas ir tāds pats kā absolūtas vienaldzības jautājums,

un nekādā ziņā gudrs cilvēks nevar pretoties. Šie tad ja neaizskarami

tev būs ievērot un necenties, lai citi tevi tā dēvētu,

gan tu pats kļūsi par jaunu cilvēku, gan tu sāksi jaunu

dzīvi. Jo turpināt tādus, kādi tu biji līdz šim, izciest tos

traucēkļi un nepatikšanas, kas jums ir vajadzīgas tādai dzīvei kā

līdz šim tu dzīvoji, ir daļa no tā, kas ir ļoti muļķīgs, un ir

pārlieku mīlējis savu dzīvi. Kuru vīrietis varētu salīdzināt ar kādu no puspaēdušajiem

nožēlojamie, amfiteātrī saskaņoti ar savvaļas zvēriem; kurš tik pilns kā

viņi visi ir pāri ar brūcēm un asinīm, tieksme pēc liela

labvēlību, lai tos varētu rezervēt līdz nākamajai dienai, tad arī un iekšā

tas pats īpašums, kas pakļauts tiem pašiem nagiem un zobiem, kas iepriekš. Prom

tāpēc nosūtiet sevi; un no tavām nepatikšanām un traucēkļiem

iepriekšējā dzīve nodod sevi šiem dažiem vārdiem; un ja tu

var palikt tajās vai būt pastāvīgi praksē un rīcībā

turpiniet viņus tikpat priecīgi un priecīgi kā tie, kas tika pārtulkoti

kādu tādu svētlaimes un laimes vietu kā Hēsioda un Platona teiktā

to sauc par svētīgo salām, citi sauc par Elīzes salām

Lauki. Un kad vien tu atrodies; ka tev draud a

recidīvs, un ka tu nespēj tos apgūt un pārvarēt

grūtības un kārdinājumi, kas parādās tavā tagadnē

stacija: ieved jebkurā privātā stūrī, kur tev varētu būt labāk

spēj. Vai arī, ja tas drīzāk nepaliks pat tavu dzīvību. Bet tātad

tas nav aizrautīgs, bet brīvprātīgi pieticīgā veidā: tas ir

vienīgā slavējamā darbība visā tavā dzīvē, ka tu esi aizgājis, vai

Tā kā tas ir bijis visas tavas dzīves galvenais darbs un bizness, tu

iespējams, tāpēc aiziet. Tagad, lai labāk atcerētos tos vārdus, kas

mēs runājām, jums tas būs ļoti labs palīgs, lai atcerētos

Dievi, cik bieži vien var būt: un tas ir tas, ko viņi pieprasa no mums

Tikpat daudzu no mums rokās, cik pēc dabas saprātīga radīšana nav tā

ar godīgiem vārdiem un ārēju dievbijības un uzticības izrādīšanu mums vajadzētu glaimot

bet lai mēs viņiem līdzinātos, un tāpat kā visi citi

dabas radības, piemēram, vīģes koks; suns bite: abi dara,

visi no tiem un attiecas uz to, kas pēc savas dabas

konstitūcija, viņiem ir piemērota; tātad arī cilvēkam tas jādara, kas

pēc savas dabas, kā viņš ir cilvēks, pieder viņam.

IX. Rotaļlietas un muļķības mājās, kari ārzemēs: dažreiz terors, dažreiz

satraukums vai stulbs slinkums: tā ir tava ikdienas verdzība. Pamazām un pamazām,

ja tu labāk uz to neuzskatīsi, šīs svētās dogmas tiks izdzēstas

ārā no prāta. Cik daudz lietu tur, kas kad kā tikai

naturālist, tu tikko esi domājis par to būtību, tu

neļauj pāriet bez turpmākas lietošanas? Tā kā jums vajadzētu visā

lietas tā apvieno darbību un apceri, lai jūs varētu būt abi

tajā pašā laikā apmeklēt visus pašreizējos gadījumus, lai visu veiktu pienācīgi un

uzmanīgi un tomēr tā nodomā arī apcerīgo daļu, ka neviena daļa no

tas prieks un bauda, kas ir kontemplatīvas zināšanas par visu

saskaņā ar savu patieso dabu tas pats par sevi var atļauties, var tikt zaudēts. vai,

ka patiesās un kontemplatīvas zināšanas par visu saskaņā ar tās

sava daba, pati par sevi varēšana (darbība ir pakļauta daudzām iespējām un

šķēršļi) sniedz jums pietiekamu baudu un laimi. Nav

tiešām šķietami, bet ne slēpti. Un kad tu sasniegsi

patiesas vienkāršības un neskartas gravitācijas laime? Kad tu būsi
priecājieties par katra konkrētā objekta zināšanām saskaņā ar
tā patiesā būtība: kāda ir tā matērija un būtība; kāds no tā labums
jo pasaulē: cik ilgi tā var pastāvēt: no kā tā sastāv:
kas viņi ir, kas to spēj, un kas tie, kas to var dot, un
atņemt?
X. Kā ir zirneklis, kad tas ir noķēris mušu, pēc kuras nomedīja
ne maz lepna, ne ļauni iedomīga par sevi: kā arī viņš to
ir noķēris zaķi vai paņēmis zivi ar savu tīklu, kā cits par
ņem mežacūku un otru lāci: lai viņi ir lepni un aplaudē
sevi par viņu drosmīgajiem darbiem pret sarmatiem jeb ziemeļiem
pēdējā laikā sakāvušās tautas. Šiem arī šie slavenie karavīri un kareivīgie
Vīrieši, ja jūs ieskatāties viņu prātos un viedokļos, ko viņi dara?
lielākā daļa, bet medības pēc medījuma?
XI. Lai uzzinātu un iestatītu sev kādu noteiktu veidu un metodi
kontemplācija, ar kuras palīdzību jūs varat skaidri saskatīt un pārstāvēt to
sevi, visu lietu savstarpēju pārmaiņu, vienu citā. Paciet to
mūžam savā prātā un raugies, lai tu būtu līdz galam vingrināts
šo konkrēto. Jo nav nekā iedarbīgāka, lai radītu patiesību
augstsirdība.
XII. Viņš ir atraisījies no sava ķermeņa saitēm un to sapratis
ļoti īsā laikā viņam noteikti jāatvadās no visas pasaules,

un atstājiet visas šīs lietas aiz muguras, viņš pilnībā pieteicās
taisnība visās viņa darbībās, tātad kopējai dabai visās lietās
tam vajadzētu notikt ar viņu. Un apmierināts ar šīm divām lietām,
darīt visu taisnīgi un visu, ko Dievs sūtīs, lai tas viņam patīk.
ko citi par viņu teiks vai domās, vai darīs pret viņu, viņš
ar to ne tik daudz, cik apgrūtina viņa domas. Lai iet taisni,
uz kurieni viņu lika taisnība un saprāts, un, to darot, sekot Dievam, bija
vienīgais, kas viņam bija prātā, tas bija viņa vienīgais bizness un
nodarbošanās.

XIII. Kāda jēga vispār no aizdomām? vai, kāpēc lai domas
neuzticība un aizdomas par to, kas ir nākotnē, apgrūtiniet savu
prāts vispār? Kas tagad ir jādara, ja jūs varat meklēt un izmeklēt
par ko tev vairāk jārūpējas? Un ja tu to labi spēj
uztver to vien, lai neviens tevi no tā nenovērš. Bet, ja tu esi viens
neuztveriet to tik labi, pārtrauciet savu darbību un klausieties padomu
labākais. Un, ja ir kas cits, kas tevi traucē, turpini
piesardzība un rīcības brīvība, atbilstoši pašreizējam gadījumam un
iespēja, joprojām piedāvājot to sev, ko jūs domājat
vispareizākais un taisnīgākais. Lai to izdarītu pareizi un paātrinātu
apsūdzībai par to ir jābūt laimei, jo tas ir tikai tas, ko mēs
patiesi un pareizi var teikt, ka tas palaida garām vai ir spontāno abortu.

XIV. Kas ir tas, kas ir lēns un tomēr ātrs? jautrs un tomēr nopietns? Viņš
ka visās lietās seko viņa ceļveža saprāts.

XV. No rīta, tiklīdz tu esi pamodies, kad tavs spriedums, pirms
vai nu tavas simpātijas, vai ārēji objekti to ir ietekmējuši, vēl ir
visbrīvākā un objektīvākā: uzdodiet šo jautājumu sev, vai tad
kas ir pareizi un taisnīgi, to darot pats vai citi
kad tu pats neesi spējīgs; būt materiālam vai nē. Noteikti tā ir
nē. Un kas attiecas uz tiem, kas uztur tādu dzīvi un tik ļoti stāv uz tiem
uzslavas vai citu cilvēku nicināšana, vai tu esi aizmirsis, kā tas jādara
viņi ir vīrieši? ka tādi un tādi savās gultās un tādi pie sava dēļa:
kādas ir viņu parastās darbības: pēc kā viņi tiecas un ar ko lido
no: kādas zādzības un izvarošanas viņi izdara, ja ne ar rokām un
pēdas, tomēr ar to dārgāko savu daļu, viņu prātu: kas
(vai tikai tos atzītu) varētu baudīt ticību, pieticību, patiesību, taisnīgumu, a
labs gars.
XVI. Dod, ko gribi, un atņem, ko gribi, saka tas, kas ir
labi mācīts un patiesi pieticīgs Tam, kas dod un atņem. Un tā ir
nevis no stingra un nepārvarama lēmuma, ka viņš to saka, bet gan iekšā
vienkārša mīlestība un pazemīga padevība.
XVII. Tātad dzīvo tik vienaldzīgi pret pasauli un visiem pasaulīgajiem objektiem, kā
kas dzīvo viens pats kādā tuksneša kalnā. Vai šeit,
vai tur, ja visa pasaule ir tikai viena pilsēta, tam nav lielas nozīmes
vieta. Lai viņi redz un redz cilvēku, tas ir patiesi cilvēks, dzīvu
saskaņā ar cilvēka patieso dabu. Ja viņi nevar mani paciest, ļaujiet viņiem

nogalini mani. Jo labāk būtu mirt, nekā dzīvot tā, kā viņi to vēlētos tu.

XVIII. Lai tas vairs nebūtu strīdu vai diskursa jautājums, kas ir laba vīrieša pazīmes un īpašības, bet tiešām un patiesībā būt tādi.

XIX. Vienmēr pārstāvēt sevi; un lai tavā priekšā liktu gan vispārējais pasaules vecums un laiks, un visa tā būtība. Un kā visas lietas, kas ir īpašas attiecībā uz tiem, ir pēc būtības kā viena no vismazāk sēklām, kas ir: un to ilgumu, kā pagrieziena piestu javā vienreiz par. Pēc tam koncentrēties uz katru konkrēts pasaules objekts un uztvert to (kā tas patiešām ir) kā jau ir izjukšanas un pārmaiņu stāvoklī; tiecas uz dažiem pūšanas vai dispersijas veids; vai kas cits tas ir, tas ir nāve it kā visam sava veida nāvei.

XX. Apsveriet viņus visās viņu dzīves darbībās un nodarbēs: kā tad, kad viņi ēd un kad viņi guļ: kad viņi ir darbībā nepieciešamo attaisnošanu un iekāres aktā. Atkal, kad viņi vai nu viņi ir vislielākajā sajūsmā; un visu viņu vidū pompa un godība; vai dusmīgs un neapmierināts, lieliskā stāvoklī un varenībā, kā no augstākas vietas viņi žēlo un pārmet. Cik zemiski un verdziski, bet pirms neilga laika viņi vēlējās būt, lai nonāktu pie tā; un pēc neilga laika kāds būs viņu īpašums, kad būs nāve

reiz viņus sagrāba.

XXI. Tas ir vislabākais katram, ko sūta visu kopīgā daba

katram, un tad ir vislabāk, kad viņa to nosūtīs.

XXII. Zeme, saka dzejnieks, bieži vien ilgi pēc lietus. Tā arī ir

krāšņās debesis bieži vien vēlas krist uz zemes, kas apgalvo, ka a

savstarpēja mīlestība starp viņiem. Un tā (teiksim, es) pasaule sedz a

zināma mīlestības pieķeršanās jebkuram notiks ar tavējo

simpātijas man piekritīs, pasaule. Tas pats (un neviens cits) ir

lai mans ilgošanās priekšmets ir tavs. Tagad, kad pasaule to mīl

tā tiešām ir patiesība, kā parasti tiek teikts un atzīts, kad

saskaņā ar grieķu frāzi, ko atdarināja latīņi, par lietām, kuras lietoja

būt, mēs parasti sakām, ka viņiem patīk būt.

XXIII. Vai nu tu turpini šādu dzīvi, un viss,

pie kā tu tik ilgi esi pieradis un tāpēc paciešams: vai tu

nedodas pensijā vai neatstāj pasauli, un pēc paša vēlēšanās, un tad

tev ir prāts, vai tava dzīvība ir nogriezta; un tad vari priecāties

ka tu esi izbeidzis savu apsūdzību. Vienai no šīm vajadzībām ir jābūt. Esi tāpēc

ar labu komfortu.

XXIV Lai tev vienmēr parādās un atklājas šī vientulība,

un tuksneša vietas, ko daudzi filozofi tik ļoti novērtē un ietekmē,

ir paši par sevi, bet tā un tā; un ka viss viņiem ir

kas dzīvo pilsētās un sarunājas ar citiem, jo viņiem ir tāda pati daba

visur redzēt un novērot: tiem, kas paši pensionējušies

uz kalnu virsotnēm, un uz tuksneša patvērumiem, vai kādiem citiem tuksnešiem un

apdzīvotas vietas soever. Jo visur, kur to vēlies, tu vari ātri

atrodiet un pielietojiet to sev; ko Platons saka par savu filozofu, a

vieta: kā privātpersona un pensionārs, saka viņš, it kā būtu ciet un

apmēram kādā ganu namiņā, kalna galā. Tur blakus

pats sev uzdot šos jautājumus vai iedziļināties tajos

apsvērumi: Kas ir mana galvenā un galvenā daļa, pār kuru ir vara

pārējais? Kāds tagad ir tās pašreizējais īpašums, kā es to izmantoju; un kas ir

tas, par ko es to izmantoju? Vai tagad nav pamata un nē? Vai tas ir bez maksas,

un atdalīts; vai tā piestiprināta, tā sacietējusi un it kā saaugusi

ar miesu, ka to ietekmē tās kustības un tieksmes?

XXV. Kas bēg no sava saimnieka, tas ir bēglis. Bet likums ir

katra vīrieša saimnieks. Tāpēc tas, kas atstāj likumu, ir bēglis. Tātad

vai viņš, lai arī kurš viņš būtu, ir žēl, dusmīgs vai nobijies, vai par

jebkas, kas ir bijis, ir vai būs pēc viņa iecelšanas, kurš

ir Visuma Kungs un Valdnieks. Jo viņš ir patiesi un pareizi

Νόμος jeb likums, kā vienīgais

νέμων jeb visu izplatītājs un izsmidzinātājs

lietas, kas notiek ar kādu viņa dzīves laikā — lai kas arī būtu

vai nu žēl, dusmīgs vai bail, ir bēglis.

XXVI. No cilvēka ir sēkla, kas reiz iemesta klēpī cilvēkam nav vairāk ar to saistīts. Cits iemesls izdodas, un uzņemas darbu, un ar laiku atnes bērnu (to brīnišķīgo efektu no tāda sākuma!) līdz pilnība. Atkal cilvēks izlaiž pārtiku caur kaklu; un tā vienreiz uz leju, viņam ar to vairs nav nekāda sakara. Vēl viens iemesls izdodas un izplata šo barību sajūtās un pieķeršanās: dzīvē un spēkā; un dara ar to citas daudzās un brīnišķīgās lietas, kas pieder cilvēkam. Šīs lietas tāpēc, kas ir tik slepeni un neredzami kalts un īstenots, tev jāizmanto, lai redzētu un apcerēt; un ne tikai pašas lietas, bet arī spēks kuras tās tiek īstenotas; lai tu to varētu redzēt, lai gan ne ar ķermeņa acis, tomēr tik skaidri un redzami, kā tu vari redzēt un saskatīt ārējais efektīvais depresijas un jebkā paaugstinājuma cēlonis.

XXVII. Vienmēr domā un pārdomā ar sevi; kā viss, kas tagad ir, līdz šim ir bijuši daudz pēc tā paša veida un pēc tā paša modes, kas tagad ir: un tā domāt par lietām, kas būs arī turpmāk. Turklāt veselas drāmas un vienotas ainas vai ainas kas aptver viena aicinājuma vīriešu dzīvi un rīcību un profesiju, cik daudz vai nu savā pieredzē esi zinājis, vai lasot senās vēstures; (kā visa Adriana tiesa, viss Antonīna Pija galms, viss Filipa galms, tas Aleksandrs, Krēza): lai tos visus liktu tavu acu priekšā. Tev

atklāsies, ka tie visi ir pēc viena veida un modes: tikai tas
aktieri bija citi.

XXVIII. Kā cūka, kas raud un mētājas, kad viņam pārgriež rīkli
katrs pats esi, kas skumst par jebkuru pasaulīgu lietu un uzņemas.
Tāds ir arī viņš, kurš savā gultā vienatnē vaimanās par ciešanām
šī ir mūsu mirstīgā dzīve. Un atcerieties to, ka saprātīgiem radījumiem
tikai tas tiek dots, ka viņi var labprātīgi un brīvi pakļauties
Providence: bet pilnīgi pakļauties ir nepieciešamība visiem
radības vienādi.

XXIX. Neatkarīgi no tā, ko jūs ejat, apsveriet to pats,
un pajautā sev: ko? jo es to vairs nedarīšu, kad būšu miris,
vai tāpēc nāve man šķiet smaga?

XXX. Kad tu esi aizvainots par kāda cilvēka pārkāpumu, tūlīt
pārdomāt sevi; un padomā, pie kā tu pats esi vainīgs
tāda paša veida. Tā kā arī tu, iespējams, to uzskati par laimi
būt bagātam vai dzīvot baudā, vai tikt slavētam un uzslavētam utt
pārējais jo īpaši. Par to, ja tu atceries, tad tev būs
drīz aizmirsti savas dusmas; it īpaši, ja tajā pašā laikā tas arī jādara
piekrīti savās domās, ka viņu savaldīja kļūda un neziņa
tā darīt: kā gan viņš var izvēlēties, ja vien ir tāds viedoklis? Dari tu
tādēļ, ja vari, atņem viņam to, kas viņu piespiež darīt
kā viņš to dara.

XXXI. Kad jūs redzat Satyro, padomājiet par Sokratiku un Eutihu vai Himēna, un, kad Eifrata, padomājiet par Eutihio un Silvanu, kad Alciphron, no Tropaeophorus, kad Ksenofons, no Krito vai Severus. Un kad tu skaties uz sevi, iedomājies kādu no tiem Cēzars; un tā katram, kādam vai citam, kas ir bijis īpašums un profesija, kas ir viņa priekšā. Tad lai tas tev ienāk prātā tajā pašā laikā; un kur viņi visi tagad ir? Nekur un nekur? Jo tā būs tu vienmēr spēsi uztvert, kā visas pasaulīgās lietas ir, bet kā dūmi, kas pazūd, vai arī nekas. It īpaši, kad tu atcerēsimies arī to, ka viss, kas reiz tiek mainīts, nekad netiks mainīts esi atkal, kamēr pasaule pastāvēs. Un tad tu, cik ilgi tev būs izturēt? Un kāpēc tev ar to nepietiktu, ja tikumīgi un kā pienākas? tu vari izturēt šo laika daļu, lai cik maz tas būtu vai tev ir piešķirts?

XXXII. Kas par tēmu un kāds dzīves gājums tas ir, ko tu dari tik liela vēlme tikt vaļā. Par visām šīm lietām, kas tās ir, bet der priekšmets izpratnei, kas visu redz saskaņā ar savu patieso dabu, lai izmantotu sevi? Tāpēc esiet pacietīgs līdz tam (kā stiprs vēders, kas pārvērš visas lietas savā dabā; un kā a liela uguns, kas pārvēršas liesmā un gaismā, visu, ko tu met tu esi darījis šīs lietas pazīstamas un it kā dabiskas tev.

XXXIII. Lai nevienam nav pa spēkam par tevi patiesi teikt, ka tu

māksla nav patiesi vienkārša, patiesa un atklāta, vai arī nav laba. Ļaujiet viņam būt

pievilts, lai kāds viņš būtu par tevi tādā veidā. Par

tas viss ir atkarīgs no tevis. Jo kurš ir tas, kam vajadzētu tevi kavēt

vai tas ir patiesi vienkāršs vai labs? Vai tikai labāk izlemt to nedarīt

dzīvot, nekā tādam nebūt. Jo arī tas nav saprātīgi

ka viņam jādzīvo, tas tā nav. Kas tad var būt par šo

klātesošajam gadījumam pēc labākā iemesla un ieskatiem

vai izdarīts? Neatkarīgi no tā, tas ir jūsu spēkos vai nu to izdarīt, vai arī darīt

saki to un tāpēc necenties izlikties, it kā tu to darītu

traucēta. Tu nekad nebeigsi vaidēt un sūdzēties līdz tam laikam

ko gandarītajiem sagādā prieks, lai tu to darītu

visu, kas parādās, visu, ko var izdarīt atbilstoši un

atbilst cilvēka pareizajai uzbūvei vai arī cilvēkam kā viņš ir cilvēks.

Jo jums ir jāatskaitās par šo prieku, lai kāds tas būtu, lai jūs varētu to izbaudīt

dari saskaņā ar savu dabu. Un, lai to izdarītu, derēs katra vieta

tu. Līdz cilindram jeb veltnim kustēties nav atļauts

visur saskaņā ar savu kustību, kā ne uz ūdeni,

ne ugunij, ne kādai citai lietai, kas ir tikai

dabiski vai dabiski un jutīgi; bet nav racionāla daudzām lietām tur

var kavēt viņu darbību. Bet no prāta un saprašanas

tā ir īstā privilēģija, kas saskaņā ar savu dabu un kā tā ir

pati grib, tā var iziet cauri visiem šķēršļiem, ko tā atrod, un noturēt
taisni uz priekšu. Tāpēc nostādot savu acu priekšā šo laimi
un tava prāta laimi, kas spēj iziet cauri visam,
un spēj veikt visas kustības, vai nu kā uguns, uz augšu; vai kā
akmens uz leju vai kā cilindrs caur to, kas ir
slīps: apmierinies ar to un nemeklē neko citu. Par
visi citi šķēršļi, kas arī nav jūsu prāta šķēršļi
tie ir piemēroti ķermenim vai tikai izriet no viedokļa, saprāta
nevis izdarot tādu pretestību, kā vajadzētu, bet gan zemiski un gļēvi
ciest, lai tiktu izjaukts; un paši no sevis nevar ne ievainot, ne
vispār nodarīt pāri. Citādi viņam noteikti ir jāsatiek, lai kāds viņš būtu
ar kādu no viņiem kļūt sliktāks nekā viņš bija iepriekš. Jo tā tas ir visā
citiem priekšmetiem, kas tiek uzskatīti par tiem kaitīgiem, ar kuriem viņi ir
pasliktinājās. Bet šeit, gluži pretēji, cilvēks (ja viņš tos tik labi izmanto
ka viņam vajadzētu) drīzāk ir labāks un slavējamāks par kādu no
tādus šķēršļus, nekā citādi. Bet parasti atcerieties to
dabiskam pilsonim nekas nevar kaitēt, tas nekaitē pilsētai
nedz pati, nedz nekas nekaitē pilsētai, kas nav kaitīgs likumam
pati par sevi. Bet neviens no šiem upuriem vai ārējiem šķēršļiem nekaitē
pats likums; vai ir pretrunā ar šo taisnīguma un vienlīdzības principu
kuras sabiedriskās sabiedrības tiek uzturētas: tāpēc arī tās nekaitē
vai nu pilsēta, vai pilsonis.

XXXIV. Kā tas, kuru sakož traks suns, gandrīz no visa baidās
ka viņš redz: tā tam, kam dogmatas reiz iekodušas vai kurā
patiesas zināšanas ir atstājušas iespaidu, viss gandrīz tas, ko viņš redz vai
lasa, lai tas nekad nebūtu tik īss vai parasts, tas dod labu piemiņu; uz
atbrīvo viņu no visām bēdām un bailēm, tāpat kā dzejniekam: “Pūt vēji
uz kokiem, un to lapas krīt zemē. Tad dariet kokus
atkal sāk ziedēt, un līdz pavasarim tie izdala jaunus zarus.
Tā ir arī cilvēku paaudze; daži nāk pasaulē, bet citi iziet
no tā. No šīm lapām tad ir tavi bērni. Un viņi arī aplaudē
tu tik nopietni, vai, ka aplaudē tavas runas, ar to ierasto
aklamācija,
ἀξιοπίστως, ak gudri
Es runāju un runāju labi par tevi, tāpat kā no otras puses, tie, kas turas
lai tevi nenolādētu, tie, kas privāti un slepeni nicina un izsmej
tu, tās arī ir tikai lapas. Un arī tie, kas sekos, kurā
atmiņā ir saglabāti pēc nāves slavenu vīriešu vārdi, tie ir taču
neatstāj ne vienu, ne otru. Jo tāpat tas ir ar visām šīm pasaulīgajām lietām.
Viņu
nāk pavasaris, un tie tiek izlikti. Tad pūš vējš, un viņi iet
uz leju. Un tad to vietā izaudzē citus no koka vai parasto
visu lietu jautājums, tāpat kā viņiem. Bet, izturēt, bet kādu laiku, ir
kopīgs visiem. Kāpēc tad tev tik nopietni jāmeklē?
šīs lietas, vai lidot no tām, it kā tām vajadzētu pastāvēt mūžīgi?

Vēl īss brīdis, un tavas acis tiks aizvērtas, un viņam tas
nes tevi uz kapu, pēc kāda laika bēdās cits.
XXXV. Labai acij ir jābūt labi, lai redzētu visu, kas ir redzams, un ne
tikai zaļas lietas. Jo tas ir piemērots sāpošām acīm. Tāpat ir jābūt labai ausij,
un laba smarža esi gatava visam, kas būs dzirdams vai smirdošs:
un labs vēders tikpat vienaldzīgs pret visu veidu pārtiku kā dzirnakmens,
visam, kam viņa bija radīta, lai sasmalcinātu. Kā gatavs tāpēc jābūt skaņai
sapratne par visu, kas notiks. Bet tas, kas saka: Ak, mans
bērni var dzīvot! un, ak, lai visi cilvēki mani uzteic par visu, ko es
dari! ir acs, kas meklē zaļas lietas; vai kā zobi, pēc tam, kas
ir maigs.
XXXVI. Nav neviena cilvēka, kurš būtu tik laimīgs savā nāvē, bet gan daži
tie, kas ir viņam blakus, kad viņš nomirst, būs gatavi priecāties par viņu
domājama nelaime. Vai tas tiešām bija tikumīgs un gudrs? būs tur
nav atrodams kāds vai otrs, kas tā sacīs pats sev; 'Nu tagad plkst
beidzot es atpūtīšos no šī pedagoga. Viņš tiešām nerīkojās citādi
mūs ļoti apgrūtina, bet es pietiekami labi zinu, ka savā sirdī viņš daudz darīja
nosoda mūs.' Tā viņi runās par tikumīgajiem. Bet kas attiecas uz mums,
diemžēl es
cik daudz lietu ir, par kurām būtu daudz, kas būtu priecīgas būt
atbrīvojies no mums. Tāpēc, ja tu domā par katru reizi, kad tu nomirsi,
tu mirsi labprātāk, kad tu domāsi ar sevi; es
Man tagad ir jāatstāj no tās pasaules, kur tie, kas ir bijuši man tuvākie

draugi un paziņas, kuru dēļ es tik bieži esmu cietis

aizlūdzu, un par kuriem esmu tik rūpējies, pat viņi mani vēlētos

mirst, cerot, ka pēc manas nāves viņi dzīvos laimīgāki nekā viņi dzīvoja

pirms tam. Ko tad kādam cilvēkam vajadzētu vēlēties šeit turpināt?

Tomēr ikreiz, kad tu mirsti, tu nedrīksti būt mazāk laipns un mīlošs

viņiem par to; bet tāpat kā iepriekš, redzi viņus, turpini būt viņu draugs, lai

novēlu viņiem labu, lēnprātību un maigi, lai nestos pret viņiem, bet

tomēr tā, lai, no otras puses, jūs nevēlaties mirt.

Bet kā tas ir ar tiem, kas mirst vieglā, ātrā nāvē, kuru dvēsele ir

drīz būs atdalīts no viņu ķermeņiem, tāpēc arī tavai atdalīšanai no tiem jābūt. Uz

tiem daba pievienojās un pievienoja mani: tagad viņa mūs šķir; Esmu gatavs

aiziet, kā no draugiem un radiem, bet tomēr bez nevēlēšanās vai

piespiešana. Jo tas arī ir saskaņā ar dabu.

XXXVII. Izmantojiet sevi; cik bieži jūs redzat kādu cilvēku kaut ko darām,

Tūlīt (ja iespējams) saki sev: kāds ir šī cilvēka mērķis?

šajā viņa rīcībā? Bet sāciet šo kursu vispirms ar sevi un

rūpīgi pārbaudi sevi par visu, ko tu dari.

XXXVIII. Atcerieties, ka tas, kas liek cilvēkam darboties un kam ir spēks

pār simpātijas zīmēt tās vai nu vienā, vai otrā veidā, nav

jebkura ārēja lieta pareizi, bet tā, kas slēpjas katrā cilvēkā

dogmata, un viedokļi: Tā ir retorika; tā ir dzīve; ka (lai

runā patiesību) ir cilvēks pats. Kas attiecas uz tavu ķermeni, kas kā trauks vai korpuss,

apņem tevi un daudzos un ziņkārīgos instrumentus, kas tam ir

tai pievienoti, lai tie netraucē tavas domas. Par sevi viņi

ir tikai kā galdnieka cirvis, bet, ka viņi piedzimst ar mums, un

dabiski pieķeras mums. Bet citādi, bez iekšēja iemesla, ka

ir spēks tos kustināt un savaldīt, šīs daļas ir no

paši mums vairs neder, kā pats atspole

audēja, vai pildspalva rakstniekam, vai pātaga kučierim.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

VIENpadsmitā GRĀMATA

I. Saprātīgas dvēseles dabiskās īpašības un privilēģijas ir: Tas

viņa redz sevi; ka viņa var pasūtīt un salikt pati: ka viņa izgatavo

sevi kā grib: lai viņa pļauj visus savus augļus,

tā kā augi, koki, nesaprātīgi radījumi, kādi augļi (vai tas būtu

vai nu augļus pareizi, vai tikai analoģiski) viņi nes, viņi tos nes

citiem, nevis sev. Atkal; jebkur un jebkurā vietā,

agri vai vēlu viņas dzīve beidzas, viņai tomēr ir savs gals. Par

tas nav ar viņu, kā ar dejotājiem un spēlētājiem, kas, ja viņi ir

tiek pārtraukta kādā savas darbības daļā, visai darbībai ir jābūt

nepilnīga: bet kādā laika vai darbības daļā viņa būtu pārsteigta,

var padarīt to, kas viņai ir rokā, pilnīgu un

pilna, lai viņa varētu aiziet ar šo mierinājumu: "Es esmu dzīvojis; nē

es gribu kaut ko no tā, kas man piederēja. Atkal viņa

aptver visu pasauli un iespiežas tukšumā un vienkāršā

ārpus tās (vēloties būtību un stingrību) un izstiepjas pati

līdz mūžības bezgalībai; un revolūcija vai atjaunošana

visas lietas pēc noteikta laika perioda tādā pašā stāvoklī un vietā kā

pirms tam viņa staigā un saprot sevī; un uzskata

ar to un skaidri redz, ka ne tie, kas mums sekos,

redzēsim kaut ko jaunu, ko neesam redzējuši, ne arī tie, kas bijuši iepriekš,

jebkas vairāk nekā mēs, bet tas, kam reiz ir četrdesmit (ja viņam ir

jebkura asprātība vispār) var savā veidā (jo tie visi ir viena veida) redzēt

visas lietas, gan pagātnes, gan nākotnes. Kā tas ir pareizi, un dabiski dvēselei

vīrietim mīlēt savu tuvāko, būt patiesam un pieticīgam; un neņemt vērā neko

tik daudz kā viņa pati: kas arī ir likuma īpašums: ar ko

šķiet, ka veselais saprāts un taisnīgums vienojas, un

tāpēc taisnīgums ir galvenais, kam saprātīgām radībām vajadzētu būt

piedāvāt sev kā savu mērķi.

II. Patīkama dziesma vai deja; Pancratiast vingrošana, sports, kas

tu neesi ierasts, ka tevi daudz aizrauj, tu viegli nosodīsi; ja

harmonisku balsi tu sadalīsi tik daudzās konkrētās skaņās

tas sastāv, un katrs pats sev jautā; vai

šī vai cita skaņa ir tā, kas tevi uzvar. Jo tu būsi

kauns par to. Un tāpēc par kaunu, ja tu tā uzskatīsi,
katra konkrētā kustība un poza pati par sevi: un tā arī cīkstoņa gadījumā
arī vingrot. Parasti, lai kāds tas būtu, izņemot tikumu un citus
lietas, kas izriet no tikuma, ko tu esi pakļauts daudzām ietekmēm
ar, atcerieties tūlīt šādi sadalīt to, un ar šāda veida dalīšanu,
katrā atsevišķā, lai sasniegtu nicinājumu pret visu. Šis tu
ir jāpārnes un jāattiecas arī uz visu tavu dzīvi.
III. Tā dvēsele, kas vienmēr ir gatava, pat tagad (ja nepieciešams) no
ķermenis vai nu izmiršanas, vai izkliedes, vai turpināšanas ceļā
vēl viena vieta un īpašums, kas jāatdala, cik tas ir svētīts un laimīgs! Bet
šī gatavība tai ir jārisina, nevis no spītīga un
prāta neatgriezeniska atrisināšana, kas tiek vērsta vardarbīgi un kaislīgi
Opozīcija, kā kristiešiem ir ierasts; bet no savdabīga sprieduma; ar
diskrētums un smagums, lai arī citus varētu pārliecināt un piesaistīt
līdzīgs piemērs, bet bez trokšņa un kaislīgiem izsaucieniem.
IV. Vai esmu kaut ko darījis labdarīgi? vai tad es no tā gūstu labumu. Skat
lai tas visos gadījumos parādītos tavam prātam un nekad
beidz par to domāt. Kāda ir tava profesija? lai būtu labs. Un kā vajadzētu
tas ir labi īstenots, bet ar dažām teorēmām un doktrīnām; daži
Kas attiecas uz Visuma būtību, un daži Kas attiecas uz pareizu un
cilvēka īpašā uzbūve?
V. Traģēdijas sākumā tika ievestas un ierosinātas, lai domātu vīriešiem

par pasaulīgām izredzēm un zaudējumiem: ka šīs lietas ir parastas

dabas gaita tā arī notika: ka vīrieši, kas bija ļoti apmierināti un

prieks par šādām negadījumiem šajā posmā, nebūtu par tām pašām lietām

lielākā stadijā esi apbēdināts un nomocīts, jo šeit tu redzi, kas ir

visu tādu lietu beigas; un pat tie, kas tik sērīgi kliedz

Cithaeron, tie jāpacieš par visiem viņu saucieniem un izsaucieniem, kā arī

citi. Un patiesībā šie dzejnieki runā daudz labu lietu; kā

tas (piemēram) ir lielisks fragments: “Bet, ja tā, lai es un mans

divus bērnus Dievi atstāj novārtā, viņiem pat ir kaut kāds iemesls

tas” utt. Un atkal: 'Tev vētra un niknums maz noderēs

pret pašām lietām” utt. Atkal: 'Pļaut savu dzīvību, kā a

nobriedusi kukurūzas vārpa; un jebkas cits, kas tajos atrodams, tas ir

tāda paša veida. Pēc traģēdijas tika ievesta senā komēdija, kas

viņam bija tiesības vērsties pret personiskajiem netikumiem; tāpēc esot cauri

šī viņas brīvība un vārda brīvība ir ļoti noderīga un efektīva

atturēt vīriešus no lepnuma un augstprātības. Kurā nolūkā tas bija, ka Diogens

arī uzņēma tādu pašu brīvību. Pēc šiem, kādi bija vai nu Vidējie, vai

Jaunā komēdija uzņemta, bet tikai (vai vismaz lielākoties) par

prieks un prieks par ziņkārīgo un izcilo atdarināšanu? 'Tā būs

nozagt; paskaties uz to, utt. Kāpēc, neviens nenoliedz, bet ka arī šie

ir dažas labas lietas, no kurām tā var būt viena: bet viss dreifs un

tāda veida dramatiskās dzejas pamats, kas tas cits, bet kā mēs
ir teicis?
VI. Cik skaidri tev šķiet, ka nav cita tava ceļa
dzīve varētu labāk atbilst patiesa filozofa praksei nekā šī
protams, ka tu jau esi iekšā?
VII. Zars, kas nogriezts no tā nepārtrauktības, kas bija blakus
to vajag nocirst no visa koka: tātad cilvēks, kas ir sadalīts
no cita vīrieša, ir sadalīts no visas sabiedrības. Tiek nogriezts zars
ar citu, bet kas ienīst un izturas pret, tas nošķiras no sava
kaimiņš, un nezina, ka tajā pašā laikā viņš nošķir sevi no
viss ķermenis vai korporācija. Bet šeit ir Dieva dāvana un žēlastība
Šīs biedrības autors, tajā, reiz nogriezts mēs varam augt kopā un
atkal kļūt par daļu no veseluma. Bet, ja tas notiek bieži, tad nelaime ir
ka jo tālāk cilvēks tiek noskriets šajā divīzijā, jo grūtāk viņam būt
atkal apvienots un atjaunots: un tomēr zars, kas, reiz nogriezts
pēc tam tika iegravēts, dārznieki var pateikt, ka nav tā, kas
sākumā sadīguši kopā un joprojām turpinājās ķermeņa vienotībā.
VIII. Augt kopā kā zari labā jautājumā
sarakste un pieķeršanās; bet ne viedokļu jautājumā. Viņi to
pretosies tev tavā pareizajā ceļā, jo tas nav viņu spēkos
novērš tevi no tavas labās darbības, tāpēc lai tas nenovērš tevi
jūsu labā pieķeršanās pret viņiem. Bet lai jūs rūpētos par sevi

nemainīgs abos; gan ar pareizu spriedumu un rīcību, gan patiesi

lēnprātība pret viņiem, ka katrs darīs visu, lai kavētu

vai vismaz būsi neapmierināts ar tevi par to, ko esi izdarījis.

Lai neizdodas nevienā (vai nu tajā, kam bail dēļ padoties, vai

cits, lai pamestu savu dabisko pieķeršanos pret viņu, kurš pēc būtības ir abi

tavs draugs un tavs radinieks) ir vienlīdz zemisks un ļoti garšo

gļēva bēguļojoša karavīra izturēšanās.

IX. Nav iespējams, ka kāda daba būtu zemāka par mākslu,

jo visas mākslas atdarina dabu. Ja tas tā ir; ka vispilnīgākais

un visas dabas vispārējai būtībai viņas darbībā vajadzētu pietrūkt

mākslas prasme, ir visneticamākā. Tagad tas ir izplatīts visām mākslām

padariet to, kas ir sliktāks, labā. Daudz vairāk nekā dara

parastā daba dara to pašu. Līdz ar to ir pirmais taisnīguma pamats. No

taisnīgums visiem pārējiem tikumiem ir sava eksistence. Jo taisnīgums nevar būt

saglabāti, ja nu mēs savu prātu un pieķeršanos nokārtojam uz pasaulīgo

lietas; vai būt spējīgam tikt maldinātam, vai nepārdomātam un nepastāvīgam.

X. Pašas lietas (kuras vai nu iegūt, vai no kurām izvairīties, jūs esat nolicis

tik daudz bēdu) paši nenāk pie tevis; bet tu savā veidā

iet pie viņiem. Lai tad tavs spriedums un viedoklis par tiem

lietas ir miera stāvoklī; un kas attiecas uz pašām lietām, tās stāv uz vietas un

kluss, bez trokšņa vai maisīšanas vispār; un tā arī visi dzenas un

lidošana beidzas.

XI. Tad dvēsele ir tāda, kā to pielīdzina Empedokls, līdzīga sfērai vai

globuss, kad viņai visa ir viena forma un figūra: kad viņa ne mantkārīgi

ne pret ko izstiepjas, nedz arī nesamazina sevi, vai

guļ plakana un nomākta; bet spīd visu ar gaismu, ar kuru viņa redz

un redzi patieso dabu, gan Visuma, gan viņas pašas būtību

īpaši.

XII. Vai kāds mani nosodīs? lai viņš uz to skatās, uz kāda pamata viņš

dara to: man ir jārūpējas, lai es nekad netiktu atrasts ne darām, ne

runāt jebko, kas patiesi ir pelnījis nicinājumu. Vai kāds mani ienīdīs? ļaut

viņš paskaties uz to. Es no savas puses būšu laipns un mīlošs pret visiem un vienmērīgs

Tam, kas mani ienīst, es būšu gatavs parādīt savu

kļūda, nevis apliecinot vai izrādot manu pacietību, bet gan

atjautīgi un lēnprātīgi: tāds, kāds bija tas slavenais Focions, ja tā lai viņš

neizjaucās. Jo iekšēji šīm lietām ir jābūt: ka

Dievi, kas skatās uz iekšu, nevis uz ārējo izskatu, var redzēt a

cilvēks patiesi brīvs no jebkādiem sašutumiem un bēdām. Par ko tas var sāpēt

tev visu, ko kāds cits dara, ja vien tu to vari darīt

kas ir piemērots un piemērots tavai dabai? Vai tu (vīrietis

pilnībā iecelts, lai būtu gan tas, kas vajadzīgs, gan kā vispārējam labumam ir vajadzīgs)

pieņemt to, kas tagad ir raksturīgs Visuma dabai?

XIII. Viņi viens otru nosoda, bet tomēr cenšas izpatikt viens otram: un, kamēr viņi cenšas pārspēt viens otru ar pasaulīgu greznību un diženumu, viņi paši sevi pazemo un prostitūtē savā labākajā daļā viens pret otru.

XIV. Cik viņš ir sapuvis un nepatiess, kurš saka: es esmu apņēmies nest turpmāk pret jums ar visu atjautību un vienkāršību. Ak cilvēk, ko tu ar to domā! kam vajadzīga šī tava profesija? lieta pati to parādīs. Tam vajadzētu būt rakstītam uz tavas pieres. Ne ātrāk tava balss ir dzirdama, nekā tavam vaigam ir jāspēj parādīt, kas ir iekšā tavs prāts: tāpat kā tas, ko mīl, zina tūlīt pēc sava skatiena mīļā, kas viņai ir prātā. Tādam viņam jābūt visai pasaulei, tas ir patiesi vienkāršs un labs, kā tas, kuram roku caurumi ir aizskaroši, ka kāds stāv blakus, tiklīdz viņš viņam tuvojas, lai it kā saostu viņu vai viņš to darīs vai nē. Bet vienkāršības iespaids nav nekāds slavējams. Nav nekā apkaunojošāka par viltīgu draudzību. Iepriekš viss, no tā ir jāizvairās. Tomēr patiesa labestība, vienkāršība un laipnību nevar tā noslēpt, bet to, kā mēs jau teicām pašā acis un seju viņi parādīs sevi.

XV. Dzīvot laimīgi ir dvēseles iekšējs spēks, kad tā tiek ietekmēta ar vienaldzību pret tām lietām, kas pēc savas būtības ir vienaldzīgs. Lai to ietekmētu, viņai ir jāņem vērā visi pasaulīgie objekti

gan sadalīts, gan vesels: atcerēties ar to, ko neviens objekts nevar pats par sevi

raisīt mūsos kādu viedokli, neviens pie mums nevar nākt, bet stāv bez miera

un kluss; bet mēs paši dzemdējam un it kā iespiedamies sevī

viedokļi par tiem. Tagad tas ir mūsu spēkos, nevis tos drukāt; un

ja tie ielīst un slīgst kādā kaktā, mūsu spēkos ir tos noslaucīt

izslēgts. Turklāt atceroties, ka šīs tavas rūpes un piesardzība ir

turpināt, bet kādu laiku, un tad tavai dzīvei būs beigas. Un ko

vai tev vajadzētu traucēt, bet lai tev viss labi izdotos? Par ja

tie ir saskaņā ar dabu, priecājieties par tiem un lai tie ir patīkami un

tev pieņemami. Bet, ja tie ir pret dabu, meklē to, kas

ir saskaņā ar tavu dabu un neatkarīgi no tā, vai tas ir jūsu nopelns vai nē,

izmantojiet visu iespējamo ātrumu, lai to sasniegtu, jo nevienam cilvēkam tā nevajadzētu būt

vainots par sava labuma un laimes meklējumiem.

XVI. Par visu, kas jums jāņem vērā, no kurienes tas nāk, par ko

lietas, ko tas sastāv, un par ko tas tiks mainīts: kas būs

tā būtība vai kāds tas būs, kad tas tiks mainīts; un ka tas

nevar ciest no šīm izmaiņām. Un kas attiecas uz citiem vīriešiem

muļķība vai ļaunums, lai tas tevi neapgrūtinātu un neapbēdinātu; vispirms

kopumā tā; Kāda man ir atsauce uz tiem? un ka mēs visi esam dzimuši

vienam otra labā: tad jo īpaši pēc otra

izskatīšana; kā auns ir pirmais aitu ganāmpulkā un vērsis ganāmpulkā

no liellopiem, tāpēc es esmu dzimis, lai valdītu pār tiem. Sāciet vēl augstāk, pat no

tas: ja atomi nav visu lietu sākums, kam ticēt

nekas nevar būt absurdāks, tad mums ir jāatzīst, ka pastāv a

daba, kas pārvalda Visumu. Ja tāda daba, tad ir visi

sliktākas lietas, kas radītas labajam; un viss labāk vienam otram

dēļ. Otrkārt, kādi viņi ir pie klāja un savās gultās,

un tā tālāk. Bet galvenokārt par to, kā viņus uzspiež viņu uzskati

ka viņi tur, darīt to, ko viņi dara; un pat tās lietas, ko viņi dara,

ar kādu lepnumu un pašpārliecinātību viņi tos dara. Treškārt, ja viņi to dara

tas ir pareizi, tev nav iemesla bēdāties. Bet ja nē

pareizi, ka viņi to dara pret savu gribu, un

caur vienkāršu nezināšanu. Jo tā, pēc Platona domām, neviena dvēsele nedara

labprāt kļūdās, tāpēc arī tas nedara neko citu kā tas

vajadzētu, bet pret viņas gribu. Tāpēc viņi ir apbēdināti, kad vien viņi to dara

dzirdēt sevi apsūdzētu par netaisnību vai neapzinīgumu, vai

mantkārība vai vispār, jebkāda veida kaitējoši darījumi

viņu kaimiņi. Ceturtkārt, ka tu pats pārkāp daudzos

lietas un māksla pat tādas citas, kādas tās ir. Un, iespējams, tu

tu nepieļauj dažus grēkus, tomēr tev ir

ierasta attieksme pret viņiem, bet vai nu ar bailēm vai veltīgu godību,

vai kāda cita tāda vērienīga muļķīga cieņa, tu esi atturīgs.

Piektkārt, vai viņi ir grēkojuši vai nē, jūs nesaprotat
perfekti. Jo daudzas lietas tiek veiktas ar diskrētu politiku; un
parasti vīrietim vispirms ir jāzina daudzas lietas, pirms viņš var patiesi un
saprātīgi spriest par cita cilvēka rīcību. Sestkārt, kad un kad
tu smagi uzņemies vai sagādā lielu bēdu, maz tu to dari
tad atceries, ka vīrieša dzīve ir tikai uz brīdi, un tas
pēc kāda laika mēs visi būsim savos kapos. Septītkārt, ka tā nav
paši grēki un pārkāpumi, kas mūs pienācīgi satrauc; viņiem
ir viņu eksistence tikai viņu prātos un izpratnē, kas apņemas
viņiem; bet mūsu pašu viedoklis par šiem grēkiem. Tad noņemiet un esiet
apmierināts ar to, ka šķiros no savas iedomības, ka tā ir smaga lieta,
un tu esi noņēmis savas dusmas. Bet kā man to noņemt? Kā?
argumentējot ar sevi, ka tas nav apkaunojoši. Jo, ja tas, kas ir
apkaunojošs, neesi vienīgais patiesais ļaunums, kas ir, arī tu tiksi padzīts
kamēr tu seko parastajam dabas instinktam, lai no tā izvairītos
kas ir ļauns, izdarīt daudz netaisnīgu lietu un kļūt par zagli, un
jebko, kas palīdzēs sasniegt tavus iecerētos pasaulīgos mērķus.
Astotkārt, cik daudzas lietas var un bieži notiek pēc šādām lēkmēm
dusmas un skumjas; daudz bēdīgākas pašas par sevi nekā tās pašas lietas
par ko mēs esam tik apbēdināti vai dusmīgi. Devītkārt, ka lēnprātība ir lieta
neuzvarama, ja tā ir patiesa un dabiska, un nav ietekmēta vai
liekulīgs. Jo kā var būt pat visnežēlīgākais un ļaundabīgākais, ko tu

paliksi stāvoklī, spēsi noturēties pret tevi, ja tu klusēsi

esiet viņam lēnprātīgi un mīloši; un ka pat tajā laikā, kad viņš ir

Ja grasāties darīt tev ļaunu, tu būsi labsirdīgs un labsirdīgs,

ar visu lēnprātību viņu mācīt un labāk pamācīt? Kas attiecas uz

piemērs; Mans dēls, mēs neesam dzimuši tam, lai sāpinātu un kaitinātu viens otru;

tas būs tavs kaitējums, nevis mans, mans dēls, un tā parādīt viņam piespiedu kārtā un

pilnībā, ka tas tā patiešām ir: un ka neviena bites to nedara

cita, ne arī citas radības, kas ir dabiski sabiedriskas. Bet šis

tev tas jādara, nevis ņirgājoties, nevis pārbaudot, bet maigi

bez jebkāda skarba vārdu. Arī jūs to nedrīkstat darīt

vingrinājums vai ārišķība, lai tie, kas ir blakus un tevi dzird, varētu apbrīnot

tu: bet tā vienmēr, lai neviens to nezinātu, kā vien viņš pats: jā,

lai gan tajā pašā laikā ir vairāk klātesošo. Šie deviņi īpaši

galvas, kā tik daudz dāvanas no Mūzām, redzi, ka tu labi atceries: un

sāc kādu dienu, kamēr tu vēl esi dzīvs, būt patiesi vīrietis. Bet uz

no otras puses, jums ir jāuzmanās, lai viņiem glaimotu, kā arī dusmoties

ar viņiem: jo abi ir vienlīdz nežēlīgi un vienlīdz kaitīgi. Un iekšā

savas kaislības, nekavējoties ņemiet vērā, ka būt dusmīgam ir

nevis vīrieša daļa, bet gan būt lēnprātīgam un maigam, kā tas garšo

vairāk cilvēcības, tātad vairāk vīrišķības. Ka šajā, ir spēks un

nervi vai spars un stingrība: no kā ir dusmas un sašutums

pavisam tukša. Jo tuvāk viss ir bezkaislībai,

tas ir tuvāk varai. Un kā skumjas nāk no vājuma, tā arī notiek

dusmas. Jo gan tas, kurš dusmojas, gan tas, kas bēdājas, ir saņēmis a

brūces un gļēvi ir it kā padevušies viņu rokās

pieķeršanās. Ja arī tu vēlies saņemt desmito daļu, saņemiet šo desmito dāvanu no

Herakls, mūzu ceļvedis un vadītājs: tā ir neprātīga cilvēka daļa

paskaties, lai pasaulē nebūtu ļaunu cilvēku, jo tā ir

neiespējami. Tagad, lai vīrietis būtu pietiekami labi, tam vajadzētu būt

ļaunos cilvēkus pasaulē, bet ne paciest, ka kāds pārkāpj

pret sevi, ir pret visu taisnīgumu un patiešām tirānisks.

XVII. Četras vairākas dispozīcijas vai tieksmes ir prāta un

izpratne, kas jāapzinās, jums rūpīgi jāievēro: un

ikreiz, kad tu tos atklāj, tev tie ir jālabo, sakot

par katru no viņiem, šī iztēle nav vajadzīga;

tas ir nežēlīgi: to tev būs runāt kā cita kalps, vai

instruments; par ko nekas nevar būt bezjēdzīgāks un absurdāks: par

ceturtkārt, tev būs asi pārbaudīt un pārmest sevi; tāpēc tu to dari

paciest šo dievišķāko daļu sevī, kļūt pakļautam un riebīgam

šī jūsu ķermeņa negodīgākā daļa un rupjās iekāres un tieksmes

no tiem.

XVIII. Kāda daļa tevī ir gaisa vai uguns,

lai gan pēc būtības tai ir tendence uz augšu, tomēr pakļaujoties

Visuma rīkojums, tas atrodas šeit zemāk šajā jauktajā ķermenī. Tātad viss, kas tevī ir, vai nu zemisks, vai mitrs, lai gan pēc būtības tas mēdz uz leju, tomēr tas ir pret savu dabu gan pacelts uz augšu, gan stāvot, vai konsekventi. Tik paklausīgi ir pat paši elementi
Visumu, pacietīgi uzturoties visur (lai gan pretēji savai būtībai).
tiek novietoti, līdz atskan skaņa par to atkāpšanos un atdalīšanu.
Vai tad tā nav smaga lieta, ka tikai tavai saprātīgajai daļai jābūt nepaklausīgs, un viņam nevajadzētu izturēt, lai saglabātu savu vietu nekas nav noteikts, kas tam būtu pretējs, bet tikai tas, kas ir pēc tās būtības? Jo mēs nevaram teikt par to, ja tas ir nepaklausīgs, kā mēs sakām par uguni vai gaisu, ka tas tiecas uz augšu, uz savu īsto elements, jo tad tas notiek gluži pretēji. Par ierosinājumu prāts pret jebkuru netaisnību vai nesavaldību, vai bēdām, vai bailēm nekas cits kā atdalīšanās no dabas. Arī tad, kad prāts ir apbēdināts jo visu, kas ir noticis ar dievišķo aizgādību, tad to dara tāpat pamet savu vietu. Jo tas bija ordinēts svētumam un dievbijība, kas īpaši sastāv no pazemīgas padevības Dievam un Viņam Providence visās lietās; kā arī taisnībai: arī tie ir daļa no tiem pienākumiem, kas mums kā dabiski sabiedriskiem ir saistoši; un bez kura mēs nevaram laimīgi sarunāties viens ar otru: jā un ļoti zems un strūklaka patiešām visas tikai darbības.
XIX. Kam nav viena un tā paša vispārējā, tas vienmēr beidzas tik ilgi

kā viņš dzīvo, viņš nevar būt vienmēr viens un tas pats cilvēks. Bet

ar to nepietiks, ja vien tu nepievienosi arī to, kam vajadzētu būt šim vispārīgajam

beigas. Jo kā vispārēja iedomība un izpratne par visām tām lietām, kas

nekā noteikta iemesla dēļ lielākā daļa cilvēku tiek uzskatīti par labiem, nevar

būt vienveidīgam un patīkamam, bet tikai tas, kas ir ierobežots un ierobežots

dažas noteiktas kopienas īpašības un nosacījumi: lai nekas nebūtu

Iedomāts labums, kas nav vispārēji un publiski labs: tā arī ir jābeidz

arī to, ka mēs piedāvājam sev, būt kopīgiem un sabiedriskiem. Viņam tas

šim nolūkam virza visus savus privātos ierosinājumus un mērķus, visus savus

rīcība būs patīkama un vienveidīga; un tādā veidā joprojām būs

tas pats vīrietis.

XX. Atcerieties fabulu par lauku peli un pilsētas peli, un

lielas bailes un šausmas, ka tas tika ielikts.

XXI. Sokrats mēdza dēvēt cilvēku parastās iedomības un uzskatus,

pasaules parastie blakši: muļķīgo bērnu pareizais terors.

XXII. Lacemonieši savās publiskajās izrādēs bija ierasts iecelt amatu

sēdvietas un formas saviem svešiniekiem ēnā, viņi paši bija

saturs sēdēt jebkur.

XXIII. Ko Sokrats atbildēja Perdikam, kāpēc viņš nenāca pie tā

Viņš teica: "Lai no visām nāvēm es nenomirtu visbriesmīgākajā nāvē."

tas ir, nespēju atlīdzināt to labo, kas man ir darīts.

XXIV. Senajās mistiskajās efeziešu vēstulēs bija

postenis, kam vīrietim vienmēr vajadzētu būt prātā kādam vai citam no

senie cienīgie.

XXV. Pitagorieši bija pieraduši vispirms no rīta

viņi to darīja, lai paskatītos uz debesīm un paturētu tās prātā

kuri pastāvīgi un nemainīgi pildīja savu uzdevumu: kā arī teikt

paši domā par sakārtotību vai labu kārtību, un par tīrību, un par

kaila vienkāršība. Jo nevienai zvaigznei vai planētai priekšā nav nekāda seguma.

XXVI. Kā izskatījās Sokrats, kad viņš vēlējās apjozt sevi ar a

āda, viņa sieva Ksantipe paņēma viņam drēbes un nesa tās

ārzemēs ar viņu, un ko viņš teica saviem kolēģiem un draugiem, kuri bija

kauns; un aiz cieņas pret viņu paši aizgāja pensijā, kad ieraudzīja

viņš tā klājās.

XXVII. Runājot par rakstīšanu vai lasīšanu, jums ir jāiemāca iepriekš

jūs varat darīt vai nu: daudz vairāk dzīves jautājumā. 'Jo tu esi dzimis vienkāršs

vergs, tavam saprātam un nežēlīgām jūtām; trūcīgs bez mācīšanas

visu patieso zināšanu un saprātīga prāta.

XXVIII. 'Mana sirds manī pasmaidīja.' 'Viņi apsūdzēs pat tikumu

pati; ar šausmīgiem un apkaunojošiem vārdiem.

XXIX. Kā viņi, ka ilgi pēc vīģēm ziemā, kad tās nevar būt; tātad

vai viņi tik ilgi pēc bērniem, pirms tie tiek piešķirti.

XXX. Cik bieži tēvs skūpsta savu bērnu, viņam jāsaka slepeni

ar sevi" (teica Epiktēts), „rīt, iespējams, viņš mirs". Bet

šie vārdi ir draudīgi. Nav draudīgu vārdu (viņš teica), kas kaut ko nozīmētu

tas ir dabiski: patiesībā un darbībā, kas nav draudīgāka par šo, "uz

nogrieziet vīnogas, kad tās ir nogatavojušās. Zaļās vīnogas, nogatavojušās vīnogas, žāvētas

vīnogas vai rozīnes: tik daudz izmaiņu un mutāciju vienā lietā, nevis tajā

tas, kas nebija absolūti, bet gan tik daudz vairākas izmaiņas un

mutācijas nevis tajā, kam vispār nav būtnes, bet gan tajā, kam

vēl nav spēkā.

XXXI. "No brīvas gribas nav zagļa vai laupītāja:" no Epikteta;

Kam tas arī ir: lai mums būtu jāatrod noteikta māksla un metode

piekrišana; un ka mums vienmēr ļoti rūpīgi jāievēro un jāņem vērā

mūsu prāta tieksmes, lai tās vienmēr būtu ar savu pienākošos

atturība un atturība, vienmēr labdarīga un saskaņā ar patieso

katra pašreizējā objekta vērtībā. Un, kas attiecas uz nopietnām ilgām, mums vajadzētu

vispār izvairīties no tā: un izmantot nepatiku tikai tajās lietās, tas

pilnībā atkarīgs no mūsu pašu gribas. Runa nav par parastām sīkām lietām,

ticiet tam, ka visas mūsu nesaskaņas un strīdi ir, bet vai, ar

vulgāri, mums vajadzētu būt trakiem vai ar filozofijas palīdzību gudriem un prātīgiem,

viņš teica. XXXII. Sokrats sacīja: "Kas tev būs? dvēseles

saprātīgi vai nesaprātīgi radījumi? Par saprātīgu. Bet ko? No tiem

kura prāts ir saprātīgs un ideāls? vai tiem, kuru iemesls ir bojāts

un sabojāts? No tiem, kuru prāts ir saprātīgs un nevainojams. Kāpēc tad darbs

tu neesi par tādu? Jo mums tie jau ir. Ko tad jūs tā cenšaties

un strīdēties starp jums?

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

DIVpadsmitā GRĀMATA

I. Lai pēc kā jūs tiecies pēc tam, jūs varat to darīt arī tagad

baudi un valdi, ja neapskauž sevi, savu laimi. Un

tā būs, ja tu aizmirsīsi visu pagātni un nākotni,

pilnībā atsaukties uz Dievišķo Providenci un noliecies un piesakies

visas tavas pašreizējās domas un nodomi uz svētumu un taisnību. Uz

svētums, labprātīgi pieņemot visu, ko Dievišķais sūtījis

Providence, kā to, ko Visuma daba ir iecēlusi

tev, kas tevi tam ir iecēlis, lai arī kas tas būtu. Uz

taisnība, runājot patiesību brīvi un bez neskaidrības; un iekšā

darot visas lietas taisnīgi un diskrēti. Tagad šajā labajā kursā neļaujiet

Tevi traucē citu cilvēku ļaunums, viedoklis, vai balss: nē, ne

šīs tavas lutinātās miesas masas jēga, jo lai tas, kas cieš,

paskaties uz sevi. Ja tātad, kad vien tava aiziešanas laiks būs

nāc, tev būs viegli atstāt visu un cienīt savu prātu

tikai un tavu dievišķo daļu, un tās būs tavas vienīgās bailes,

nevis tāpēc, ka kādu laiku tu pārstās dzīvot, bet tu nekad

sāc dzīvot saskaņā ar dabu: tad tu būsi patiesi cienīgs cilvēks

no šīs pasaules, no kuras tev bija tavs sākums; tad tu beigsi

būt svešiniekam savā valstī un brīnīties par to, kas notiek

katru dienu kā dīvainas un negaidītas lietas un ar nepacietību būt atkarīgas no ūdenslīdējiem

lietas, kas nav tavā varā.

II. Dievs redz mūsu prātus un saprašanu, atkailinātus un kailus no tiem

materiālie trauki un ārpuses, un visas zemes sārņi. Jo ar Viņa vienkāršo

un tīru sapratni, Viņš iespiežas mūsu visdziļākajās un tīrākajās daļās,

kas no Viņa it kā pa ūdensvadu un kanālu vispirms plūda un

izdots. Ja tu to arī darīsi, tad atbrīvosies no tā

kolektora bagāža, ar kuru tu esi visapkārt apgrūtināts. Viņam tas

viņš neņem vērā ne savu ķermeni, ne apģērbu, ne savu mājokli, ne kaut ko citu

šādām ārējām mēbelēm ir jāiegūst liela atpūta un vieglums.

Visā ir trīs lietas, no kurām tu sastāv; tavs ķermenis, tavs

dzīvi un tavu prātu. No tiem divi bijušie, līdz šim ir jūsu, kā

ka tev ir pienākums par viņiem parūpēties. Bet tas ir tikai trešais

kas pareizi ir tavs. Ja tad tu atdalīsies no sevis, tas ir

no tava prāta neatkarīgi no tā, ko citi cilvēki dara vai saka, vai ko tu

pats līdz šim esi vai nu darījis, vai teicis; un visas satraucošās domas

kas attiecas uz nākotni un jebko (kā kas pieder jūsu ķermenim vai

dzīve:) ir bez tavas gribas jurisdikcijas un nekā

ar tevi notiek parastas cilvēciskas izredzes un nelaimes;

lai tavs prāts būtu brīvs un brīvs no visa ārējā

nejaušas sapīšanās; vienmēr gatavībā doties ceļā:) dzīvos

pati sev un sev, darot to, kas ir taisnīgs, pieņemot jebko

tas notiek un vienmēr runā patiesību; ja, es saku, tu šķirsies

no tava prāta, viss, kas ar līdzjūtību tam pieķertos, un visu laiku

gan pagātnē, gan nākotnē, un darīsit sevi visos jautājumos un aspektos,

tāpat kā Empedokls viņa alegoriskā sfēra, "visa apaļa un apļveida",

utt., un vairs nedomāsim par dzīvi, kā par to, kas tagad ir:

tad tu patiesi varēsi pavadīt atlikušās dienas ārā

nepatikšanas un traucēkļi; cēli un dāsni noskaņoti, un labā

labvēlība un atbilstība tam garam, kas ir tevī.

III. Es bieži esmu domājis, kā tam vajadzētu notikt, ka katrs vīrietis

mīlot sevi vislabāk, vajadzētu vairāk ņemt vērā citu vīriešu viedokli par

sevi nekā savējo. Jo, ja kāds Dievs vai kapa kungs stāv klāt, tam vajadzētu

pavēl nevienam no mums pašam nedomāt neko citu kā tikai to, kas viņam šobrīd vajadzētu

izrunāties; neviens cilvēks to nevarēja izturēt, bet tikai vienu dienu. Tā dari

mēs vairāk baidāmies no tā, ko par mums domās mūsu kaimiņi, nevis no tā, ko mēs paši.

IV. kā tas nākas, ka Dievi ir pavēlējuši visas citas lietas

tik labi un tik mīļi, būtu jāuzrauga šajā vienīgajā lietā, tas

tā kā tad ir bijuši daži ļoti labi vīri, kas ir noslēguši daudzas derības, kā

tas bija ar Dievu un tika noslēgts ar daudzām svētām darbībām un ārējiem pakalpojumiem

sava veida iepazīšanās ar Viņu; ka šie vīrieši reiz ir miruši,

nekad nevajadzētu atjaunot dzīvību, bet izmirt uz visiem laikiem. Bet šis tu

var būt pārliecināts, ka tas (ja tas tā patiešām būtu) nekad tā nebūtu bijis

Dievu pasūtījis, ja tas būtu bijis citādi. Jo tā noteikti bija

iespējams, ja tas būtu bijis taisnīgāk un būtu bijis saskaņā ar dabu,

Visuma daba to būtu viegli izturējusi. Bet tagad tāpēc, ka

tā nav, (ja tā ir, lai tas tā nebūtu), tāpēc esiet pārliecināts, ka

tas nebija piemērots, tā tam vajadzētu būt, jo tu redzi sevi, ka tagad meklē

pēc šī jautājuma, cik brīvi tu strīdies un strīdies ar Dievu. Bet

vai Dievi nebija gan taisnīgi, gan labi augstākajā pakāpē, tu neuzdrošinājies

tāpēc prāto ar viņiem. Tagad, ja pareizi un labi, tas nevarētu būt, ka šajā

pasaules radīšanu, viņiem būtu vai nu netaisnīgi vai nepamatoti jāuzrauga

jebko.

V. Izmantojiet sevi pat tām lietām, kuras jūs vispirms krītat izmisumā

no. Par kreiso roku mēs redzam, kas lielākoties atrodas dīkstāvē, jo

nav lietots; tomēr tā tur žagarus spēcīgāk nekā labo,

jo tas ir pieradis.

VI. Lai tie ir tavas parastās meditācijas objekti: apsvērt,

kādiem cilvēkiem mums jābūt gan dvēselei, gan miesai, kad vien nāvē

mūs pārsteigs: šīs mūsu mirstīgās dzīves īsums: milzīgs

tā laika plašums, kas ir bijis iepriekš, un viņš būs pēc mums:

katra pasaulīgā materiālā objekta vājums: visas šīs lietas, kas jāņem vērā,

un redziet skaidri paši par sevi, visu ārējās ārpuses maskēšanos

tiek izņemts un aizvests. Atkal, lai apsvērtu efektīvus cēloņus

visas lietas: visu darbību pareizie nobeigumi un atsauces: kādas ir sāpes

pati par sevi; kāda bauda, kāda nāve: kāda slava vai gods, kāds ir katrs cilvēks

patiesais un pareizais pamats viņa paša atpūtai un klusumam, un ka nē

cilvēku patiesi var kavēt jebkurš cits: ka viss ir tikai iedomība un

viedoklis. Kas attiecas uz savu dogmātu izmantošanu, jums ir jāturas iekšā

to praktizēšana, drīzāk kā pankratiastes, vai tāda, kas pie

tajā pašā laikā gan cīnās, gan cīnās ar rokām un kājām, nekā gladiators.

Tāpēc, ja viņš pazaudē zobenu, ar kuru viņš cīnās, viņš ir prom

otram joprojām ir brīva roka, ko viņš var viegli pagriezt un vadīt

viņa griba.

VII. Visas pasaulīgās lietas tev jāredz un jāapsver, tās sadalot

matērijā, formā un atsaucē vai to īstajā galā.

VIII. Cik laimīgs ir cilvēks ar savu spēku, kas viņam ir dots

viņam: ka viņam nav jādara nekas cits, kā tikai tas, ko Dievs apstiprinās, un ka viņš

vai var apmierināti apskaut visu, ko Dievs viņam sūta?

IX. Neatkarīgi no tā, kas notiek parastajā gaitā un rezultātā

dabas notikumi, ne dievi (jo nav iespējams, ka tie

vai nu apzināti vai neapzināti vajadzētu darīt kaut ko nepareizi), ne vīriešiem (par to

ir nezināšanas dēļ, un tāpēc viņi rīkojas pretēji viņu gribai

kaut kas nav kārtībā) ir jāapsūdz. Tad nevienu nedrīkst apsūdzēt.

X. Cik viņš ir smieklīgs un dīvains, kas brīnās par visu, kas tāds

notiek šajā dzīvē parastajā dabas gaitā!

XI. Vai nu liktenis (un tas ir absolūta nepieciešamība un neizbēgama

dekrēts; vai mierīga un elastīga Providence) vai viss ir tikai gadījuma raksturs

apjukums, bez jebkādas kārtības un valdības. Ja absolūts un

neizbēgama nepieciešamība, kāpēc tu pretojies? Ja mierīgs un nepielūdzams

Providence, dari sevi dievišķās palīdzības un palīdzības cienīgu. Ja visi

esi tikai apjukums bez moderatora vai gubernatora, tad tu dari

iemesls apsveikt sevi; ka tik vispārīgos apjukuma plūdos

tu pats esi ieguvis saprātīgas spējas, ar kurām tu vari

pārvaldīt savu dzīvi un rīcību. Bet, ja tu esi aizrauts ar

plūdi, iespējams, tas ir tavs ķermenis, tava dzīvība, vai kāda cita lieta

kas pieder aizvestajiem: tavs prāts un saprāts

nevar. Vai arī tā vajadzētu būt, ka sveces gaisma patiešām ir mierīga

gaišs un gaišs, līdz tas izdzisīs; un lai patiesība, un

taisnība un atturība pārstāj spīdēt tevī, kamēr tu esi pats

ir kāda būtne?

XII. Pie iedomības un bažām, ka tādam un tādam ir

grēkojis, tāpēc spried ar sevi; Ko es zinu, vai tas ir grēks

tiešām, kā šķiet? Bet, ja tā ir, ko es zinu, ja ne to, ka viņš

pats jau sevi par to ir nosodījis? Un tas viss ir viens it kā a

cilvēkam vajadzētu saskrāpēt un saplēst sev seju, drīzāk līdzjūtības objektu

nekā no dusmām. Atkal, tas, kam nav ļauna cilvēka grēkot, tas ir

kā tam, kam nebūtu mitruma vīģē un bērnu

welp ne zirgs pie kaimiņiem, ne kas cits, kas dabas gaitā

ir nepieciešams. Jo ko lai dara, kam tāds ieradums? Ja tu

tāpēc esi spēcīgs un daiļrunīgs, izlabojiet to, ja varat.

XIII. Ja tas nav piemērots, nedariet to. Ja tā nav taisnība, tad nerunā.

Vienmēr saglabājiet savu mērķi un apņemšanos brīvi no jebkādas piespiešanas

un nepieciešamība.

XIV. No visa, kas tev parādās, apsveriet, kas

tā patiesā būtība ir, un to it kā atklāt, sadalot

tas, kas ir formāls: tas, kas ir materiāls: tā patiesais lietojums vai beigas,

un īstais laiks, uz kuru tas ir iecelts.

XV. Ir pēdējais laiks saprast, ka kaut kas ir iekšā

tu esi labāks un dievišķīgāks par tavām kaislībām vai juteklisko

apetīti un pieķeršanos. Kas tagad ir mana prāta objekts, vai tās ir bailes,

vai aizdomas, vai iekāre, vai kas tamlīdzīgs? Nedarīt neko pārsteidzīgi bez

dažas noteiktas beigas; lai tās ir tavas pirmās rūpes. Nākamais, lai nebūtu citu

beigas nekā kopējais labums. Par, diemžēl! vēl īss brīdis, un tu esi nē vairāk: vairs nebūs neviena no tām lietām, ko tu tagad redzi, ne no tām tie vīrieši, kas tagad dzīvo, lai vairs nav. Jo visas lietas ir pēc dabas iecelts, lai drīz mainītu, pagrieztu un sabojātu, ka citas lietas varētu gūt panākumus savā istabā.

XVI. Atcerieties, ka viss ir tikai viedoklis, un viss viedoklis ir atkarīgs no prāts. Atņem savu viedokli un tad kā kuģis, kas ietriecās ostas rokās un mutē klātesošs miers; viss droši un stabils: līcis, kas nav spējīgs uz vētrām un vētrām: kā dzejnieks ir tā.

XVII. Nekādas operācijas viņš, kādu laiku pārtraucot, var būt patiesi teica, ka jācieš kāds ļaunums, jo tam ir beigas. Arī viņš nevar šīs operācijas autors; par šo pašu cieņu, jo viņa operācija ir beigas, var teikt, ka jācieš kāds ļaunums. Tāpat arī tad nevar visu mūsu darbību ķermenis (kas ir mūsu dzīve), ja ar laiku tas beidzas, esi teica, ka jācieš jebkāds ļaunums tieši šī iemesla dēļ, jo tam ir beigas; nedz viņš patiešām ir saslimis, un tas tam pielika punktu darbību virkne. Tagad šis laiks vai noteikts periods ir atkarīgs no dabas noteikšana: dažreiz īpašas dabas, piemēram, kad cilvēks diēt vecs; bet dabas kopumā tomēr; kuru daļas tādējādi mainās viena pēc otras, visa pasaule joprojām turpina svaigu un jaunu. Tagad tas ir visu laiku labākais un sezonālākais, kas ir par labu

vesels. Tādējādi šķiet, ka nāve pati par sevi nevar kaitēt nevienam

jo īpaši tāpēc, ka tā nav apkaunojoša lieta (jo arī tā nav a

lieta, kas ir atkarīga no mūsu pašu gribas, ne arī pati par sevi ir pretrunā ar kopējo

labi) un kopumā, jo tas ir gan lietderīgi, gan sezonāli kopumā,

ka šajā ziņā tam jābūt labam. Tas ir arī tas, kas ir

ko mums atnesa Dievišķās Providences pavēle un iecelšana; tātad

ka tas, kura griba un prāts šajās lietās iet kopā ar Dievišķo

rīkojumu un ar šo viņa gribas un prāta piekrišanu dievišķajam

Providence tiek vadīta un virzīta līdzi, it kā pats Dievs; tiešām var

nosaukt un cienīt

θεοφόρητος, vai

dievišķi vadīti un iedvesmoti.

XVIII. Šīs trīs lietas jums vienmēr ir jābūt gatavībā: pirmkārt

par savām darbībām, vai tu neko nedari slinki, vai

citādi, nekā to prasa taisnīgums un taisnīgums: un attiecībā uz šīm lietām

kas ar tevi notiek ārēji, vai nu tas notiek ar tevi

nejaušība vai aizsardzība; no kuriem divus apsūdzēt, ir vienādi

pret saprātu. Otrkārt, tas, kas ir līdzīgs mūsu ķermenim, tomēr ir rupjš

un nepilnīgi, līdz tie tiek animēti: un no to animācijas līdz

to derīguma termiņš: ar kādām lietām tie ir pievienoti un kādās lietās

tos likvidē. Treškārt, cik viss šķiet veltīgi

tu, kad, it kā no augšienes, skatoties uz leju, tu pārdomāsi

visas lietas uz zemes un brīnišķīgā mainīgums, ka tās ir pakļautas

unto: ņemot vērā ar visu, bezgalīgo gan diženumu, gan dažādību

gaisa lietas un debesu lietas, kas atrodas ap to. Un tas kā

bieži, kad tu tos redzēsi, tu joprojām redzēsi to pašu: kā

tās pašas lietas, tātad tas pats visu šo lietu turpinājuma īsums.

Un, lūk, tās ir lietas, par kurām mēs esam tik lepni un uzpūsti.

XIX. Atmet no sava viedokļa, un tu esi drošībā. Un kas tas ir

traucē tev to izmest? Kad tu par kaut ko skumsti,

vai tu esi aizmirsis, ka viss notiek saskaņā ar dabu

Visums; un ka tas attiecas tikai uz viņu, kurš ir vainīgs; un turklāt

tas, kas tagad ir darīts, ir tas, kas no jebkad ir darīts

pasaulē, un kādreiz tas tiks darīts, un tagad tas tiek darīts visur: cik gandrīz viss

cilvēkus savā starpā saista nevis asiņu, ne sēklu radniecība, bet gan

tāda paša prāta. Jūs arī esat aizmirsis, ka katra vīrieša prāts piedalās

no Dievības, un nāk no turienes; un ka neviens cilvēks nevar pareizi piezvanīt

kaut kas viņam pieder, ne viņa dēls, ne viņa miesa, ne viņa dzīvība; par to

tie visi izriet no Tā, kurš ir visu lietu devējs: tas viss

lietas ir tikai viedoklis; ka neviens cilvēks nedzīvo pareizi, bet tajā pašā mirklī

laika, kas tagad ir klāt. Un tāpēc neviens cilvēks, kad vien viņš

Var pareizi teikt, ka diēta zaudē vairāk nekā vienā mirklī.

XX. Lai tavas domas kādreiz skrien pār tiem, kas reiz par kādu vienu lietu vai

citi bija aizkustināti ar ārkārtēju sašutumu; kuri reiz atradās

augstākais goda vai nelaimes tonis; vai savstarpējs naids un naids;
vai par jebkuru citu laimi vai stāvokli. Tad apsveriet, kas ir tagad
kļūt par visām šīm lietām. Viss ir pārvērsts dūmos; viss pelnos, un a
vienkārša fabula; un, iespējams, ne tik daudz kā fabula. Kā arī neatkarīgi no tā, kas ir
šī daba, kā Fabius Catulus laukā; Lūcijs Lupus un
Stertinius, Baiæ Tiberius pie Capreæ un Velius Rufus, un visi tamlīdzīgi
sīvas apsūdzības piemēri pasaulīgās lietās; lai šie arī ieskrien
tavu prātu tajā pašā laikā; un cik zemisks katrs objekts tik nopietni un
nikna kriminālvajāšana ir; un cik daudz patīkamāk tas patiesai filozofijai
ir, lai cilvēks nestu sevi ikvienā jautājumā, kas sevi piedāvā; taisnīgi,
un mēreni kā tāds, kas ar visu vienkāršību seko dieviem. priekš,
lai cilvēks būtu lepns un iedomīgs, ka viņš nav lepns un augsts
iedomīgs, ir visa veida lepnums un pārdrošība, visneciešamākais.
XXI. Tiem, kas tev jautā: kur tu dievus esi redzējis vai kā
vai tu noteikti zini, ka ir dievi, ka tu esi tik dievbijīgs
viņu pielūgsme? Es atbildu pirmām kārtām, ka pat pašai acij tās ir
kaut kādā veidā redzams un šķietams. Otrkārt, arī es nekad neesmu redzējis
mana dvēsele, un tomēr es to cienu un godāju. Tātad par Dieviem, ar
ikdienas pieredze, kas man ir par viņu spēku un apdomību
sevi un citus, es noteikti zinu, ka viņi ir, un tāpēc pielūdzu
viņiem.
XXII. Te slēpjas dzīves laime, lai cilvēks to zinātu

pamatīgi visa patiesā būtība; kas ir par lietu un kas ir

tā forma: ar visu sirdi un dvēseli vienmēr darīt to, kas ir

tikai un runāt patiesību. Kas tad atliek, kā izbaudīt savu dzīvi

labu darbību gaita un saskanība, viena pēc otras uzreiz

izdodas un nekad nepārtrauca, lai gan nekad tik īsu brīdi?

XXIII. Ir tikai viena saules gaisma, lai gan to pārtver

sienas un kalni, un citi tūkstoši priekšmetu. Ir tikai viens kopīgs

visas pasaules būtība, kaut arī tā būtu noslēgta un ierobežota

vairāki dažādi ķermeņi, kuru skaits ir bezgalīgs. Ir tikai viens kopīgs

dvēsele, kaut arī sadalīta neskaitāmās īpašās būtībās un dabās. Tātad

vai ir tikai viena kopīga intelektuāla dvēsele, lai gan šķiet, ka tā ir sadalīta.

Un kas attiecas uz visām pārējām šo ģenerāļu daļām, kuras mēs minējām, kā

vai nu jutīgas dvēseles, vai subjekti, tie paši (kā dabiski

neracionāliem) nav kopīgas savstarpējas atsauces vienam uz otru, lai gan daudziem

no tiem satur prātu vai saprātīgas spējas, ar kurām viņi ir

valdīja un pārvalda. Bet no katra saprātīga prāta šis ir īpašs

dabu, ka tai ir atsauce uz visu, kas ir viņas pašas veids, un

vēlme būt vienotam: nevar arī šī kopīgā pieķeršanās vai savstarpēja vienotība

un sarakste, būt šeit pārtvertai vai sadalītai, vai ierobežotai

informāciju, tāpat kā citas parastās lietas.

XXIV. Ko tu vēlies? Dzīvot ilgi. ko? Lai izbaudītu

jūtīgas dvēseles operācijas; vai no apetītes fakultātes? vai gribētu
tu augi un tad atkal samazināsies? Vai jūs ilgi varētu runāt, ar
domā un domā ar sevi? Kurš no šiem visiem tev šķiet cienīgs
jūsu vēlmes objekts? Tagad, ja no tiem visiem tu atklāsi, ka tie ir, bet
maz vērtīgi paši par sevi, turpiniet līdz pēdējam, kas ir kopumā
lietas, kas jāseko Dievam un saprātam. Bet, lai cilvēks apbēdinātu, ka ar nāvi viņš
tiek atņemta jebkura no šīm lietām, ir gan pret Dievu, gan pret saprātu.
XXV. Cik maza daļa no plašās un bezgalīgas mūžības tā ir, tas ir
atļauts ikvienam no mums, un cik ātri tas izzūd vispār
pasaules laikmets: kopējās vielas un arī kopējās dvēseles
kāda maza daļa mums ir atvēlēta: un kādā mazā klucī no
visa zeme (it kā) ir tā, ka tu rāpo. Pēc tam, kad tev būs
pamatoti esi pārdomājis šīs lietas ar sevi; iedomājies ne ko citu
pasaulē vairs būt jebkuram svaram un mirklim, izņemot šo, darīt to
tikai to, ko prasa tava daba; un pielāgoties tam
ko parastā daba atļauj.
XXVI. Kāds ir manas izpratnes pašreizējais īpašums? Jo šeit ir meli
viss tiešām. Kas attiecas uz visām pārējām lietām, tās ir bez mana kompasa
un, ja bez manas gribas kompasa, tad viņi ir kā miruši
lietas man, un it kā dūmi.
XXVII. Lai mudinātu cilvēku līdz nāves nicinājumam, tas cita starpā
lietas, ir ar labu spēku un iedarbīgumu, ka pat tie, kas cienīja

prieks būt laime un sāpes posts, tomēr daudzi no viņiem

nosoda nāvi tikpat ļoti kā jebkurš cits. Un vai viņam nāve var būt briesmīga, kam

tas šķiet tikai labi, kas parastajā dabas gaitā ir

sezonāls? viņam, kam, vai viņa darbības ir daudz vai maz, tāpēc viņi

esi viss labs, viss ir viens; un kas, vai viņš redz pasaules lietas

tas vienmēr ir vienāds vai nu daudzus gadus, vai tikai dažus gadus

vispār vienaldzīgs? Ak cilvēks! kā pilsonis tu esi dzīvojis un sarunājies

šajā lielajā pasaules pilsētā. Vai tikai tik daudzus gadus, vai nē, ko

vai tas tev? Tu esi dzīvojis (jūs varat būt pārliecināts) tik ilgi, kamēr pastāv likumi

un nepieciešami pilsētas pasūtījumi; kas var būt visu kopīgs komforts.

Kāpēc tad tev tas būtu skumji, ja (ne tirāns vai netaisnīgs

tiesā, bet) tā pati daba, kas tevi ieveda, tagad tevi sūta

no pasaules? It kā pretoram vajadzētu viņu godīgi atlaist no skatuves,

kuru viņš kādu laiku bija uzņēmis tēlot. Ak, bet lugas vēl nav

beigas, ir tikai trīs cēlieni, kas vēl ir veikti no tā? Tu labi pateici: iekšā

dzīves jautājums, trīs cēlieni ir visa luga. Tagad, lai iestatītu noteiktu laiku

ikviena cilvēka rīcība pieder tikai tam, kurš vispirms bija no tava

sastāvs, tāds tagad ir tavas izjukšanas iemesls. Kas attiecas uz sevi; tu

nav saistīts ne ar vienu. Tad ej savu ceļu labi apmierināts un apmierināts: jo

tāpat ir Tas, kas tevi atlaiž.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

PIELIKUMS

M. AURELIUSA ANTONINUSA UN M. KORNĒLIUSA FRONTO KORRESENCE[1]

M. KORNELIUSS FRONTO bija romietis pēc izcelsmes, taču dzimis provincē,

kura dzimtene ir Cirta, Numidijā. No turienes viņš valdīšanas laikā pārcēlās uz Romu

Hadrianu un kļuva par sava laika slavenāko retoriķi. Kā a

lūdzējs un orators viņu laikabiedri uzskatīja gandrīz par zemāku

Pats Tulijs un kā skolotājs viņa palīdzību meklēja dižciltīgākajiem jauniešiem

no Romas. Viņam tika uzticēta M.

Aurēliju un viņa kolēģu L. Verusu puikas gados; un viņš bija

par viņa pūlēm apbalvots ar vietu Senātā un konsulāro pakāpi

(A.D. 143). Īstenojot savu profesiju, viņš kļuva bagāts; un ja viņš

runā par saviem līdzekļiem kā nelieliem,[2]

viņš noteikti salīdzina savu bagātību ar Romas grandiem, nevis ar

parastais pilsonis.

Pirms šī gadsimta nekas nebija zināms par Fronto darbiem,

izņemot gramatisko traktātu; bet 1815. gadā kardināls Mai publicēja numuru

vēstules un dažas īsas Fronto esejas, kuras viņš atklāja a

palimpsests Milānā. Citas tās pašas dalībvalsts daļas. viņš atrada vēlāk

Vatikāns, visa būtne savākta

[1] Ir atsauces uz Naber, Leipzig (Trübner), 1867. gada izdevumu.

[2] Ad Verum imp. Aur. Caes., ii, 7. un rediģēts 1823. gadā.

Tagad mūsu rīcībā ir daļa no viņa sarakstes ar Antonīnu Piju un M. Aurēlijs, ar L. Verusu un dažiem viņa draugiem, kā arī vairākiem retoriskie un vēsturiskie fragmenti. Lai gan neviens no ambiciozākajiem Fronto darbi ir saglabājušies, ir pietiekami daudz, lai pierādītu viņu pilnvaras. Lielā literārā reputācija nekad nav bijusi mazāk pelnīta. Tā būtu grūti iedomāties kaut ko trakāku par stilu un koncepciju šīs vēstules; skaidrs, ka vīrietis bija pedants bez iztēles un gaumes. Tāds patiesi bija vecums, kurā viņš dzīvoja, un nav nekāds brīnums, kāds viņš bija līdz viņa vecumam. Bet viņā noteikti bija vairāk nekā tikai pedantisms; tur patiešām bija sirds vīrietī, ko Markuss atrada, un viņš atrada arī a mēle, kas varētu runāt patiesību. Fronto vēstules nekādā gadījumā nav bezmaksas no pārspīlējumiem un slavinājumiem, bet tie neizrāda, ka riebīgi glaimi, kas piepildīja Romas galmu. Viņš patiešām apbrīno to, ko viņš slavē, un viņa veids, kā to pateikt, neatšķiras no tā, kas bieži tiek kritizēts mūsdienām. Viņš nebaidās pārmest to, ko viņš uzskata par sliktu; un Markusa izbrīns par to pierādīs, ja būs nepieciešami pierādījumi, ka viņš nebija pieradis pie vienkāršas darīšanas. "Cik es esmu laimīgs," viņš raksta, "ka mans draugs Markuss Kornēlijs, tik izcils kā orators un tik cēls kā a cilvēks, uzskata mani par slavēšanas un vainošanas vērtu."[3]

Citā vietā viņš sevi uzskata par svētīgu, jo Pronto viņam to bija iemācījis

runā patiesību[4]

lai gan konteksts rāda, ka viņš runā par izteiksmi, tas joprojām ir

punkts par labu Pronto. Sirsnīga sirds ir labāka par literāru

garša; un, ja jaunais princis Fronto nebūtu izpildījis savu pienākumu, tad tā nav

viegli saprast draudzību, kas starp viņiem saglabājās līdz

pēdējais.

[3] Ad M. Caes iii. 17

[4] Ad M. Caes iii. 12

Atklātības piemēru starp tiem sniedz a

viņiem bija atšķirības salīdzinājumā ar Herodes Atika lietu. Hērods bija grieķis

retoriķis, kuram bija skola Romā, un Markuss Aurēlijs bija viņu vidū

skolēni. Gan Markusam, gan imperatoram Antonīnam bija augsts viedoklis

Hērods; un viss, ko mēs zinām, pierāda, ka viņš bija cilvēks ar augstu raksturu un

prinča dāsnums. Kad viņš bija diezgan jauns, viņš tika iecelts par administratoru

Āzijas brīvās pilsētas, kā arī nav pārsteidzoši konstatēt, ka viņš ir padarījis rūgtu

ienaidnieki tur; patiesi, taisnīgs valdnieks noteikti radīs ienaidniekus. beigas

tas bija, ka Atēnu deputācija, kuru vadīja oratori Teodots un

Demostratus, izteica nopietnas apsūdzības pret viņa godu. Nav vajadzības

lai šeit apspriestu lietu pēc būtības; Pietiek pateikt, Hērods

izdevās aizstāvēties, apmierinot imperatoru. Pronto

šķiet, ka ir pieņēmis delegātu daļu un ir pieņēmis īsu dokumentu

apsūdzībai, ko zināmā mērā mudina personīgi apsvērumi; un

tādēļ Markuss Aurēlijs raksta Fronto šādi:

'AURELIUS CÆSAR savam draugam FRONTO, sveiciens.[5]

"Es zinu, ka jūs bieži man esat teicis, ka ļoti vēlējāties atrast veidu, kā to izdarīt

vislabāk lūdzu mani. Tagad ir pienācis laiks; tagad tu vari palielināt manu mīlestību pret

jūs, ja to var palielināt. Tuvojas tiesas process, kurā šķiet cilvēki

iespējams ne tikai ar prieku dzirdēt jūsu runu, bet arī redzēt jūsu

sašutums par nepacietību. Es neredzu nevienu, kas uzdrošinās dot jums mājienu

lieta; tiem, kas nav tik draudzīgi, labāk patīk redzēt jūs kopā

dažas neatbilstības; un tie, kas ir draudzīgāki, arī baidās likties

draudzīgs pret savu pretinieku, ja viņam vajadzētu jūs atturēt no jūsu

apsūdzība; tad atkal, ja esat sagatavojis kaut ko glītu

gadījuma, viņi nevar paciest, lai atņemtu jums skaņu, apklusinot

tu. Tāpēc neatkarīgi no tā, vai jūs mani uzskatāt par pārsteidzīgu padomdevēju vai drosmīgu zēnu, vai

pārāk laipns pret savu pretinieku, nevis tāpēc, ka man šķiet labāk, es piedāvāšu savu

konsultējieties ar zināmu piesardzību. Bet kāpēc es teicu: piedāvājiet savu padomu? Nē, es

pieprasīt to no jums; Drosmīgi pieprasu, un, ja izdosies, tad arī apsolu

paliek jūsu pienākums. ko? jūs teiksiet, ja man uzbrūk, vai es

nemaksā zīlei par tatu? Ak, bet jūs iegūsit lielāku slavu, ja pat tad

uzbrūk tu neko neatbildi. Patiešām, ja viņš to sāk, atbildiet, kā vēlaties

un jums būs taisnīgs attaisnojums; bet es esmu no viņa prasījis, lai viņš to darīs

nesākas, un es domāju, ka man tas ir izdevies. Es mīlu katru no jums saskaņā ar

jūsu nopelni un es zinu, ka meli tika izglītoti P mājā.

Kalvīzijs, mans vectēvs, un tas, ka jūs mani izglītojāt; tāpēc es esmu

pilns ar satraukumu, ka šis visnepatīkamākais bizness tiks pārvaldīts kā

cik vien iespējams godam. Es ticu, ka jūs varat apstiprināt manu padomu

nodomu jūs apstiprināsit. Vismaz man labāk patīk rakstīt neprātīgi

nekā nelaipni klusēt.

[5] Ad M. Caes ii., 2.

Fronto atbildēja, pateicoties princim par viņa padomu un apsolot, ka viņš

aprobežosies ar lietas faktiem. Taču viņš norāda, ka

Hērodam izvirzītās apsūdzības bija tādas, ka tās diez vai var izvirzīt

patīkams; starp tiem ir izlaupīšana, vardarbība un slepkavības. tomēr

viņš ir gatavs pat ļaut dažiem no tiem nokrist, ja tas pieder princim

prieks. Uz to Markuss atbildēja ar šādu atbildi:—[6]

Ar šo vienu lietu, mans mīļākais Fronto, pietiek, lai es būtu patiesi pateicīgs

jums, ka līdz šim jūs neesat noraidījis manu padomu, bet esat to pat apstiprinājis.

Attiecībā uz jautājumu, ko uzdodat laipnajā vēstulē, mans viedoklis ir šāds: viss

kas attiecas uz lietu, kuru jūs atbalstāt, ir skaidri jāiesniedz

uz priekšu; kas attiecas uz tavām jūtām, lai gan tev var būt tikko

provokācija, jāatstāj nepateikta. Stāsts dara godu abiem.

Fronto nezaudē savaldību pēc iejaukšanās, nedz arī saraujas no tā

atklāti izklāstot savu lietu; un Markuss, ar ievērojamu iecietību

princī nepavēl savu draugu atstāt netraucētu, bet gan

tikai nosaka taisnīgu tiesu pēc lietas būtības.

[6] Ad. M. Caes., iii. 5.

Cits piemērs var būt no Fronto vēstules[7].

Šeit ir kaut kas cits strīdīgs un ķildīgs. Es dažreiz esmu atradis

jūsu prombūtnes laikā jūs esat vainīgs dažu cilvēku sabiedrībā

no maniem intīmākajiem draugiem: dažreiz, piemēram, kad jūs sajaucat

sabiedrībā ar svinīgāku skatienu, nekā tas būtu piemērots, vai lasītu grāmatas

teātrī vai banketā; es arī nebiju prom no teātra vai

banketu, kad to izdarījāt.[8]

Tad es tevi mēdzu saukt par bargu cilvēku, bez labas kompānijas, pat par nepatīkamu,

dažreiz, kad dusmas pārņēma mani. Bet vai kāds cits šajā

pats bankets runāt pret jums, es nevarēju izturēt to dzirdēt ar

vienprātība. Tādējādi man bija vieglāk jums kaut ko pateikt

nelabvēlīgi ietekmēt sevi, nekā dzirdēt, kā citi to dara; tāpat kā es varētu vairāk

viegli paciest sodīt manu meitu Gratiju, nekā redzēt viņu sodāmu

cits.'

[7] Ad. M. Caes., iv. 12.

[8] Teksts ir neskaidrs

Viņu savstarpējā pieķeršanās ir skaidri redzama no katras sarakstes lappuses.

Tagad ir doti daži gadījumi, kas rakstīti dažādos laika posmos

MANAM MEISTARAM.[9]

'Tā es pārdzīvoju pēdējās dienas. Manu māsu pēkšņi sagrāba

ar iekšējām sāpēm, tik vardarbīgām, ka es biju šausmās par viņas skatieniem; mans

māte savā satraukumā par to nejauši sasita viņai sānu

uz sienas stūra; viņa un mēs bijām ļoti noraizējušies par to

trieciens. Par sevi; ejot pie miera es atradu savā gultā skorpionu; bet es

neapgūlos viņam virsū, es viņu vispirms nogalināju. Ja jūs iekāpjat

labāk, tas ir mierinājums. Manai mātei tagad ir vieglāk, paldies Dievam.

Ardievu, labākais un mīļākais meistars. Mana kundze sūta jums sveicienu.

[9] Ad M. Caes., 8. v.

[10] "Kas

Vai es varu atrast vārdus, kas atbilst manai veiksmei, vai kā man to pārmest

ir pelnījis stingros ierobežojumus, kas man ir uzlikti? Tas mani ātri saista šeit,

Mana sirds ir satraukta, un to pārņem šāds nemiers; man arī neļauj

steidzieties uz manu Fronto, manu dzīvi un sajūsmu, būt viņa tuvumā tādā

veselības stāvokļa pasliktināšanās brīdī, jo īpaši, turēt viņa rokas, viegli berzēt

ka identiska pēda, ciktāl to var izdarīt bez diskomforta, apmeklēt

viņu vannā, lai atbalstītu viņa soļus ar manu roku.

[10] Ad M. Caes., i. 2.

[11]"Šī

no rīta es tev nerakstīju, jo dzirdēju, ka tev ir labāk, un

jo es pats nodarbojos ar citu biznesu un nekad nevaru izturēt

rakstīt kaut ko jums, ja vien ar prātu mierīgu un nemierīgu un

bezmaksas. Tātad, ja mums viss ir kārtībā, dariet man zināmu: ko es vēlos, jūs zināt, un

cik pareizi es to vēlos, es zinu. Ardievu, mans kungs, vienmēr katrā

iespēja vispirms manā prātā, kā jūs esat pelnījuši būt. Mans kungs, redzi, es neesmu

guļu, un es piespiežu sevi gulēt, lai jūs uz mani nedusmotos.

Sanāk, es rakstu šo vēlu vakarā.

[11] iii. 21.

[12] "Kas

Vai domājat, ka gars ir manī, kad es atceros, cik ilgs laiks ir pagājis kopš es

esmu tevi redzējis, un kāpēc es tevi neesmu redzējis! un var būt, ka es to nedarīšu

tiekamies vēl dažas dienas, kamēr tu sevi stiprināsi; kā tu

obligāti. Tātad, kamēr tu gulēsi slimības gultā, arī mans gars būs zems,

tā kā,[13]

Dieva žēlastībā tu stāvēsi taisni, arī mans gars stāvēs stingrs,

kas tagad deg vislielākajā vēlmē pēc tevis. Ardievu, dvēsele

tavs princis, tavs skolnieks.

[14]O

mans dārgais Fronto, izcilākais konsul! Es padodos, tu esi uzvarējis:

visus, kas kādreiz ir mīlējuši, jūs esat uzvarējuši mīlestībā

konkurss. Saņem uzvaras vainagu; un vēstnesis pasludinās tavu

uzvara jūsu paša tribunāla priekšā: "M. Kornēlijs Fronto, konsuls,

uzvar un tiek kronēts par uzvarētāju Open International

Mīlestības sacīkstes."[15]

Bet, lai arī sists, es ne atslābšu, ne atslābināšu savējos

dedzība. Nu, tu mani mīlēsi vairāk nekā jebkurš cits vīrietis; bet

Es, kam piemīt spēja mīlēt mazāk stipru, mīlēšu tevi vairāk nekā

kāds cits tevi mīl; patiesi vairāk nekā tu mīli sevi. Gratia un es

par to būs jācīnās; Es šaubos, ka es viņu neuzvarēšu.

Jo, kā saka Plautus, viņas mīlestība ir kā lietus, kura lielās lāses ne tikai

caurdurt kleitu, bet izmirkt līdz smadzenēm.

[12] Ad M. Caes., iii. 19.

[13] Rakstnieks dažreiz izmanto tādus arhaismus kā quom, ko es atveidoju kā “whenas”.

[14] Ad M. Caes., ii. 2.

[15] Rakstnieks parodē pasludinājumu grieķu spēlēs; vārdi arī ir grieķu valodā.

Šķiet, ka Markuss Aurēlijs bija apmēram astoņpadsmit gadus vecs, kad

sākas sarakste, Fronto ir kādus trīsdesmit gadus

vecāks.[16]

Šķiet, ka jaunā prinča sistemātiskā izglītība ir pabeigta,

un Pronto tagad vairāk darbojas kā viņa padomnieks, nevis kā pasniedzējs. Viņš iesaka

princis savās publiskajās runās izmantot vienkāršību un izvairīties

afektācija.[17]

Markuss velta savu uzmanību vecajiem autoriem, kuriem toreiz bija lieliski

Romā modē: Ennius, Plauts, Nævius un tādi oratori kā Cato un

Gracchus.[18]

Pronto mudina viņu izpētīt Ciceronu, kura vēstules, viņš saka, ir visas

vērts izlasīt.

[16] No iekšējiem pierādījumiem: vēstules nav sakārtotas laika secībā. Sk. Nahera Prolegomena, lpp. xx. foll.

[17] Ad M. Caes., iii. x.

[18] Ad M. Caes ii. 10,; iii. 18,; ii. 4.

Kad viņš vēlas izteikt Markusam komplimentu, viņš paziņo vienu vai otru savu

burtiem ir īsts Tulliāna gredzens. Markuss velta savas naktis lasīšanai, kad

viņam vajadzētu gulēt. Viņš vingrina dzejoli un tālāk

retoriskas tēmas.

"Tas ir ļoti jauki no jums," viņš raksta Fronto [19].

'paprasīt manus heksametrus; Es būtu tos uzreiz nosūtījis, ja man tie būtu

no manis. Fakts ir tāds, ka mans sekretārs Anicets — jūs zināt, ko es domāju — ne

iesaiņojiet jebkuru savu skaņdarbu, lai es to paņemtu līdzi. Viņš zina manu

vājums; viņš baidījās, ka, ja es tos paķeršu, es varētu, kā parasti,

dūmi no tiem. Tomēr par heksametriem nebija jābaidās. Man vajag

atzīstos patiesību savam saimniekam: es viņus mīlu. Es mācos naktīs, kopš

diena tiek aizņemta ar teātri. Esmu noguris no vakara un esmu miegains

dienasgaismā, un tāpēc es neko daudz nedaru. Tomēr es esmu izveidojis izrakstus no sešdesmit

grāmatas, pieci no tiem sējumi, šajās pēdējās dienās. Bet kad tu lasi

atcerieties, ka "sešdesmit" ietver Novius lugas, farsus un dažus

mazas Scipio runas; pārāk nesatraucieties par šo numuru. Tu

atceries savu polemonu; bet es lūdzu, lai jūs neatceraties Horāciju, kuram ir

nomira kopā ar Pollio, cik es domāju.[20]

Ardievu, mans mīļākais un sirsnīgākais draugs, izcilākais

konsuls un mans mīļais saimnieks, kuru es neesmu redzējis šos divus gadus. Tie

kas saka divus mēnešus, skaita dienas. Vai es tevi kādreiz vēl satikšu?'

[19] Ad M. Caes., ii. 10.

[20] Viņš norāda, kā i. 6, ka viņš ir beidzis studēt Horāciju.

Dažkārt Fronto viņam nosūta kādu tēmu, kas jāizstrādā, piemēram: “M. Lūcīliuss

tautas tribīne vardarbīgi iemet cietumā brīvu Romas pilsoni,

pretēji viņa kolēģu viedoklim, kuri pieprasa viņa atbrīvošanu. Par šo aktu

viņu apzīmē cenzors. Analizējiet lietu un pēc tam iesaistieties abās pusēs

griezties, uzbrūkot un aizsargājoties."[21]

Vai vēlreiz: "Romas konsuls, novilcis valsts tērpu, uzvelk cimdu un

nogalina lauvu starp jaunajiem vīriešiem Kvinkvatrusā, pilnībā redzot

Romas cilvēki. Denonsēšana cenzoru priekšā."[22]

Princim ir labas grieķu valodas zināšanas un citāti no Homēra, Platona,

Eiripīds, taču nez kāpēc Fronto viņu no tā atrunāja

pētījums.[23]

Viņa meditācijas ir rakstītas grieķu valodā. Viņš turpināja literārās studijas

visu mūžu, un pēc tam, kad viņš kļuva par imperatoru, mēs joprojām
atrodam viņu jautājam

viņa padomnieks Cicerona vēstuļu kopijām, ar kurām viņš cer uzlabot

viņa vārdu krājums.[24]

Pronto viņam palīdz ar līdzību piegādi, ko viņš, šķiet, nedarīja

viegli padomājiet. Jābaidās, ka Markusa daiļrunības avots

tika sūknēts ar mākslīgiem līdzekļiem.

[21] Pollio bija gramatiķis, kurš mācīja Markusu.

[22] Ad M. Caes., v. 27,; V. 22.

[23] Ep. Greisa, 6.

[24] Ad Anton. Imp., II. 4.

Zināmu priekšstatu par viņa literāro stilu var iegūt no sekojošās vēstules:[25]

"Es dzirdēju, kā Polemo kādu dienu atteica kaut ko pateikt

apakšmēness. Ja jautā, ko es par viņu domāju, klausies. Viņš man šķiet an

strādīgs, ar vislielāko prasmi apveltīts zemnieks, kurš izkopis a

liels īpašums tikai kukurūzai un vīnogulājiem, turklāt ar bagātīgu atdevi

smalkas kultūras. Bet tomēr tajā viņa zemē nav Pompejas vīģes vai

Arician dārzenis, bez Tarentīnes rozes, vai patīkama audze, vai bieza

birzs vai ēnains platāns; viss ir paredzēts lietošanai nevis priekam, piemēram

kā labāk vajadzētu uzslavēt, bet nerūpējas nemīlēt.

[25] Ad M. Caes, ii. 5.

Diezgan drosmīga ideja, vai ne, un nepārdomāta sprieduma izteikšana pret vīrieti

ar tādu reputāciju? Bet, kad es atceros, ka rakstu jums, es

domāju, ka esmu mazāk drosmīgs, nekā jūs vēlētos.

'Tajā brīdī es esmu pilnīgi neizlēmīgs.

'Tev ir neapzināta hendekaszilbe. Tātad, pirms es sāku

poetizējiet, es ņemšu ar jums viegli. Ardievu, mana sirdslieta, tavs

Verusa mīļākais, izcilākais konsuls, mīļākais meistars.

Ardievu es vienmēr lūdzu, mīļākā dvēsele.

Kādu vēstuli, jūsuprāt, esat man uzrakstījis, es varētu drosmīgi pateikt,

ka viņa, kas mani dzemdēja un auklēja, nekad nav uzrakstījusi neko TIK apburošu,

tik mīļi salds. Un tas neizriet no jūsu smalkā stila un daiļrunības:

citādi ne tikai mana māte, bet visi, kas elpo.

Skolēnam nekad nekas uz zemes nav bijis tik labs kā viņa meistaram

daiļrunība; par šo tēmu Markuss diezgan aizraujas ar entuziasmu.

[26] "Nu,

ja senie grieķi kādreiz kaut ko tādu rakstīja, lai tie, kas zina

izlemiet: ja es uzdrošinos tā teikt, es nekad neesmu lasījis nevienu Cato invective

tik labi kā jūsu encomtum. Ak, ja mans

Kungs[27]

varēja pietiekami uzslavēt, pietiekami uzslavēts viņš būtu bijis

neapšaubāmi jūs! Tādas lietas mūsdienās netiek darītas.[28]

Bija vieglāk pielīdzināt Pheidias, vieglāk pielīdzināt Apelles, vieglāk a

vārds, kas atbilst pašam Dēmostenam vai pašam Katonam; nekā saskaņot šo

pabeigts un perfekts darbs. Nekad neesmu lasījis neko smalkāku,

jebko vairāk pēc senā tipa, jebko garšīgāku, jebko

vairāk latīņu. Ak, laimīgs tu, ka esi apveltīts ar tik lielu daiļrunību! Ak laimīgs

Es esmu tāda meistara lādiņš! O

argumenti,[29]

Ak, izkārtojums, ak elegance, ak asprātība, ak skaistums, ak vārdi, ak spožums, O

smalkums, ak žēlastība, ak ārstēšana, ak viss! Nerātnības ņem mani, ja tu

Nevajadzētu kādu dienu ielikt nūju rokā, diadēmu uz pieres,

jums izveidots tribunāls; tad vēstnesis mūs visus izsauktu - kāpēc es

saki "mēs"? Sasauktu visus, tos zinātniekus un oratorus: pa vienam jūs

pamudinātu viņus uz priekšu ar savu stieni un pamācītu. Līdz šim es nav bijušas bailes no šī brīdinājuma; daudzas lietas man palīdz iekļūt iekšā jūsu skola. Es to rakstu ļoti steigā; kamēr es sūtu tu tik laipna vēstule no mana Kunga, kam vajadzīga mana garāka vēstule? Tad ardievu, romiešu daiļrunības slava, lepojies ar saviem draugiem, magnifico, apburošākais cilvēks, izcilākais konsuls, vislielākais meistars salds.

[26] Ad M. Caes., ii. 3.

[27] Par imperatoru Antonīnu Piju runā kā par dominus meus.

[28] Šis teikums ir rakstīts grieķu valodā.

[29] Vairāki no šiem vārdiem ir grieķu valodā, un to nozīme nav gluži skaidra.

'Pēc tam tu parūpēsies, lai nestāstītu tik daudz par mani, it īpaši Senātā. Šī ir brīnišķīga runa! Ak, ja es varētu tevi noskūpstīt galvu katrā tā pozīcijā! Jūs esat uz visiem noskatījās ar atriebību. Šī orācija reiz lasīta, velti mēs pētīsim, velti mēs strādāsim veltīgi noslogo katru nervu. Vienmēr ardievas, mīļākais kungs. Dažreiz Fronto nolaižas no daiļrunības augstumiem, lai piedāvātu praktisku padoms; kā tad, kad viņš iesaka, kā Markusam būtu jārīkojas ar savu komplektu. Tā ir Viņš atzīst, ka ir grūtāk uzturēt harmoniju galminiekus nekā pieradināt lauvas ar lautu; bet, ja tas ir jādara, tas jādara, izskaužot greizsirdību. "Neļaujiet saviem draugiem," saka Fronto, "[30]

'skaudiet viens otru vai domājiet, ka tas, ko jūs dāvināt otram, ir notraipīts

viņiem.

[30] Ad M Caes., iv. 1.

Izvairieties no skaudības no jūsu komplekta, un jūs atradīsit savus draugus laipni un

harmoniski.'

Šur tur mēs sastopamies ar mājieniem uz viņa ikdienu, ko mēs varētu

vēlas būt biežāk. Viņš dodas uz teātri vai tiesu [31].

vai piedalās tiesas ceremonijā, bet viņa sirds vienmēr ir ar viņu

grāmatas. Vintage sezona ar saviem reliģiskajiem rituāliem bija vienmēr

Antonīns Pijs pavadīja valstī. Sekojošie burti

dot skaņas priekšstatu par dienas nodarbošanos tajā laikā:[32]

[31] ii. 14

[32] iv. 5,6.

'MANS MĪĻĀKAIS MEISTARS, man ir labi. Šodien es mācījos no devītās stundas

no nakts līdz otrajai diennakts stundai pēc ēšanas. Pēc tam uzvilku

manas čības, un laiku pa laikam no otrās līdz trešajai stundai bija vispatīkamākā

staigā augšā un lejā pirms manas kameras. Pēc tam zābaku un apmetni-tā mēs

man pavēlēja ierasties — es devos gaidīt savu kungu imperatoru. Mēs gājām

a-medības, darīja gudrus darbus, dzirdēja baumas, ka kuiļi noķerti,

bet nebija ko redzēt. Tomēr mēs uzkāpām diezgan stāvā kalnā,

un pēcpusdienā atgriezās mājās. Es devos tieši uz savām grāmatām. Izslēgts ar

zābaki, dūnas ar apmetni; Pāris stundas pavadīju gultā. es lasīju

Kato runa par Pulchras īpašumu un vēl viena, kurā viņš

apsūdz tribīnē. Čau, ho! Es dzirdu, ka tu raudi pēc sava vīrieša, Off with you as

cik ātri vien vari, un atnes man šīs runas no Apollo bibliotēkas.

Nav jēgas sūtīt: man ir arī šīs grāmatas līdzi. Jums jātiek apkārt

Tibērijas bibliotekārs; jums būs kaut kas jātērē šim jautājumam; un

kad atgriezīšos pilsētā, es ceru, ka iešu kopā ar viņu. Nu pēc tam

lasot šīs runas es uzrakstīju nožēlojamu sīkumu, lemts noslīkšanai

vai dedzināšana. Nē, tiešām mans mēģinājums rakstīt nepavisam neizdevās

šodien; mednieka vai vīranieka sastāvs, kura saucieni ir

atbalsojas manā kamerā, naidpilni un nogurdinoši kā tiesu tiesas. Kas

vai es teicu? Jā, pareizi teica, jo mans meistars ir orators. es

domāju, ka esmu saaukstējies, vai nu no staigāšanas čībās, vai no

slikti rakstīt, nezinu. Mani vienmēr kaitina flegma, bet šodien

Šķiet, ka es šņukstu vairāk nekā parasti. Nu uzlešu eļļu uz galvas un iešu

aizmigt. Es nedomāju šodien ielikt savā lampā ne pilienu, tāpēc esmu tik noguris

Es no jāšanas un šķaudīšanas. Ardievu, mīļākais un mīļākais meistars,

kuru man pietrūkst, es varētu teikt, vairāk nekā pašas Romas.

'MANS MĪĻOTAIS MEISTARS, man ir labi. Es gulēju nedaudz vairāk nekā parasti

neliels aukstums, kas, šķiet, atkal ir labi. Tāpēc es pavadīju laiku no
no vienpadsmitās nakts stundas līdz trešajai dienai daļēji lasot
Cato lauksaimniecība, daļēji rakstiski, ne gluži tik slikti kā vakar
tiešām. Pēc tam, gaidot savu tēvu, es nomierināju savu kaklu ar
medus ūdens, izstumjot to, nenorijot: es varētu teikt, ka skalojiet, bet es
nebūs, lai gan es domāju, ka šis vārds ir atrodams Noviusā un citur. Pēc
rūpējoties par savu kaklu, es devos pie sava tēva un stāvēju viņam blakus
upurēja. Tad uz pusdienām. Kas, tavuprāt, man bija jāēd? Mazliet no
maize tik liela, kamēr es skatījos, kā citi ēd vārītas pupiņas, sīpolus un
zivs pilna ar ikriem. Pēc tam mēs ķērāmies pie vīnogu vākšanas ar lielu daudzumu
sviedri un kliegšana, un, kā citāts skan: "Daži augsti karājušies
kopas, vai mēs atstājām tos, kas izdzīvojuši vintage." Pēc sestās stundas mēs
atgriezās mājās. Es pastrādāju nedaudz, un tas bija slikti. Tad man bija a
garas tenkas ar manu mīļo mammu, kas sēž uz gultas. Mana saruna bija:
Kā jūs domājat, ko mans draugs Fronto dara tikko? Viņa teica: Un ko
vai tu domā par manu draugu Gratiju?'[33]
Tagad mana kārta: Un kā ar mūsu mazo Gratiju,[34]
zvirbulēns? Pēc šāda veida runāšanas un strīda par to, kurš no
tu mīlēji otru visvairāk, skanēja gongs, signāls, kas bija manam tēvam
aizgāja uz vannu. Mēs vakariņojām pēc mazgāšanās eļļas pagrabā — es domāju mēs
supped pēc mazgāšanās, nevis pēc mazgāšanās eļļas pagrabā; un

ar baudu klausījos zemniecisko ķiparu. Pēc atgriešanās, pirms

pagriežoties uz sāniem, lai krāktu, es izpildu savu uzdevumu un sniedzu dienas atskaiti

savam apburošajam saimniekam, pēc kura, ja es varētu ilgoties mazliet vairāk, man vajadzētu

neiebilst par nieka tievāku izaudzēšanu. Ardievu, Fronto, lai kur tu atrastos,

mīļā, mīļā, mans prieks. Kāpēc es tevi gribu? Es varu tevi mīlēt

esot tālu prom.'

[33] Fronto sieva.

[34] Fronto meita

Viena anekdote nostāda Markusu jaunā gaismā:[35]

[35] Ad M. Caes ii. 12.

'Kad mans tēvs atgriezās mājās no vīna dārziem, es uzkāpu uz zirga kā

parasti, un brauca tālāk kādu mazu ceļu. Nu, tur uz ceļa bija a

aitu ganāmpulks, stāvot visi saspiesti kopā, it kā vieta būtu a

tuksnesis, ar četriem suņiem un diviem ganiem, bet nekas cits. Tad viens

gans sacīja citam ganam, ieraugot vairākus jātniekus: "Es

saki, — viņš saka, — paskaties uz tiem jātniekiem; viņi izdara laupīšanas darījumu.

Kad es to dzirdu, es situ zirgam ar piešiem un braucu taisni pretī

aitas. Satraukumā aitas izklīst; šur un tur viņi ir

īslaicīgs un blēdīgs. Gans met dakšiņu, un dakša uzkrīt

jātnieks, kurš nāca man blakus. Mēs veicam savu bēgšanu. Markuss mums nepatīk

jo sliktāk šai nerātnības spicei.

Vēl viena vēstule[36]

apraksta lauku pilsētas apmeklējumu un parāda senatnīgo garu

rakstnieks:-

'M. CÆSAR savam MEISTARAM M. FRONTO, sveiciens.

'Pēc tam, kad es iekāpu vagonā, pēc tam, kad es atvadījos no jums, mēs izdarījām a

brauciens bija pietiekami ērts, taču mums bija dažas lietus lāses, kas mūs saslapināja. Bet

pirms ierašanās lauku mājā mēs pārtraucām savu ceļojumu Anagnijā, a

jūdzi vai vairāk no lielceļa. Tad mēs apskatījām to seno pilsētu, a

miniatūra tā ir, bet tajā ir daudz senlietu, tempļu un reliģisku priekšmetu

ceremonijas diezgan nomalas. Nav stūra bez svētnīcas,

vai fane, vai templis; turklāt daudzas grāmatas, kas rakstītas uz lina, kas pieder pie

svētas lietas. Tad uz vārtiem kā mēs iznācām bija rakstīts divreiz, kā

seko: "Priesteris dons kritis."[37]

Es jautāju vienam no iemītniekiem, kas tas par vārdu. Viņš teica, ka tas ir

vārds herniciešu dialektā upura ādai, ko priesteris liek

pāri savam koniskajam vāciņam, kad viņš ienāk pilsētā. Es uzzināju daudzus citus

lietas, ko es gribēju zināt, bet vienīgais, ko es nevēlos, ir

ka tu būtu prom no manis; tas ir mans galvenais uztraukums. Tagad par

pats, kad tu atstāji to vietu, tu brauci uz Aurēliju vai uz Kampāniju?

Droši raksti man, un saki, vai esi atvēris vintage, vai

nesa uz lauku mājām daudz grāmatu; tas arī, vai jūs garām

es; Es esmu muļķīgi to jautāt, ja tu man to saki par sevi. Tagad, ja jūs

ilgojos pēc manis un, ja tu mani mīli, sūti man bieži savas vēstules, kas ir a

mierinājums un mierinājums man. Patiešām, es gribētu lasīt desmit reizes

jūsu burti nekā visi Gaura vai marsiešu vīnogulāji; šiem

Signian vīnogulājiem ir pārāk kārta vīnogas un pārāk asa augļu garša, bet

Dzeršanai dodu priekšroku vīnam, nevis misai. Turklāt tās vīnogas ir jaukākas

ēst žāvētus, nevis svaigus; Es zvēru, ka labprātāk iemāšos viņiem zem kājām

nekā iebāzt tajos zobus. Bet es lūdzu, lai viņi būtu žēlsirdīgi un piedodoši,

un piedod man bezmaksas piedošanu par šiem maniem jokiem. Ardievu, labākais draugs,

mīļākais, mācītākais, mīļākais meistars. Kad redzat, ka misa ierūgst

vat, atceries, ka tieši tā manā sirdī plūst ilgas pēc tevis

un plūst un burbuļo. Uz redzēšanos.

[36] Ad Verum. Imp ii. 1, s. fin.

[37] Santentum

Pieļaujot vispārpieņemtus pārspīlējumus, no tā izriet

sarakste, ka starp Markusu un viņa mācītāju bija dziļa mīlestība.

Vēstules aptver vairākus gadus pēc kārtas, bet drīz pēc dzimšanas

Markusa meitai Faustīnai ir liela plaisa. No tā neizriet

vēstules pilnībā apstājās, jo mēs zinām, ka daļa no kolekcijas ir

pazudis; bet iespējams, ka starp Markusu un Fronto bija mazāk kontaktu pēc tam, kad Markuss sāka studēt filozofiju viņa vadībā Rusticus.

Kad Markuss 161. gadā ieguva troni, burti sākas no jauna ar nedaudz palielinātas formalitātes no Fronto puses, un daži tie turpinās četrus gadus, kad Fronto, kurš ir nepārtraukti sūdzējies slikta veselība, šķiet, ir miris. Viena vēlākā perioda vēstule dod dažas interesantas ziņas par imperatora sabiedrisko dzīvi, kas ir vērtīgas citējot. Fronto par Markusa uzvarām un daiļrunību runā ierastajā celms augstu uzslavu, un tad turpinās.[38]

'Armija, kad tu to paņēmi rokās, bija iegrimusi greznībā un uzdzīvē, un bojāta ilgstošas neaktivitātes dēļ. Antiohijā karavīri bija Vonti aplaudēt pie skatuves spēlēm, zināja vairāk par dārziem tuvākajā restorāns nekā kaujas laukā. Zirgi bija spalvaini no trūkuma kopšana, jātnieki gludi, jo viņiem matus bija izrauts saknes[39]

reta lieta bija redzēt karavīru ar matiem uz rokas vai kājas. Turklāt viņi bija labāk apģērbā nekā bruņoti; tik ļoti, ka Laelianus Poncius, a stingrs vecās disciplīnas vīrs, dažiem no viņiem salauza kirasus ar pirkstu galiem un novēroja spilvenus uz zirgu mugurām. Pie viņa virzienā kušķi tika izgriezti cauri, un ārā no jātnieku segliem parādījās zosīm noplūktas spalvas. Tikai daži vīrieši varēja

velve zirga mugurā, pārējie ar grūtībām uzrāpās augšā ar papēža palīdzību

un ceļgala un kājas ne daudzi varēja mest lance hurtling, lielākā daļa to izdarīja

bez spēka vai spēka, it kā tās būtu vilnas kubiņos

bieži nometnē, miegs ilga visu nakti, vai arī, ja viņi turēja sardzi, tā bija

virs vīna kausa. Ar kādiem noteikumiem savaldīt tādus karavīrus kā šie,

un pievērst viņus godīgumam un rūpniecībai, vai jūs nemācījāties

Hanibāla stingrība, Āfrikas disciplīna, Metela darbības

ierakstīts vēsturē.

[38] Ad Verum. imp., ii. Es, s.fin.

[39] Romā izplatīta sievišķības zīme.

Pēc preceptorālo burtu pārtraukšanas pārējie ir norūpējušies

sadzīviski notikumi, veselība un slimības, vizītes vai iepazīšanās, dzimšanas vai

nāvi. Tā imperators raksta savam vecajam draugam, kurš dažus bija parādījis

nedrošība, meklējot

intervija:[40]

[40] Ad Verum. Imp. Aur. Caes., t.i. 3.

'MANAM MEISTARAM.

— Man ir nopietnas pretenzijas pret tevi, mans dārgais kungs, bet patiesībā mans

skumjas ir vairāk nekā manas skumjas, jo pēc tik ilga laika es arī nē

jūs apskāva un nerunāja ar jums, lai gan jūs apmeklējāt pili un

brīdi pēc tam, kad biju pametusi savu brāli princi. Es brālim pārmetu

smagi par to, ka mani neatsauc; viņš arī neuzdrošinājās noliegt savu vainu. Atkal Fronto

vienu reizi raksta: “Es esmu redzējis tavu meitu. Tas bija kā tevi redzēt

un Faustīna zīdaiņa vecumā, tik daudz kas ir burvīgs viņas seja ir paņēmusi no

katrs no jums. Vai arī vēlāk:[41]

Es esmu redzējis tavus cāļus, jaukākais skats, kādu jebkad esmu redzējis savā

dzīve, tik līdzīga tev, ka nekas nav līdzīgāks par līdzību.... Ar

Debesu žēlastība viņiem ir veselīga krāsa un spēcīgas plaušas. Viens turēja a

baltmaizes gabals, kā mazais princis, otrs parasts gabals,

kā īsts filozofu dēls.

[41] Reklāma Ant. Imp i., 3.

Markuss, kā mēs zinām, bija uzticīgs saviem bērniem. Viņi bija smalki iekšā

veselību, neskatoties uz Fronto apliecinājumu, un tikai viens dēls izdzīvoja

tēvs. Mēs šad un atkal atrodam šīs pieķeršanās atbalsis vēstulēs. 'Mēs

te joprojām ir vasaras karstums," raksta Markuss, "bet kopš manas mazās meitenes

ir diezgan labi, ja tā drīkst teikt, tas ir kā pavasara silts klimats

mums.”[42]

Kad mazā Faustīne atgriezās no nāves ēnas ielejas,

viņas tēvs uzreiz raksta, lai informētu Fronto.[43]

Līdzjūtību, ko viņš lūdz, viņš arī sniedz, un līdz ar vecumu atnes arvien vairāk

nespēja, Markuss vēl vairāk tiecas pēc sava mīļotā skolotāja.

Nabaga vecais vīrs cieta smagu triecienu sava mazdēla nāvē, uz

ko Markuss raksta:[44]

'Es tikko dzirdēju par tavu nelaimi. Jūtos apbēdināts kā tad, kad viens

no tavām locītavām tev sāp, kā tu domā, ko es jūtu, dārgais saimniek,

kad tev sāp prāts?' Vecā vīra atbilde, neskatoties uz noteiktu

pašapziņa, ir patosa pilns. Viņš ar lepnumu stāsta notikumus

par ilgu un taisnu dzīvi, kurā viņš nevienam nav nodarījis pāri un dzīvojis

harmoniju ar draugiem un ģimeni. Viņa pieķeršanās viņam atkrīt,

kā sāpju sauciens tiek izspiests no viņa sirds:

[42] Ad M. Caes., 19. v

[43] iv. 11

[44] De Nepote Amissa

[45]"Daudzi

šādas bēdas mani ir apciemojušas visu mūžu. Paiet garām manam

citas ciešanas, esmu zaudējis piecus bērnus zem visnožēlojamākā

iespējamie apstākļi: par pieciem es zaudēju pa vienam, kad katrs bija mans vienīgais

bērns, pārciešot šos zaudējumus tā, ka katrs

bērns piedzima vienam jau sērotajam. Tā es kādreiz pazaudēju savus bērnus

bez mierinājuma un ieguva tos svaigu bēdu vidū...

[45] De Nepote Amissa 2

Vēstule turpinās ar pārdomām par nāves būtību, “vairāk būt

priecājās nekā žēlojās, jaunākais mirst, un apsūdzība

Providence ne bez cieņas, it kā no viņa izrauta šī pēdējā

kulminējoša nelaime. Tas noslēdzas ar viņa dzīves kopsavilkumu

protestu pret sitienu, kas kritis pa viņa sirmo galvu.

"Savas garās dzīves laikā es neesmu izdarījis neko tādu, kas varētu nest

negods, negods, vai kauns: man nav skopuma vai nodevības

darīts visās manās dienās: nē, bet daudz dāsnuma, daudz laipnības, daudz patiesības

un uzticību esmu parādījis, bieži riskējot ar savu dzīvību. man ir

dzīvoju draudzībā ar savu labo brāli, kuru es priecājos redzēt savā īpašumā

jūsu tēva labestības dēļ un jūsu draudzības dēļ

miers un ideāla atpūta. Amatus, kurus esmu ieguvis pats, es nekad neesmu ieguvis

tiecās ar jebkādiem slepeniem līdzekļiem. Es drīzāk esmu attīstījis savu prātu, nevis

mans ķermenis; tiekšanās pēc mācīšanās es esmu devusi priekšroku savas bagātības palielināšanai.

Man labāk patika būt nabagam, nevis kāda vīrieša pienākumam, pat pienākumam

gribēt, nevis ubagot. Es nekad neesmu bijis ekstravagants naudas tērēšanā,

Dažreiz esmu to nopelnījis, jo man tas ir jādara. Esmu skrupulozi runājis

patiesību, un esam priecīgi dzirdēt, ka tas man tiek runāts. Esmu tā domājis

labāk būt atstātam novārtā nekā nobriest, būt mēmam nekā izlikties, būt

reti draugs, nekā bieži glaimotājs. Es maz esmu meklējis,

pelnījis ne maz. Cik varēju, esmu palīdzējis katram atbilstoši

mani līdzekļi. Es labprāt sniedzu palīdzību pelnītajiem, bezbailīgi tiem

nepelnīti. Neviens, izrādoties nepateicīgs, nav padarījis mani lēnāku

nekavējoties piešķiru visus labumus, ko es varētu dot, un es nekad neesmu bijis skarbs

nepateicība. (Seko fragmentārs fragments, kurā viņš, šķiet, runā

par viņa vēlmi pēc mierīgām beigām un par viņa mājas izpostīšanu.) Man ir

Mans mīļais Markuss cieta ilgu un sāpīgu slimību. Tad mani apciemoja

nožēlojamās nelaimēs: pazaudēju sievu, zaudēju mazdēlu

Vācija:[46]

bēdas man! Esmu pazaudējis savu Decimanus. Ja es būtu no dzelzs, pie šī zara

Es vairs nevarēju rakstīt.

[46] Karā pret Catti.

Zīmīgi, ka Markuss Aurēlijs savās meditācijās piemin Fronto

tikai vienu reizi.[47]

Visas viņa literārās studijas, viņa oratorija un kritika (tāda, kāda tā bija).

aizmirsts; un, viņš saka: 'Fronto man iemācīja necerēt uz dabisku

pieķeršanās no augsti dzimušajiem. Fronto patiešām teica vairāk nekā tas: tas

'pieķeršanās' nav romiešu īpašība, un tai nav arī latīņu nosaukuma.[48]

Romietis vai nē, Markuss atrada pieķeršanos Fronto; un ja viņš izauga

Viņa meistara intelektuālās apmācības dēļ viņš nekad nezaudēja saikni ar patieso

vīrieša sirds ir tas, ko Fronto vārds izsauc viņam

piemiņai, nevis disertācijām par saliktiem darbības vārdiem vai lieku kritiku par

stils.

[47] I grāmata, 8.

[48] Ad Verum, ii. 7

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

PIEZĪMES

Tas nav ne teksta kritiskais izdevums, ne labots izdevums

Kasaubona tulkojuma, nav uzskatīts par vajadzīgu pievienot pilnu

piezīmes. Paša Kazaubona piezīmes ir izlaistas, jo lielākoties

tie ir diskursīvi un nav nepieciešami, lai saprastu, kas ir

rakstīts. Turpmākajos ir daži viņa labojumi

minēts, ko viņš ierosina savās piezīmēs, un seko tulkojumā.

Turklāt, ja viņš ir kļūdījies, tiek veikts viens vai divi labojumi

grieķu valodā, un tulkojums var būt maldinošs. Tie, kas nenāk

zem šīm divām galvām paskaidros paši.

Pats teksts sagatavots, salīdzinot 1634. gada izdevumus

un 1635. Jāpatur prātā, ka Casaubon's bieži vien ir drīzāk a

pārfrāzēt nekā tuvs tulkojums; un šķita, ka nav vērts to darīt

ievērojiet katru oriģināla variantu vai pastiprinājumu. Oriģinālā

izdevumos viss, ko Kazaubons uzskata par saprastu, bet neizteiktu, ir

ielikts kvadrātiekavās. Šīs iekavas šeit ir izlaistas, jo tās

traucē lasītāja komfortu; un tā ir arī daži no
tulkotāja ieteiktie alternatīvie atveidojumi. Dažos gadījumos latīņu valoda
vārdi tekstā ir aizstāti ar angļu valodu.
Skaitļi iekavās attiecas uz Stich Teubner tekstu, bet dalījumi
tekstā tiek atstāti nemainīgi. Par dažām norādītajām atsaucēm es esmu
parādā G. H. Rendala kungam Markusam Aurēlijam.
II GRĀMATA "Abi līdz bieži" (4). Gr. τὸ μή, C.
minējumi τὸ μὲ. Iespējams, ka teksts ir pareizs: "I
nelasīju publiskas lekcijas, un mani mācīja mājās."
VI Idioti.... filozofi (9). Lasījums ir apšaubāms, bet jēga
šķiet: "vienkārši un nemācīti vīrieši"
XII "Klaudijs Maksims" (15). Palatina MS lasījums. (tagad zaudēts)
bija paraklhsiz Maksimons, kas C. domā noslēpt burtus kl kā an
Klaudija saīsinājums.
XIII "Pacienta dzirde... Viņš negribētu" (16). C. pārtulko viņa minējumus
lasot epimonon ollan. par proapsth Stich iesaka lasīt ar daudz
pati jēga: .....epimonon all antoi "Stingri un stingri darījumi" (16). C.
tulko tonvn (Pal. MS.) it kā no tonoz, nozīmē
"celms." "stingrība". Citu MSS lasīšana. tonvn ir vēlams.
XIII "Kongiāri" (13). dianomais, "doles".
XIV "Cajeta" (17). Raksts noteikti ir bojāts. C. izspiego atsauci
Krisam, kurš lūdzas jūras krastā Illiadā, un pieņem, ka M.

Aurēlijs būtu darījis līdzīgi. Neviens no ierosinātajiem labojumiem nav apmierinošs. Pie § XV. II grāmata. parasti tiek uzskatīts par sākumu. II GRĀMATA III.

"Dari, dvēsele" (6). Ja saņemtais lasījums ir pareizs, tam jābūt sarkastiskam; bet ir vairāki varianti, kas parāda, cik tas ir neapmierinoši. C. tulko "en gar o bioz ekasty so par eanty", ko es nesaprotu.

Nepieciešamā jēga ir šāda: “Neizdari vardarbību pret sevi, jo tev nav ilgi izmantot pašcieņu. Dzīve nav (1. p. tik ilga katram, un šī dzīve jo tev viss ir darīts."

X. "gods un gods turpinās" (12). Darbības vārds ir izkritis no tekstu, bet C. ir piešķīris vienu no nepieciešamajām nozīmēm.

XI. "Apsveriet" utt. (52). Šis darbības vārds nav grieķu valodā, kas nozīmē: "(Un saprāts arī parāda), kā cilvēks utt."

IV XV GRĀMATA. "Agathos" (18): Tas, iespējams, nav īpašvārds, bet gan teksts šķiet nepareizs. Nozīme var būt "labajam cilvēkam vajadzētu"

XVI. oikonomian (16) ir "praktisks ieguvums", sekundārs mērķis. XXXIX. "Jo šeit slēpjas viss..." (~3). C. tulko savu minējumu olan par ola.

V XIV GRĀMATA. katorqwseiz (15): "pareizības" vai "taisnuma" darbības.

XXIII. "Rūcējs" (28): gr. "traģēdiķis". Ed. 1 ir netikls,' red. 2 izlabo uz "netiķene", bet izlaiž, lai mainītu vārdu tā otrajā brīdī notikums.

XXV. "Tev ir... tie" (33): Citāts no Homēra, Odiseja, iv. 690.

XXVII. "Viens no dzejniekiem" (33): Hēsiods, op. et Dies, 197.

XXIX un XXX. (36). Šķiet, ka grieķu valodā ir citāti no avotiem nav zināms, un tulkojums ir pārfrāze. (Viena vai divas izmaiņas ir šeit izgatavoti pēc otrā izdevuma autoritātes.) VI XIII GRĀMATA.

"Ietekmētais un kvalificēts" (i4): eksistē, lietās parādīts kohēzijas spēks nedzīvs; fusiz, augos redzams augšanas spēks un tamlīdzīgi.

XVII. "Brīnums par viņiem" (18): t.i., cilvēce.

XXXVII. "Chrysipps" (42): C. attiecas uz Plutarha De fragmentu Communibus Notitiis (ap. xiv.), kur Chrysipps ir attēlots kā teiciens ka rupja frāze pati par sevi var būt zemiska, tomēr tai ir sava vieta komēdijā kā veicinot noteiktu efektu.

XL. "Cilvēks vai vīrieši..." Grieķu valodā nav pārtraukuma, kas nozīmē: "Kas (ir izdevīgs) vīrietim, tas ir arī citiem vīriešiem."

XLII. Grieķu valodā pārtraukuma nav.

VII GRĀMATA IX. C. tulko savu minējumu mh par h. Grieķu valoda nozīmē "taisni vai izlabots" ar spēli par burtisko un metaforisko ortoz nozīme.

XIV. endimonija. sastāvā ir vārds daimwn. XXII. Teksts ir korumpēts, bet vārdiem "vai ja tas ir tikai daži" vajadzētu būt "tas ir maz pietiekami."

XXIII. "Platons": Republika, vi. lpp. 486 A.

XXV. "Tas būs" utt Eiripīds, Belerofons, frag. 287 (Nauck).

"Dzīvo" utt Eiripīds, Hypsipyle, frag. 757 (Nauck). "Tik ilgi" utt.

Aristofāns, Aharne, 66 gadi.

"Platons" Atvainošanās, lpp. 28 B.

"Tāpēc" Atvainošanās, lpp. 28 F.

XXVI. "Bet, ak, cildenais kungs" utt. Platons, Gorgiass, 512 D. XXVII. "Un kas attiecas uz

tās daļas" utt. Citāts no Eiripīda, Hrisipa, frag. 839

(Nauck).

"Ar gaļu" utt. No Eiripīda, Supplices, 1110. XXXIII. "Viņi abi,"

i., dzīve un cīņas.

"Saka viņš" (63): Platons, citēts Epiktets, Arr. i. 28, 2 un 22.

XXXVII. "Kā mēs zinām" utt. Grieķu valodā nozīmē: "kā mēs zinām, vai Telauges

vai pēc rakstura nebija cēlāks par Sofoklu?" Alūzija nav zināma.

XXVII. "Frost" Šo vārdu Kazaubons ir rakstījis kā īpašvārdu "Pagus".

"Sokrata izturība bija slavena"; sk. Platons, Siymposium, 10. lpp. 220.

X XXII GRĀMATA. Grieķu valodā nozīmē "niecīga elpa, kas nes līķus, tā ka

stāsts par Dead Man's Land ir skaidrāks."

XXII. "Dzejnieks" (21): Eiripīds, frag. 898 (Nauck); salīdziniet Eshilu,

Danaides, frag. 44.

XXIV. "Platons" (23): Theaetetus, lpp. 174 D.

XXXIV. "Dzejnieks" (34): Homērs, Iliāda, vi. 147.

XXXIV. "Koks": ulh, "matērija" tulkojums.

XXXVIII. "Retorika" (38): Drīzāk "runas dāvana"; vai varbūt

spriešanas fakultātes "dekrēts".

XI GRĀMATA V. "Cithaeron" (6): Edips izsauc šo saucienu pēc tam, kad atklāj, ka

viņš ir izpildījis savu šausmīgo likteni, viņš tika atklāts Cithaeron kā zīdainis

mirt, un kliedziens nozīmē, ka viņš vēlētos, lai viņš tur būtu miris. Sofokls,

Edips Tirannuss, 1391. gads.

V. "Jaunā komēdija..." utt. C. šeit ir diezgan plaši novirzījies no grieķu valodas.

Tulkot: "un saprotiet, kādam nolūkam tika pieņemta Jaunā komēdija, kas

nelielā mērā deģenerējās līdz vienkāršai mīmikas prasmēm." C.

raksta Commedia Vetus, Media, Nova. XII. "Phocion" (13): Kad būs

sodīts ar nāvi, viņš apsūdzēja savu dēlu neizturēt ļaunprātību pret atēniešiem.

XXVIII. "Mana sirds" utt. (31): No Homēra, Odiseja ix. 413. "Viņi to darīs"

No Hēsioda, Opera et Dies, 184.

"Epiktēts" Arr. i. II, 37.

XXX. "Izgriezt vīnogas" (35): labojiet "kukurūzas vārpas". "Epiktēts" (36): Arr.

3, 22, 105.

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs

GLOSĀRIJS

Šajā vārdnīcā ir iekļauti visi īpašvārdi (izņemot dažus, kas ir

nenozīmīgi vai nezināmi) un visi novecojušie vai neskaidrie vārdi. ADRIANUS, vai

Hadrians (76-138 p.m.ē.), 14. Romas imperators.

Agripa, M. Vipsanijs (63-12 p.m.ē.), izcils kareivis zem
Augusts.

Aleksandrs Lielais, Maķedonijas karalis un Austrumu iekarotājs, 356-323
B.C.

Atēnu Antistēns, cinisko filozofu sektas dibinātājs un an
Platona pretinieks, 5. gadsimts p.m.ē. Antonīns Pijs, 15. Romas imperators,
138-161 AD. viens no labākajiem prinčiem, kas jebkad kāpis tronī.

Apātija: stoiķu ideāls bija mierīgums jebkuros apstākļos un nejūtīgums
uz sāpēm un bezpaaugstinājuma, baudu vai veiksmi.

Apelles, slavens senatnes gleznotājs.

Aleksandrijas Apollonijs, saukts par Diskolu jeb "slikto rūdījumu", dižens
gramatiķis.

Apostēma, audzējs, izkārnījumi.

Sirakūzu Arhimēds 287-212 p.m.ē., slavenākais matemātiķis
senatne.

Athos, kalnu rags Egejas jūras ziemeļdaļā.

Augusts, pirmais Romas imperators (valdīja 31. g. p.m.ē.-14. g. p.m.ē.).

Izvairieties, tukšs.

BAKCIJS: Bija vairākas personas ar šo vārdu, un tas ir domāts
varbūt mūziķis.

Bruts (1) Romas tautas atbrīvotājs no viņu karaļiem un (2)

Cēzara slepkava.

Abi vārdi bija sadzīves vārdi.

Cēzars, Kajs, Jūlijs, diktators un uzvarētājs.

Caieta, pilsēta Latijā.

Kamills, slavenais diktators Romas Republikas sākuma dienās.

Carnuntum, pilsēta pie Donavas Augšpanonijā.

Kato, saukts no Utikas, stoiķis, kurš pēc kaujas nomira ar savu roku

Thapsus, 46 B.C. Viņa vārds bija sakāmvārds par tikumību un drosmi.

Piesardzīgs, piesardzīgs.

Cecrops, pirmais leģendārais Atēnu karalis.

Charax, iespējams, šī vārda priesteriskais vēsturnieks, kura datums ir

nav zināms, izņemot to, ka tam jābūt vēlākam par Neronu.

Ķirurgs, ķirurgs.

Krisips, 280-207 p.m.ē., stoiķu filozofs un stoicisma pamatlicējs

kā sistemātiska filozofija.

Cirks, Circus Maximus Romā, kur notika spēles. Bija četri

uzņēmumi, kas noslēdza līgumus par zirgu, šoferu utt. nodrošināšanu. Tie bija

sauc par frakcijām, un katrai no tām bija atšķirīga krāsa: russata (sarkana),

albata (balta), veneta (zila), prasina (zaļa). Bija liela sāncensība

starp tām, un nereti nemieri un asinsizliešana.

Cithaeron, kalnu grēda uz ziemeļiem no Atikas.

Komēdija, senlaicīga; termins, kas attiecināts uz Aristofāna bēniņu komēdiju un

savu laiku, kas kritizēja personas un politiku, kā mūsdienu komikss

žurnāls, piemēram, Punck. Skatiet jauno komēdiju.

Sarežģīts, īss.

Iedomība, viedoklis.

Saticība, apmierinātība.

Crates, cinisks filozofs 4. gadsimtā pirms mūsu ēras.

Crœsus, Lidijas karalis, sakāmvārds par bagātību; viņš valdīja 560-546 p.m.ē.

Kiniķi, filozofu skola, kuru dibināja Antistēns. Viņu teksti bija

sava veida sokrātisma karikatūra. Nekas nebija labs, izņemot tikumu, nekas

slikti, bet netikums. Ciniķi noraidīja visas civilās un sociālās prasības, un

mēģināja atgriezties pie tā, ko viņi sauca par dabas stāvokli. Daudzi no tiem

bija ļoti pretīgi savās manierēs.

DEMĒTRIJS no Faleruma, Atēnu orators, valstsvīrs, filozofs un

dzejnieks. Dzimis 345. gadā p.m.ē.

Abderas Demokrits (460.–361. g. p.m.ē.), tika svinēts kā smejošais

filozofs", kura pastāvīgās domas bija: „Kādi ir šie mirstīgie". Viņš

izgudroja atomu teoriju.

Dio no Sirakūzām, Platona māceklis un pēc tam Sirakūzu tirāns.

Noslepkavots 353. gadā p.m.ē.

Diogēns, ciniķis, dzimis aptuveni 412. gadā p.m.ē., slavens ar savu rupjību un

izturība.

Diognēts, gleznotājs.

Iztikt, samierināties ar.

Dogmatas, smeldzīgi teicieni vai filozofiski dzīves noteikumi.

EMPEDOCLES of Agrigentum, fl. 5. gadsimtā p.m.ē., filozofs, kurš pirmais noteica, ka ir "četri elementi". Viņš ticēja dvēseļu migrācija un matērijas neiznīcināmība.

Epiktets, slavenais stoiķu filozofs. Viņš bija no Frīģijas, sākumā a vergs, pēc tam atbrīvotais, klibs, nabags un apmierināts. Darbs sauca Encheiridionu sastādīja skolnieks no viņa diskursiem.

Epikūrieši, filozofu sekta, kuru dibināja Epikūrs, kurš "apvienoja Demokrita fizika", t.i., atomu teorija, "ar ētiku Aristips."

Viņi ierosināja dzīvot laimei, bet vārds nebija tik rupjš un vulgāra izjūta, ko tas drīz vien ieguva.

Epikūrs no Samos, 342-270 p.m.ē.

Dzīvoja Atēnās savos "dārzos", pilsētnieciski un laipni, ja kaut nedaudz bezjēdzīgi, dzīve. Viņa raksturs bija vienkāršs un mērens, un viņam nebija nekā no tā netikums vai indulgence, kas vēlāk tika saistīta ar nosaukumu epikūrietis.

Eudokss no Knida, slavenais astronoms un 4. gadsimta ārsts pirms mūsu ēras.

C.

LIKTENĪGA, liktenīga.

Fortuit, iespēja (adj.).

Fronto, M. Kornēliuss, retoriķis un aizstāvis, kļuva par konsulu 143. gadā p.m.ē.

viņa vēstuļu skaits M, Aur. un citi ir saglabājušies.

GRANUA, Donavas pieteka.

HELICE, senā Ahajas galvaspilsēta, ko aprijusi zemestrīce, 373

B.C.

Helvīdijs Prisks, Thrasea Paetus znots, dižciltīgs vīrs un mīļākais

par brīvību. Nerons viņu izraidīja un Vespasiāns sodīja ar nāvi.

Efezas Herakleits, kurš dzīvoja 6. gadsimtā pirms mūsu ēras. Viņš rakstīja tālāk

filozofija un dabaszinātne.

Herculaneum netālu no Vezuva kalna, ko apglabāja izvirdums 79. gadā.

Hercules, lpp. 167, vajadzētu būt Apollo. Skatīt Muses.

Pauze, sprauga.

Hiparhs no Bitīnijas, 2. gadsimta pirms mūsu ēras astronoms, "Patiesais

astronomijas tēvs."

Hipokrāts no Kosas, apmēram 460-357 p.m.ē. Viens no slavenākajiem ārstiem

senatnes.

IDIOTS nozīmē tikai to, kas nav lietpratējs, "lajs", tas, kurš

nebija tehniski apmācīts nevienā mākslā, amatā vai aicinājumā.

LEONNATS, izcils ģenerālis Aleksandra Lielā vadībā.

Lucilla, M. Aurēlija meita un Verusa sieva, kuru viņa izdzīvoja.

MÆCENAS, uzticams Augusta padomnieks un izcils prāta patrons

un literāti.

Maksims, Klaudijs, stoiķu filozofs.

Menips, cinisks filozofs.

Meteores, ta metewrologika, "augstā filozofija", ko izmanto īpaši astronomijā

un dabas filozofija, kas bija saistīta ar citām spekulācijām.

Vidējā komēdija, kaut kas pa vidu starp veco un jauno komēdiju. Skat

Komēdija, senā un jaunā komēdija.

Vidējās lietas, 7. grāmata, XXV. Stoiķi visas lietas sadalīja tikumos,

netikums un vienaldzīgas lietas; bet lielāko daļu viņi uzskatīja par "vienaldzīgiem".

tās lietas, kuras pasaule uzskata par labām vai sliktām, piemēram, bagātību vai

nabadzība. No tiem daži bija "vēlami", daži "jāatraida".

Mūzas, deviņas dievības, kas vadīja dažādu veidu dzeju, mūziku,

utt. Viņu vadonis bija Apollons, kura viens no tituliem ir Musegetes, Leader

no mūzām.

NERVI, stīgas.

Jaunā komēdija, Bēniņu komēdija Menandra un viņa skola, kas kritizēja

nevis personas, bet manieres, kā mūsdienu komiskajā operā. Skatīt Komēdiju, Ancient.

PALESTRA, cīņas skola.

Pancratiast, sāncensis pankrācijā, kombinētais konkurss, kas

ietvēra boksu un cīņu.

Parmularii, gladiatori, kas bruņoti ar nelielu apaļu vairogu (parma).

Pheidias, slavenākais senatnes tēlnieks.

Filips, Maķedonijas pārākuma dibinātājs un Aleksandra tēvs

Lielais.

Focions, Atēnu ģenerālis un valstsvīrs, cēls un augstprātīgs cilvēks,

4. gadsimts p.m.ē.

Viņu sauca Dēmostens, "manu mēnešreižu atzarotājs".

Valsts viņu sodīja ar nāvi 317. gadā, pamatojoties uz nepatiesām aizdomām, un atstāja a

vēstījums viņa dēlam "neizturēt ļaunumu pret atēniešiem".

Priede, mokas.

Atēnu Platons, 429-347 p.m.ē. Viņš izmantoja viņa izgudroto dialektisko metodi

meistars Sokrats.

Viņš, iespējams, bija tikpat daudz dzejnieks, kā filozofs. Viņš parasti tiek identificēts

ar ideju teoriju, ka lietas ir tādas, kādas tās ir ar līdzdalību

ar mūsu mūžīgo Ideju. Viņa "Sadraudzība" bija sava veida utopija.

Platoniķi, Platona sekotāji.

Pompejas, netālu no Vezuva kalna, apraktas izvirdumā 79. gadā pēc Kristus.

Pompejs, C. Pompejs Magnuss, ļoti veiksmīgs ģenerālis gada beigās

Romas Republika (106-48 p.m.ē.).

Prestidigitators, žonglieris.

Pitagors no Samos, 6. gadu filozofs, zinātnieks un morālists

gadsimtā p.m.ē.

QUADI, Dienvidvācijas cilts.

M. Aurēlijs turpināja karu pret viņiem, un daļa no šīs grāmatas tika uzrakstīta

laukā.

RICTUS, gape, žokļi.

Rustiks, K. Juniuss jeb stoiķu filozofs, par konsulu divas reizes kļuvis M.

Aurēlijs.

SAKRĀRIJA, svētnīca.

Salaminius, 7. grāmata, XXXVII. Leon no Sala-mis. Sokratu pavēlēja

Trīsdesmit tirāni, lai viņu atvestu priekšā, un Sokrats, uz viņa paša briesmām,

atteicās.

Sarmatae, cilts, kas dzīvo Polijā.

Skelets, skelets.

Skeptiķi, filozofijas skola, kuru dibināja Pirra (4. gs. p.m.ē.). Viņš

iestājās par "sprieduma apturēšanu" un mācīja zināšanu relativitāti

un pierādījumu neiespējamība. Skola neatšķiras no agnostiķu skolas.

Scipio, divu izcilu karavīru vārds, P. Corn. Scipio Africanus,

Hannibāla iekarotājs un P.

Kukurūza. Sc. Afr. Nepilngadīgais, kurš ienācis ģimenē adopcijas ceļā, kurš iznīcinājis

Kartāga.

Secutoriani (vārdu radījis C.), Sececutores, viegli bruņoti

gladiatorus, kuri tika sadurti pret citiem ar tīklu un trijzobu.

Seksts no Čeronejas, stoiķu filozofs, Plutarha brāļadēls.

Muļķīgi, vienkārši, ierasti.

Sinuessa, pilsēta Latijā.

Sokrats, Atēnu filozofs (469-399 B.C.), dialektikas pamatlicējs

metodi. Notiesāts ar nāvi pēc viņa tautiešu izdomātas apsūdzības.

Stints, limits (bez norādes par niecīgumu).

Stoiķi, Zenona (4. gs. p.m.ē.) dibinātā filozofiskā sistēma un

sistematizēja Hrīsips (3. gs. p.m.ē.). Viņu fiziskā teorija bija a

panteistiskais materiālisms, viņu summum bonum "dzīvot saskaņā ar dabu".

Viņu gudrajam cilvēkam nekas nav vajadzīgs, viņš ir pietiekams pats sev; tikums ir labs,

netikums slikti, ārējās lietas vienaldzīgas.

TEOFRASTS, filozofs, Aristoteļa skolnieks un viņa pēctecis kā

liceja prezidents. Viņš uzrakstīja lielu skaitu darbu par filozofiju

un dabas vēsture. Miris 287. gadā p.m.ē.

Thrasea, P. Thrasea Pactus, senators un stoiķu filozofs, dižciltīgs un

drosmīgs cilvēks. Nerons viņu piesprieda nāvei.

Tibērijs, 2. Romas imperators (14-31 AD.). Viņš pavadīja savu pēdējo daļu

dzīve Kaprejā (Kapri), pie Neapoles, greznībā vai izvirtībā, nolaidība

viņa imperatora pienākumi.

Saplēsts, saplēsts gabalos.

Trajans, 13. Romas imperators, 52-117 p.m.ē.

VERUS, Lūcijs Aurēlijs, M. Aurēlija kolēģis impērijā.

Viņš apprecējās ar Lucillu, M. A. meitu, un nomira 169. gadā pēc Kristus.

Vespasians, 9. Romas imperators KSENOKRATS no Halkedonas, 396-314 p.m.ē.

filozofs un akadēmijas prezidents.

Rindkopas ar pirmajām rindām

VIŅA PIRMĀ GRĀMATA

I. No sava vectēva Verusa esmu iemācījies

esiet maigs un lēnprātīgs, un lai

II. Par to, kurš mani audzināja, lai nebūtu

mīlīgi atkarīgs no jebkura no tiem

III. Par Diognētu, lai nenodarbotos ar to

veltīgas lietas, un ne viegli

IV. Uz Rusticus es redzu, ka es pirmais

iekļuva iedomībā

V. No Apollonija, patiesa brīvība un

nemainīga nelokāmība, un ne

VI. No Sextus, maigums un modelis a

ģimene pārvalda ar

VII. No Aleksandra Gramatiķa, lai būtu

es neesmu pārmetams, un nē

VIII. No Fronto, cik skaudības un krāpšanas

un liekulība valsts a

IX. Par Aleksandru Platoni ne bieži, ne

bez lielas nepieciešamības

X. Catulus, lai nenosodītu nevienu draugu

apsūdzība, kaut arī netaisnīga,

XI. No mana brāļa Severusa, lai būtu laipns un

mīlestība pret viņiem visiem maniem

XII. No Klaudija Maksima, visās lietās līdz

censties iegūt varu

XIII. Savā tēvā es ievēroju viņa lēnprātību;

viņa pastāvība bez

XIV. No dieviem es saņēmu, ka man ir labs

vectēvi un vecāki,

XV. Kvadi valstī Granuā,

šie. Reizēm no rīta

XVI. Lai kas es būtu, tas ir vai nu miesa, vai

dzīvi vai to, ko mēs

XVII. Viss, kas nāk no dieviem

nekavējoties, ka jebkurš vīrietis

OTRĀ GRĀMATA

I. Atceries, cik ilgi tu jau esi atlikusi

šīs lietas un kā

II. Lai tās ir tavas nopietnās un nemitīgās rūpes

kā romietis un vīrietis

III. Dari, dvēsele, dari; ļaunprātīgi izmantot un noniecināt sevi;

vēl laiciņš un laiks

IV. Kāpēc kaut kas no šīm lietām, kas notiek

ārēji, tik daudz

V. Par cita stāvokļa neievērošanu

cilvēka dvēsele, reti bija kādreiz

VI. Šīs lietas jums vienmēr ir jābūt

prāts: Kas ir daba

VII. Teofrasts, kur viņš salīdzina grēku ar

grēks (kā pēc vulgāra

VIII. Neatkarīgi no tā, ko jūs ietekmējat, neatkarīgi no tā

tu projektē, tā dari,

IX. Apsveriet, cik ātri viss notiek

izšķīdis un atrisināts:

X. Tā ir cilvēka daļa, kas apveltīta ar labu

izpratnes fakultāte, uz

XI. Padomājiet ar sevi, kā cilvēks un ar ko

daļa no viņa, ir pievienots

XII. Ja tev vajadzētu dzīvot trīs tūkstošus, vai

pat desmit tūkstoši

XIII. Atcerieties, ka viss ir tikai viedoklis un

iedomība, par tām lietām

XIV. Cilvēka dvēsele rīkojas nepareizi un neciena

pirmām kārtām un jo īpaši,

XV. Vīrieša dzīves laiks ir kā punkts;

tā būtība jebkad

TREŠĀ GRĀMATA

I. Vīrietim ne tikai jādomā, cik ikdienā viņa

dzīves atkritumi un

II. Tas arī jums jāievēro, tas

lai nu kā tas būtu dabiski

III. Hipokrāts izārstējis daudzas slimības,

pats saslima un

IV. Netērē savu dienu atlikumu iekšā

domas un iedomas par

V. Nedari neko ne pret savu gribu, ne pretēji

sabiedrībai, ne

VI. Būt jautram un izturēt bez vajadzības,

vai nu no citu vīriešu palīdzības

VII. Ja jūs atradīsiet kaut ko šajā

mirstīgā dzīve labāka nekā

VIII. Nekad neuzskatiet neko par izdevīgu,

kas kādreiz ierobežos

IX. Prātā, kas reiz ir patiesi disciplinēts

un iztīrīts, tu vari

X. Izmantojiet savu domājošo spēju ar visu godu

un cieņa pret iekšā

XI. Šiem vienmēr klātesošajiem palīgiem un piemiņām,

lai pievieno vēl vienu,

XII. Kas tas ir, ka tagad mana iedomātā ir iestatīta

pēc? par to, ko lietas dara

XIII. Ja tu vēlies to, kas ir

klāt, ievērojot noteikumu

XIV. Kā vienmēr ir darījuši ārsti un ķirurgi

viņu instrumenti ir gatavi

XV. Neesiet maldināts; jo tu nekad nedzīvosi

lasīt tavu morāli

XVI. Zagt, sēt, pirkt, atpūsties,

lai redzētu, kas darāms

XVII. Lai spētu iedomāties un

iztēles, ir kopīgs cilvēkam un

CETURTĀ GRĀMATA

I. Šī cilvēka iekšējā saimniece, ja tā ir

savā īstajā dabā

II. Lai nekas netiek darīts pārsteidzīgi un nejauši,

bet visas lietas saskaņā

III. Viņi meklē sev privātu pensionēšanos

IV. Ja jāsaprot un jābūt saprātīgam

tad kopīgs visiem vīriešiem

V. Kā paaudze ir, tā arī nāve ir noslēpums

dabas gudrības: a

VI. Tādas un tādas lietas, no tādām un tādām

cēloņi, obligāti

VII. Lai viedoklis tiek atņemts, un neviens cilvēks

uzskatīs, ka nodarījis pāri.

VIII. Viss, kas notiek pasaulē,

tas notiek taisnīgi, un tātad, ja

IX. Iedomība nav tādas lietas, kā viņš tas

nodara pāri, tu ieņemtu,

X. Šie divi noteikumi, jums vienmēr ir jābūt a

gatavību. Pirmkārt, dari

XI. Vai tev ir iemesls? man ir. Kāpēc tad maket

vai tu to neizmanto? Par ja

XII. Kā daļa līdz šim jums ir bijis a

īpaša iztika: un tagad

XIII. Desmit dienu laikā, ja tā notiks, tu

tiks uzskatīts par dievu

XIV. Nevis tā, it kā tev būtu tūkstošiem

gadiem dzīvot. Nāve karājas

XV. Tagad viņš iegūst daudz laika un brīvā laika,

kam nav intereses zināt

XVI. Tas, kurš ir mantkārīgs pēc kredītiem un reputācijas

pēc viņa nāves, dara

XVII. Ja tā, lai dvēseles paliek pēc

nāve (sakiet tie, kas to nedarīs

XVIII. Nevis maldīties no ceļa, bet gan tālāk

katra kustība un vēlme,

XIX. Viss, kas tev ir lietderīgi, O

Pasaule, man ir lietderīga;

XX. Viņi parasti sacīs: nejaucieties

daudzas lietas, ja vēlaties

XXI. Pamēģini arī kā laba cilvēka dzīve; (no viena,

kurš ir ļoti apmierināts

XXII. Vai nu šī pasaule ir kosmozs vai pievilcīgs

gabals, jo viss

XXIII. Melns vai ļaundabīgs stāvoklis, an

sievišķīgs raksturs; an

XXIV. Viņš ir īsts bēglis, no kura lido

iemesls, kādēļ vīrieši ir

XXV. Ir, kurš bez tik daudz kā mēteļa;

un ir, kurš bez

XXVI. Kāda māksla un profesija jums ir

iemācījies, censties

XXVII. Apsveriet, piemēram, manā prātā

Vespasiāna laiki:

XXVIII. Tie vārdi, kas kādreiz bija izplatīti un

parasti, tagad ir kļuvuši

XXIX. Viss, kas tagad ir klāt, un no dienas

šodien ir tā pastāvēšana;

XXX. Tu tagad esi gatavs mirt un tomēr esi gatavs

tu neesi sasniedzis

XXXI. Redziet un novērojiet, kāds ir stāvoklis

to racionālā daļa; un

XXXII. Cita cilvēka prātā un izpratnē

tavs ļaunums nevar pastāvēt,

XXXIII. Vienmēr apsveriet un domājiet par pasauli

kā tikai viena dzīva būtne

XXXIV. Kas tu esi, ka labāks un dievišķāks

daļa izņemot, bet kā

XXXV. Ciet pārmaiņām nevar būt par ļaunu; kā nē

ieguvums tas ir, mainot uz

XXXVI. Viss, kas notiek pasaulē,

ir dabas gaitā,

XXXVII. Lai tas Hērakleita nekad nepazūd

tavs prāts, ka nāve

XXXVIII. Pat it kā kādam no dieviem vajadzētu

saki tev, tev būs

XXXIX. Lai tā ir tava mūžīgā meditācija, kā

daudzi ārsti, kuri

XL. Tev jābūt kā jūras ragam,

pret kuru gan

XLI. Ak, nožēlojamais es, kam šī nekārtība ir

noticis! nē, es laimīgs,

XLII. Tas ir tikai parasts rupjš, tomēr tas

ir labs efekts

XLIII. Lai jūsu gaita vienmēr būtu vislabākā

bagātīgs veids. Visvairāk

PIEKTĀ GRĀMATA

I. No rīta, kad tu atrodi sevi

nevēlas celties, apsveriet

II. Cik viegli lietu nolikt vīrietim

nost no viņa viss nemierīgs

III. Uzskatiet sevi par piemērotu un cienīgu runāt, vai

darīt jebko, kas ir

IV. Es turpinu savu kursu, rīkojoties atbilstoši

uz dabu, līdz es

V. Neviens cilvēks nevar apbrīnot tevi par tavu aso akūtu

valoda, tāda ir tava

VI. Tādi ir, kuri, kad ir izdarījuši a

labi griezties uz jebkuru, ir gatavi

VII. Atēnu lūgšanas forma patiešām darbojās

tā: 'Ak, lietus, lietus, labi

VIII. Kā mēs parasti sakām, ārstam ir

parakstīts šim cilvēkam,

IX. Neesiet neapmierināts, neesiet neapmierināts,

neesi bez cerībām, ja

X. Tev jāmierina sevi

cerības uz savu dabisko

XI. Kāds labums tam, ka šobrīd es

veido manu dvēseli? Tādējādi

XII. Kas tās ir pašas par sevi,

kas lielākoties ir

XIII. Viss, no kā es sastāvu, ir vai nu forma, vai

jautājums. Nekāda korupcija nevar

XIV. Saprāts un racionālais spēks ir spējas

kas satur sevi

XV. Tādas kā tavas domas un parastās

pārdomas ir, tāda būs tava

XVI. Vēlēties neiespējamas lietas ir daļa

no traka cilvēka. Bet tas ir a

XVII. Pēc viena apsvēruma cilvēks ir vistuvāk

mums; kā mēs esam saistīti

XVIII. Godājiet to, kas ir galvenais un visvairāk

spēcīgs pasaulē, un

XIX. Tas, kas nekaitē pašai pilsētai;

nevar kaitēt nevienam pilsonim.

XX. Neļaujiet šai jūsu galvenajai pavēles daļai

dvēsele vienmēr būs pakļauta

XXI. Dzīvot kopā ar Dieviem. Viņš dzīvo kopā ar

Dievi, kas visos laikos

XXII. Nedusmojies ne uz viņu, kura

elpa, ne ar viņu, kura

XXIII. "Kur nebūs neviena rēcēja,

ne netikle. Kāpēc tā? Kā

XXIV. Šī racionālā būtība, ar kuru

Visums tiek pārvaldīts, ir paredzēts

XXV. Kā tu līdz šim esi izturējies

pret Dieviem? virzienā

XXVI. Kāpēc lai neapdomīgi neapmācītas dvēseles

problēmas ar to, kas ir

XXVII. Ļoti īsā laikā jūs to darīsit

būt pelniem vai a

XXVIII. Tu vienmēr vari paātrināt, ja vēlies

bet izdari izvēli

XXIX. Ja tā nav ne mana ļaunā rīcība, ne arī

jebkurā gadījumā rīkojieties atkarībā

XXX. Lai nāve pārsteidz Rue, kad tā būs, un

kur tas būs, es varētu būt a

SESTĀ GRĀMATA

I. Pati matērija, no kuras Visums

kas sastāv, ir pats par sevi

II. Lai tev viss viens, vai puse

saldēti vai labi silti; vai

III. Ieskaties, nelaid ne īsto

kvalitāti vai patieso vērtību

IV. Visas vielas drīz mainās,

un vai nu viņi to darīs

V. Labākais atriebības veids ir nekļūt

kā viņiem.

VI. Lai tas ir tavs vienīgais un vienīgais prieks

komforts, no viena sabiedriska

VII. Racionāli komandējošā daļa, jo tā viena pati

var maisīties un griezties

VIII. Atbilstoši Visuma būtībai

visas lietas ir īpašas

IX. Ikreiz, kad kāds klāt grūti

notikumi, uz kuriem tu esi piespiests

X. Ja tev vienā reizē būtu bijuši abi

pamāte un

XI. Cik tas ir lieliski noderīgs vīrietim

pārstāv pats sev

XII. Skatiet, ko Crates izrunā

Ksenokrāts pats.

XIII. Tās lietas, kas ir ierastas

cilvēki apbrīno, ir lielākā daļa

XIV. Dažas lietas steidzas būt, bet citas

vairs nav. Un pat

XV. Nav veģetatīvā spirācija, tas nav droši

(kas augiem ir), kas

XVI. Zem, augšā un ap, ir kustības

no elementiem; bet

XVII. Kurš gan var izvēlēties, ja nebrīnās par viņiem? Viņi

labi nerunās

XVIII. Nekad neko neiedomājieties

cilvēkam neiespējami, kas ar tevi

XIX. Pieņemsim, ka kāds palestrā

tas viss tevi ir saplosījis

XX. Ja kāds mani aizrādīs, un tā darīs

dari man to acīmredzamu,

XXI. Es no savas puses darīšu to, kas pieder

es; kas attiecas uz citām lietām,

XXII. Maķedonijas Aleksandrs, un viņš tas

ģērba savus mūļus, kad reiz

XXIII Apsveriet, cik daudz dažādu lietu,

vai tie attiecas uz mūsu

XXIV. ja kādam būtu jāuzdod šis jautājums

tev, kā šis vārds Antoninus

XXV. Vai tas nav nežēlīgi aizliegt vīriešiem

ietekmēt tās lietas, kuras

XXVI. Nāve ir iespaida pārtraukšana

sajūtas,

XXVII. Ja šādā dzīvē tavs ķermenis būtu

spēj izturēt, tas ir a

XXVIII. Dariet visu, kā māceklim pienākas

Antonīna Pija.

XXIX. Uzmundriniet savu prātu un atcerieties savu prātu

atkal no tava dabiskā

XXX. Es sastāvu no miesas un dvēseles. Uz manu ķermeni

visas lietas ir

XXXI. Kamēr pēda dara to, kas

tai pieder darīt, un

XXXII. Vai tu neredzi, kā pat tie, kas

nodarbojas ar mehāniķu mākslu,

XXXIII. Āzija, Eiropa; kas tie ir, bet kā

visas pasaules stūri;

XXXIV Tas, kurš redz to, kas ir tagad,

arī to visu ir redzējis

XXXV. Pielāgojies tam un pielāgojies tam

īpašums un tiem

XXXVI. Kādas lietas neietilpst

atbilstoša jauda un

XXXVII. Mēs visi strādājam pēc viena efekta, daži

labprātīgi un racionāli

XXXVIII. Vai nu saule viņu pārņem

darīt to, kas pieder

XXXIX. Ja tā, tad dievi ir apdomājušies

jo īpaši no tiem

XL. Jebkāda veida tas notiek ar jebkuru

viens, ir lietderīgi

XLI. Kā parastās teātra izrādes un

citām šādām vietām,

XLII. Lai visu cilvēku vairākas nāves

veidu, un visu veidu

XLIII. Kad tu vēlēsies mierināt un uzmundrināt

pats, atceries

XLIV. Vai tu skumsti, ka tu sver

bet tik daudz mārciņu, un ne

XLV. Darīsim visu iespējamo, lai pārliecinātu

viņiem; bet tomēr, ja

XLVI. Ambiciozais pieņem cita vīrieša

akts, uzslavas un aplausi, uz

XLVII. Tas ir absolūti jūsu spēkos

izslēgt visa veida iedomību

XLVIII. Izmantojiet sevi, kad kāds vīrietis runā

lai uzklausa tevi

XLIX. Tas, kas neder bišu stropam,

nevar būt labs priekš

L. Vai nu pasažieri, vai pacienti atradīs

vainīgi un sūdzēties

LI. Cik no tiem, kas nākuši pasaulē

tajā pašā laikā, kad es

LII. Tiem, kas slimo ar dzelti,

medus šķiet rūgts; un uz

LIII. Neviens cilvēks nevar liegt tev dzīvot kā tu

daba to prasa. Nekas

LIV. Kādi vīrieši viņi ir, kurus viņi meklē

iepriecināt, un ko darīt

SEPTĪTĀ GRĀMATA

I. Kas ir ļaunums? Tas ir tas, ko daudzi

laiks un bieži vien tev ir

II. Kādas tur bailes, ka tavi dogmata, vai

filozofiskas rezolūcijas

III. Tas, ko domā lielākā daļa vīriešu

paši visvairāk priecīgi par, un

IV. Vārds pēc vārda, katram pašam ir jābūt

lietas, kas ir

V. Vai pietiek ar manu saprātu un izpratni

par šo, vai nē? Ja tā būtu

VI. Lai nākotnes lietas tevi neapgrūtina. Par ja

nepieciešamība tāpēc to prasa

VII. Viss, kas ir materiāls, drīz pazūd

prom kopējā

VIII. Saprātīgam radījumam tas pats

darbība ir gan saskaņā

IX. Taisni no sevis, nevis taisni.

X. Kā vairāki dalībnieki vienā ķermenī apvienojās, tā

ir saprātīgi radījumi

XI. No lietām, kas ir ārējas, kas notiek

gribas tam, kas var

XII. Lai ko ikviens cilvēks darītu vai teiktu,

tev jābūt labam; nevis priekš

XIII. Tas kādreiz var būt mans mierinājums un

drošība: es saprotu, tas

XIV. Kas ir rv&nfLovia, jeb laime: bet

a7~o~ &d~wv vai, laba

XV. Vai kāds cilvēks ir tik muļķīgs, lai baidītos no pārmaiņām,

kam visas lietas, kas

XVI. Caur Visuma vielu, kā

caur torrentu caurlaidi

XVII. Visuma daba, no

visu lietu kopīgā viela

XVIII. Dusmīgs vaigs ir daudz pret

daba, un tā bieži vien ir

XIX. Kad vien kāds pārkāpj

cits, šobrīd apsveriet

XX. Iedomājies ne sev lietas nākotnē, kā

lai gan viņi bija klāt

XXI. Noslaucīt visu viedokli palieciet spēku un

nepamatota vardarbība

XXII. Visas lietas (viņš saka) ir noteiktas

pasūtījums un tikšanās. Un

XXIII. Ārpus Platona. 'Tad tas, kura prāts ir

apveltīts ar patiesu

XXIV. No Antistēna. 'Tā ir princis

lieta darīt labi un būt

XXV. No vairākiem dzejniekiem un komiksiem. 'Tā būs

bet tev maz ko,

XXVI. Ārpus Platona. 'Mana atbilde, pilna ar
taisnīgumam un taisnīgumam vajadzētu būt
XXVII. Atskatīties uz bijušajām lietām
vecumu, kā uz kolektoru
XXVIII. Viņam ir spēcīgāks ķermenis, un viņš ir a
labāks cīkstonis nekā es. Ko
XXIX. Kur lieta var tikt veikta
piekrītoši šī iemesla dēļ, kas
XXX. Neskatieties uz citu vīriešu prātiem un
izpratnes; bet paskaties
XXXI. Kā tāds, kurš bija dzīvojis un dzīvos tagad
mirst ar tiesībām, lai kas arī būtu
XXXII. Tev ir jāizmanto arī sevi, lai saglabātu savu
korpuss fiksēts un stabils;
XXXIII. Patiesas dzīves māksla šajā pasaulē
ir vairāk kā cīkstonis,
XXXIV. Jums ir nepārtraukti jāpārdomā un
padomā ar sevi, ko
XXXV. Lai kādas sāpes tu būtu, ļaujiet tam
šobrīd nāk tev prātā,
XXXVI. Uzmanies, lai nevienā brīdī nestāvētu
tik ietekmēta, lai gan pret

XXXVII. Kā mēs zinām, vai Sokrāts tāds bija

patiešām izcili, un tā

XXXVIII. Jo tas ir ļoti iespējams, tas

vīrietim jābūt ļoti

XXXIX. Brīvs no jebkādas piespiešanas visā

jautrība un veiklība tu

XL. Tad cilvēks ir sasniedzis īpašumu

pilnība savā dzīvē un

XLI. Vai Dievi, kuri ir nemirstīgi, var par

tik daudzu laikmetu turpinājums

XLII. Kāds objekts soever, mūsu saprātīgi un

sabiedriski mācībspēki sanāk

XLIII. Kad esi labi pastrādājis, un vēl

gūst labumu no tavas darbības,

XLIV. Visuma daba kādreiz to darīja

noteikti pirms tā bija

ASTOTĀ GRĀMATA

I. Tas, cita starpā, var arī noderēt

pasargā tevi no veltīgas godības;

II. Pie katras darbības, par kuru jūs nodarbojaties, ielieciet

šo jautājumu sev;

III. Aleksandrs, Kajs, Pompejs; kas ir

tos Diogenam, Herakletam,

IV. Ko viņi ir izdarījuši, viņi joprojām darīs,

lai gan tev vajadzētu pakārt

V. Tas, ko dara Visuma daba

aizņemta ar sevi, ir;

VI. Katrai konkrētai dabai ir saturs, kad

savā pareizajā gaitā

VII. Jums nav ne laika, ne iespēju

lasīt. Ko tad? Vai tev ir

VIII. Turpmāk sūdzēties par

galma dzīves grūtības,

IX. Grēku nožēla ir iekšēja un

sevis pārmetums par nolaidību vai

X. Kas tas ir pats par sevi un pats par sevi,

saskaņā ar tā pareizu

XI. Kad tevi ir grūti uzbudināt un

pamodos no miega,

XII. Kā katra iedoma un iztēle piedāvā

pats tev, apsver

XIII. Sakiet, kad pirmo reizi satiekaties ar kādu

šobrīd sev:

XIV. Atcerieties, ka, lai mainītu savas domas

gadījumā un sekot viņam

XV. Ja tā būtu jūsu rīcība un jūsu pašu

spēks, vai tu darītu

XVI. Viss, kas nomirst un nokrīt, tomēr un

lai kur tas mirst

XVII. Lai kas arī būtu, tas ir radīts kaut kam:

kā zirgs, vīnogulājs. Kāpēc

XVIII. Arī dabai ir savs gals

un galīgā pabeigšana

XIX. Kā tāds, kurš uzmet bumbu. Un ko

ir bumba, jo labāk, ja

XX. Tas, kam ir jābūt jūsu tēmai

apsvērums, ir vai nu

XXI. Lielākoties šīs lietas ir notikušas

tev: kāpēc ne?

XXII. Vai man to darīt? es darīšu; tātad manas beigas

darbība ir darīt labu

XXIII. Ar vienu rīcību tiesnesis par pārējiem: šis

vannošanās, kas parasti aizņem

XXIV. Lūsilla apglabāja Verusu; tad bija Lūsilla

sevi apglabājuši citi.

XXV. Patiess vīrieša prieks ir to darīt

kas pareizi pieder pie a

XXVI. Ja sāpes ir ļaunums, vai nu tās ir

ķermenis; (un tas

XXVII. Noslaukiet visas tukšās iedomas un sakiet to

sevi nemitīgi; Tagad

XXVIII. Vai tu runā Senātā vai

vai tu ar kādu runā

XXIX. Augusts viņa galms; viņa sieva, viņa

meita, viņa brāļadēli, viņa

XXX. Līgumu visu savu dzīvi mēra

un viena vienīga daļa

XXXI. Saņemiet laicīgās svētības bez

ārišķība, kad tie tiek nosūtīti

XXXII. Ja kādreiz tu redzēji vai nu roku, vai a

pēda vai blakus guļoša galva

XXXIII. Tāpat kā gandrīz visas pārējās viņas fakultātes un

īpašības

XXXIV. Neļaujiet vispārējai pārstāvniecībai

pats no

XXXV. ko? ir Panteja vai Pergams

pieturoties pie viņu līdz šai dienai

XXXVI. Ja tu esi tālredzīgs, esi tik iekšā

sprieduma jautājums un

XXXVII. Visā cilvēka konstitūcijā I

neredzu pretējo tikumu

XXXVIII. Ja vari, bet atsakies no iedomības

un viedoklis par to

XXXIX. Tas, kas traucē

sajūtas, ir ļaunums

XL. Ja reiz apaļš un ciets, nav baiļu

ka kādreiz tas mainīsies.

XLI. Kāpēc man pašam sevi skumt; kurš nekad nav darījis

labprāt apbēdināt jebkuru

XLII. Šoreiz, kas tagad ir klāt, dāviniet

tu uz sevi. Viņi to

XLIII. Ņem mani un met kur gribi: es

esmu vienaldzīgs. Uz turieni

XLIV. Vai tad šī lieta ir tik vērta, tā

par to manai dvēselei vajadzētu

XLV. Ar tevi nekas nevar notikt, kas ir

tev nav nejaušība, kā

XLVI. Atcerieties, ka jūsu prāts ir tāds

kā tas kļūst

XLVII. Paturiet sevi uz pirmo kailu un

kailas bažas par lietām,

XLVIII. Vai gurķis ir rūgts? novietojiet to prom.

Brambles ir ceļā?

XLIX. Nebūt kūtram un nolaidīgam; vai brīvs,

un neprātīgs tavā

L. 'Viņi mani nogalina, viņi sagriež manu miesu; viņi

vajā manu personu ar

LI. Kas nezina, kas ir pasaule,

viņš pats nezina, kur

LII. Ne tikai tagad, lai būtu kopīgs

elpu vai aizturēt

LIII. Ļaunums kopumā nekaitē

pasaulē. Īpaši

LIV. Šķiet, ka ārzemēs saule izlīst. Un

patiešām tas ir izkliedēts, bet

LV. Kas baidās no nāves, tas baidās no tās

viņam nebūs jēgas

LVI. Visi vīrieši ir radīti viens otram: vai nu

tad iemācīt viņiem labāk, vai

LVII. Prāta kustība nav tāda kā

šautriņu kustība. Par

LVIII. Lai caurdurtu un iekļūtu īpašumā

no katra

DEVĪTĀ GRĀMATA

I. Tas, kas ir netaisns, ir arī bezdievīgs. Par

Visuma daba,

II. Tas patiešām bija priecīgāks un ērtāks,

lai vīrietis izietu

III. Nāves gadījumā tu nedrīksti nēsāt

sevi nicīgi, bet kā

IV. Kas grēko, grēko pats sev. Viņš

tas ir netaisnīgi, sāp

V. Ja mana pašreizējā uztvere par objektu būtu

pareizi, un mana dāvana

VI. Lai noslaucītu iedomu, izmantotu apdomu,

remdēt aizrautību, lai

VII. No visām nesaprātīgajām radībām ir

bet viena nesaprātīga dvēsele;

VIII. Cilvēks, Dievs, pasaule, katrs savā

laipns, nes augļus.

IX. Vai nu māci viņiem labāk, ja tas ir tavā

jauda; vai ja tā nebūtu,

X. Strādājiet nevis kā tas, kuram tas ir iecelts

būt nožēlojamam, ne kā vienam

XI. Šajā dienā es tiku ārā no visām savām grūtībām.

Nē, es visu izmetu

XII. Visas šīs lietas, par to

pieredze ir parasta un parasta;

XIII. Pašas lietas, kas mūs ietekmē,

viņi stāv bez durvīm,

XIV. Tā kā tikumība un ļaunums nesastāv

aizraušanās, bet darbībā; tātad

XV. Uz akmeni, kas ir uzmests, kad tas

nokāpj, tas nesāpēs

XVI. Izsijāt viņu prātus un izpratni, un

redzi, kādi vīri tie ir,

XVII. Visas lietas, kas ir pasaulē, ir

vienmēr īpašumā

XVIII. tas nav tavs, bet cita cilvēka grēks.

Kāpēc lai tas traucētu

XIX. Par operāciju un mērķi pastāv

beigas vai an

XX. Pēc gadījuma, vai nu uz tavu

pašu izpratni, vai uz

XXI. Kā tu pats, lai kas tu būtu, biji

radīts pilnībai un

XXII. Bērnu dusmas, tikai bābeles; nožēlojams

dvēseles, kas nes mirušas

XXIII. Pārejiet uz cēloņa kvalitāti no

ko rada efekts

XXIV. Bezgalīgas ir nepatikšanas un ciešanas,

ka tev jau ir

XXV. Kad kāds tevi apsūdzēs ar

nepatiesas apsūdzības vai

XXVI. Uz augšu un uz leju, no viena vecuma uz otru, ejiet

parastās lietas

XXVII. Pēc kāda laika zeme mūs apsegs

viss, un tad viņa pati

XXVIII. Un tie ir jūsu profesionāļi politiķi,

vienīgais patiesi praktiskais

XXIX. No kādas augstas vietas it kā izskatīties

lejā un lūk

XXX. Daudzas no tām lietām, kas traucē un

piespiedu tevi, tas ir tavās

XXXI. Kopā izprast visu pasauli

tavā prātā un kopumā

XXXII. Kādi ir viņu prāti un

izpratnes; un kas par lietām

XXXIII. Zaudējumi un korupcija ir patiesi
nekas cits kā mainīt un
XXXIV. Cik zemisks un satrūdējis, katrs kopīgs
lieta ir! Ūdens, putekļi un
XXXV. Vai šī rupjība, šī kurnēšana,
šī sūdzēšanās un
XXXVI. Tas viss ir viens, lai redzētu šīs lietas a
simts gadus kopā
XXXVII. Ja viņš ir grēkojis, viņam ir kaitējums,
nav mans. Bet, iespējams, viņš
XXXVIII. Vai nu visas lietas pēc Providences
saprāta dēļ notiek ar katru
XXXIX. Vai tu saki šai racionālajai daļai,
tu esi miris; korupciju
XL. Vai nu Dievi neko nevar darīt mūsu labā
visi, vai viņi joprojām var un
XLI. “Manā slimībā” (saka Epikūrs no
pats:) 'mani diskursi bija
XLII. Tas ir kopīgs visos amatos un
profesijām prātā un plāno to
XLIII. Kad jūs jebkurā laikā esat aizvainots
jebkura nekaunība, ielieciet

DESMITĀ GRĀMATA

I. Ak, mana dvēsele, laiks, kuram es uzticos, būs, kad

tu būsi labs, vienkāršs,

II. Kā tāds, kuru pilnībā pārvalda

daba, lai tas ir jūsu rūpes

III. Lai kas ar tevi notiktu, tu

māksla dabiski ar savu dabisko

IV. To, kas aizvaino, mācīt ar mīlestību un

lēnprātību un viņam parādīt

V. Lai kas ar tevi notiktu, tā

ir tas, kas no visiem

VI. Vai nu ar Epikūru, mums tas ir patīkami

iedomājieties, ka atomi ir

VII. Visas pasaules daļas (visas lietas I

nozīmē, ka ir ietverti

VIII. Tagad, kad tu esi pieņēmis šos vārdus

uz tevi labo, pieticīgo,

IX. Rotaļlietas un muļķības mājās, kari ārzemēs:

dažreiz terors, dažreiz

X. Kā zirneklis, kad tas ir noķēris mušu

ka tas medīja pēc tam, ir

XI. Lai uzzinātu, un noteikt sev dažus

noteikts veids un metode

XII. Viņš ir atbrīvojies no savām važām

ķermeni un to uztvert

XIII. Kāda jēga vispār no aizdomām?

vai, kāpēc lai domas

XIV. Kas ir tas, kas ir lēns un tomēr ātrs?

jautrs un tomēr nopietns? Viņš

XV. No rīta, tiklīdz esi pamodies,

kad tavs spriedums, pirms

XVI. Dod, ko gribi, un ko atņem

tu gribi, saka tas, kas ir

XVII. Tāpēc dzīvojiet kā vienaldzīgi pret pasauli un

visi pasaulīgie objekti, kā

XVIII. Lai tas vairs nebūtu jautājums

strīds vai diskurss, kas ir

XIX. Vienmēr pārstāvēt sevi; un uz

nolikt tavā priekšā, gan

XX. Apsveriet tos ar visām darbībām un

profesijas, viņu dzīves:

XXI. Tas ir vislabākais ikvienam, ka

kopīgā daba visu doth

XXII. Zeme, saka dzejnieks, to bieži dara

ilgi pēc lietus. Tā arī ir

XXIII. Vai nu tu turpini rīkoties šādā veidā

no dzīves un tas arī viss,

XXIV Lai tas vienmēr parādās un ir redzams

tu tā vientulība,

XXV. Tas, kas bēg no sava saimnieka, ir a

bēguļojošs. Bet likums ir

XXVI. No cilvēka ir sēkla, kas reiz izmesta

klēpī cilvēkam nav

XXVII. Vienmēr domā un pārdomā ar sevi;

kā viss, kas tagad

XXVIII. Kā cūka, kas raud un mētājas, kad

viņam ir pārgriezts kakls, iedomājies

XXIX. Lai ar ko tu nodarbotos,

apsveriet to pats,

XXX. Kad tu esi apvainojies uz jebkura vīrieša

pārkāpums, šobrīd

XXXI. Kad tu redzi Satyro, padomā

Sokratiks un Eutihija, vai

XXXII. Kāds priekšmets un kāds kurss

dzīve ir tā, ko tu dari

XXXIII. Lai tas nav neviena cilvēka spēkos, lai

saki patiesi par tevi, to

XXXIV. Kā tas, kuru sakodis traks suns, ir

gandrīz no visa baidās

XXXV. Labai acij ir jābūt labi redzamai

kas ir redzams, un ne

XXXVI. Nav neviena cilvēka, kurš būtu tik laimīgs

viņa nāvē, bet ka daži

XXXVII. Izmantojiet sevi; cik bieži vien redzi

jebkurš vīrietis dara jebko,

XXXVIII. Atcerieties, ka tas, kas nosaka vīrieti

darbā, un tam ir spēks

VIENpadsmitā GRĀMATA

I. Dabiskās īpašības un privilēģijas a

saprātīga dvēsele ir: Tas

II. Patīkama dziesma vai deja; uz

Pancratiast's vingrošana, sporta ka

III. Tā dvēsele, kas vienmēr ir gatava, pat tagad

šobrīd (ja nepieciešams) no plkst

IV. Vai esmu kaut ko darījis labdarīgi? tad es esmu

ieguva no tā. Skat

V. Traģēdijas sākumā tika ievestas un

iedibināts, lai paturētu prātā vīriešus

VI. Cik skaidri tev šķiet, ka tas

nav citu tavu kursu

VII. Zars, kas nogriezts no nepārtrauktības

kas bija blakus

VIII. Augt kopā kā biedri

laba lieta

IX. Nav iespējams, ka kādai dabai vajadzētu

būt zemākam par mākslu,

X. Pašas lietas (kuras jāiegūst

vai lai izvairītos no tevis

XI. Tad dvēsele ir tāda, kādu Empedokls pielīdzina

tas, piemēram, uz sfēru vai

XII. Vai kāds mani nosodīs? ļaujiet viņam skatīties

ka, uz kāda pamata viņš

XIII. Viņi nosoda viens otru, un tomēr viņi

censties iepriecināt viens otru:

XIV. Cik viņš ir sapuvis un nepatiess, tas

saka: Es esmu apņēmies nest

XV. Dzīvot laimīgi ir iekšējs spēks

dvēsele, kad viņa tiek ietekmēta

XVI. No visa, kas jums jāņem vērā

no kurienes tas nāca, no kā

XVII. Četri vairāki dispozīcijas vai

tieksmes tur būt prāta un

XVIII. Kāda porcija, vai nu gaisa vai

lai tevī uguns,

XIX. Kam nav viena un tas pats

vispārējās beigas vienmēr tik ilgi

XX. Atcerieties fabulu par lauku peli

un pilsētas pele, un

XXI. Sokrats mēdza saukt parasto

vīriešu iedomība un uzskati,

XXII. Lacemonieši savā sabiedrībā

brilles bija ierasts iecelt

XXIII. Ko Sokrats atbildēja Perdikam,

kāpēc viņš neatnāca

XXIV. Senajās mistiskajās vēstulēs

Efeziešiem, bija

XXV. Pitagorieši bija ierasts betimes in

rīts pirmā lieta

XXVI. Kā izskatījās Sokrats, kad viņam bija neprāts

apjozt sevi ar a

XXVII. Jautājumā par rakstīšanu vai lasīšanu tu

pirms tam jāiemāca

XXVIII. 'Mana sirds manī pasmaidīja.' 'Viņi

apsūdzēs pat tikumu

XXIX. Kā viņi, ka ilgi pēc vīģēm ziemā

kad tos nevar iegūt; tātad

XXX. Cik bieži tēvs skūpsta savu bērnu,

viņam jāsaka slepeni

XXXI. 'No brīvas gribas nav zagļa vai

laupītājs:' no Epikteta;

DIVpadsmitā GRĀMATA

I. Lai arī ko jūs darītu turpmāk, tiecies

tu vari arī tagad

II. Dievs redz mūsu prātus un izpratni,

kails un kails no šiem

III. Es bieži esmu domājis, kā tam vajadzētu notikt

pāriet, ka katrs vīrietis

IV. kā tas nākas, ka dieviem ir

pasūtīja visas pārējās lietas

V. Izmantojiet sevi pat tām lietām, kas

sākumā tu krīti izmisumā

VI. Lai tie ir jūsu parastās lietas

meditācija: apsvērt,

VII. Visas pasaulīgās lietas tev jāredz un

apsvērt, sadalot tos

VIII. Cik laimīgs ir cilvēks šajā viņa spēkā, ka

ir piešķirts

IX. Viss, kas notiek parastajā situācijā

norise un sekas

X. Cik viņš ir smieklīgs un dīvains, tas

brīnās par visu ko tādu

XI. Vai nu liktenis (un tas ir absolūts

nepieciešamība un neizbēgama

XII. Pie iedomības un bažām, ka tāds

un tādam ir

XIII. Ja tas nav piemērots, nedariet to. Ja tā

neesi patiess, nerunā.

XIV. No visa, kas sevi piedāvā

tevi, lai apsvērtu, kas

XV. Tev ir pēdējais laiks saprast

ka tajā ir kaut kas

XVI. Atcerieties, ka viss ir tikai viedoklis un viss

viedoklis ir atkarīgs no

XVII. Nekādas operācijas viņš pārtrauc

kādu laiku var būt patiesi

XVIII. Šīs trīs lietas jums ir jābūt

vienmēr gatavībā: pirmais

XIX. Atmet no sava viedokļa, un tu esi

droši. Un kas tas ir

XX. Lai tavas domas kādreiz skrien pār tiem, kas

vienreiz par kādu vienu lietu vai

XXI. Tiem, kas tev jautā: kur tu esi?

redzējis Dievus, vai kā

XXII. Te slēpjas dzīves laime,

lai vīrietis zinātu

XXIII. Ir tikai viena saules gaisma,

lai gan to pārtver

XXIV. Ko tu vēlies? Dzīvot ilgi.

ko? Lai izbaudītu

XXV. Kāda maza daļa no plašā un bezgalīgā

mūžība tā ir, tas ir

XXVI. Kāds ir mans pašreizējais īpašums

sapratni? Jo šeit ir meli

XXVII. Uzbudināt cilvēku līdz nicinājumam

nāve šī cita starpā

Projekta Gūtenberga meditāciju e-grāmata, Markuss Aurēlijs